

ရွှေပြည်သာကလပ်

လှံ

အချစ်ကဖန်ဆင်းရှင်

BURMESE CLASSIC

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဖြိုးကျော်သူ (၅၀၁၆) (ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ)
အမှတ် ၂၂၁ (၄)လွှာ၊ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း။
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀) (ရွှေပဒေသာပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ယုဝ

အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

လုံမ

အချစ်ကဖန်ဆင်းရှင်

စတု ၈၃

လုံမ

အချစ်ကဖန်ဆင်းရှင်/လုံမ။ - ရန်ကုန်။
ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ၊ ၂၀၁၅
၂၄၄ စာ ၁၂ x ၁၈ ဝင်တီပီတာ
(၁) အချစ်ကဖန်ဆင်းရှင်

အခန်း (၁)

“သခင်လေးအဖေ သခင်ကြီးဦးသုဝေမောင်ပါသွားတဲ့ လေယာဉ် ပျက်ကျလို့တဲ့၊ မြန်မာနယ်စပ်မှာပဲရှိသေးတယ်၊ ပါသွားတဲ့လူတွေ အကုန်လုံး သေသလား၊ ရှင်သလား သတင်းအတိအကျမရသေးဘူး”

“လေယာဉ်ပျက်ကျမှတော့ အကုန်သေပြီပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ သခင်လေးမှာ အမေဆိုတာလည်း ခေါ်စရာရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး၊ လူမမယ် အရွယ်လေးနဲ့ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ”

“သူ့ကိုပြောလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြလဲ၊ ကလေးက ငယ်သေးတယ်၊ စိတ်ဒဏ်ရာရတော့မှာပဲ၊ ရင်နာစရာကောင်းလိုက်တာ”

“သူ့ကိုပြောမထွက်ပါဘူးကွယ်၊ မပြောကြပါနဲ့”

မပြောပါနှင့်ဟု သူ့ကိုကရုဏာသက်စွာ မကြားစေချင်သော်လည်း သူ့အားလုံးကြားနေရသည်။ ကြီးကြီးမြိုင်နှင့် ဒေရိုင်ဘာ ခြံစောင့်ဦးသံလုံးတို့ ပြောနေသံကို သူ့ကြားနေရတာပါ။

ကြီးကြီးမြိုင်က ငိုနေသည်။ ဦးသံလုံးက ယောက်ျားတန်မဲ့အကြိတ်ကာ မျက်ရည်ကျနေ၏။ ခန်းသီးစအကွယ်မှာရပ်နေသော သူ့ရေခဲချလိုက်ရမှာလား။

ရှေ့ထွက်ပြီး တကယ်ဟုတ်ရဲ့လားလို့ မေးရဦးမှာလား။ ဒယ်ဒီ ပါသွားသည့်လေယာဉ် ပျက်ကျသည်ဆိုတာမယုံပါ။

ဒယ်ဒီသေသွားသည်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒယ်ဒီ ပြန်ပြန်ပြန်လာမည်။ သားနှင့်ကြာကြာမခွဲနိုင်ပါဘူးဟု သေချာပြောသွားခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

ဒယ်ဒီက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုထားပြီး ခရီးကြွကြွမထွက်ပါ။ ငါးရက် တစ်ပတ်ထက်ပိုမည့်ခရီးစဉ်ဆိုလျှင် သူ့လက်ကိုင်ဆွဲကာ ခေါ်သွားတတ်သည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း နိုင်ငံတကာကိုရော မြန်မာပြည်တွင်း နေရာအနှံ့ကိုရော သူမရောက်ဖူးသည့်နေရာဆိုတာ မရှိသလောက်ပင်။

အခုက နှစ်ရက်တည်းမို့ သူ့ကိုခေါ်မသွားခဲ့တာပါ။

“သား... ဒယ်ဒီ ပြန်ပြန်ပြန်လာမယ်နော်၊ နှစ်ရက်တည်းမို့ သားခရီးပန်းမှာစိုးလို့ မခေါ်သွားတာပါ။ သားလိုချင်တာမှာလိုက်၊ ဒယ်ဒီ ဝယ်လာမယ်”

“ရပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ သားအတွက် ဒယ်ဒီပြန်လာဖို့ပဲလိုတာပါ။ သားအနားမှာ ဒယ်ဒီရှိရင် ပြည်စုံနေတာပဲ၊ ဒယ်ဒီမရှိရင် သားမနေတတ်ဘူး။ အရမ်းလွမ်းတယ် သတိရတယ်၊ ပျင်းလည်းပျင်းတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းလည်း မအိပ်တတ်ဘူး၊ မအိပ်ရဲဘူး၊ မြန်ပြန်ပြန်လာပါနော် ဒယ်ဒီ”

သူ သေသေချာချာ ဒယ်ဒီကိုဖက်နှမ်းပြီးမှာလိုက်တာပါ။ ဒယ်ဒီကလည်း သူ့ကိုဖက်ပွေ့နှမ်းရှုံ့ပြီး သေချာကတိပေးခဲ့တာပါ။

အခုတော့ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ။ မာမိက သူ့လေးနှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ ထားရစ်ခဲ့တာ။ အခု သူ့ကိုနှစ်သားအရွယ်မှာ ဒယ်ဒီကထားခဲ့ပြန်ပြီလား။

သူ့ဘယ်သူနဲ့နေမှာလဲ။ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေရဲမှာလဲ။

ဒယ်ဒီက သူ့ဘဝပါ။ ဒယ်ဒီက သူ့ရဲ့ခိုကိုးရာပါ။ ဒယ်ဒီက ...

“ထင်ရှားလေး... သခင်လေး၊ အမယ်လေး အကုန်ကြားသွားပြီထင်တယ်၊ ကလေးငိုနေတယ်၊ လုပ်ပါဦး ချောပါဦး သံလုံးရဲ့”

ကြီးကြီးမြခင်ရဲ့အော်ဟစ်လိုက်သံကို သူမကြား။ ဒယ်ဒီပြန်လာမည့်လမ်းကိုမျှော်ငေးကာ ဒယ်ဒီအသံကိုကြားယောင်နေသည်။ ဦးသံလုံးက သူ့ကိုဖက်ပွေ့ကာ ဆိုဖာခုံမှာထိုင်စေ၏။

ကြီးကြီးမြခင်က သူ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်းနှင့် ရင်ခွင်မှာဖက်ပွေ့ထားကာ...

“ကြီးကြီးတို့ရှိပါတယ် သားရယ်၊ သားလေး ဝမ်းမနည်းနဲ့ အားမငယ်နဲ့သိလား၊ သားကို ကြီးကြီးတို့စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ဒယ်... ဒယ်ဒီက တကယ်သေသွားပြီလား၊ တကယ်မရှိတော့ဘူးလား”

“အဲဒါ အသေအချာမသိရသေးပါဘူး သခင်လေးရယ်၊ လေယာဉ်ပျက်ကျသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲရတာပါ။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာမသိရသေးပါဘူး၊ စက်ချို့ယွင်းပြီး အချိန်မီဆင်းနိုင်တယ်ဆိုရင် လူ့အသေအပျောက်နည်းမှာပါ။ သခင်ကြီးက အသက်ရှင်ပြီး ပြန်လာနိုင်ရင် ပြန်လာမှာပါ”

“ဟုတ်တယ်... ဒယ်ဒီပြန်လာမှာပါနော် ဦးသံလုံး၊ ဒယ်ဒီက ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်းမထားလောက်ပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြန်လာမှာပါ၊ ပြန်လာမှာပါ သခင်လေး၊ သခင်ကြီးက သခင်လေးကို တစ်ယောက်တည်းမထားရက်လို့ စိတ်မချလို့ ပြန်လာမှာပါ”

ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောရင်း အသံထွက်ကာ ဦးသံလုံး ငိုချလို့တာ

၀ ✦ လှမ

ကြောင့်၊ သူဝမ်းနည်းလွန်းစွာ ရင်ဝမှာသို့နှင့်နေသည်။ မသေဘူးဆိုလျှင် ဘာကြောင့် ဒီလိုငိုချရတာလဲ။

ကြီးကြီးမြခင်ကလည်း သူ့ကိုဖက်ကာ သည်းထန်စွာ ရှိုက်နေသည်။

“ဘာလို့ငိုတာလဲ၊ ဘာလို့ငိုနေကြတာလဲ၊ ဒယ်ဒီ မသေဘူး ပြန်လာမှာ၊ ဒယ်ဒီက သားကိုချစ်တယ် တစ်ယောက်တည်းမထားခဲ့ဘူး၊ ပြန်လာမှာ၊ ပြန်လာမယ်လို့ ပြောသွားတယ် မငိုကြနဲ့၊ မျက်ရည်မကျနဲ့” မငိုကြနဲ့ မျက်ရည်မကျနဲ့လို့ အော်ဟစ်ရင်းနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ငိုမိသည်။ မျက်ရည်ကျမိသည်။

ဒယ်ဒီမသေနိုင်ပါဘူးလို့ အားတင်းထားသော်လည်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမှာကိုတွေ့ပြီး သူ မငိုဘဲမနေနိုင်ပါ။

ဒယ်ဒီက သူ့ဘဝ သူ့ကမ္ဘာပါ။ ပြန်လာခဲ့ပါ ဒယ်ဒီရယ်...။

အခန်း (၂)

“ကြီးကြီး သားနဲ့လာအိပ်မယ်လေသား၊ သားတစ်ယောက်တည်း မအိပ်တတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်... ဒယ်ဒီနဲ့ပဲ သားအိပ်မှာ”

“သား”

“ဒယ်ဒီက သားကိုတစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သားကို ဒယ်ဒီ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကြီးကြီး သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ သားရယ်၊ အငြိုငြင်မခံရက်အောင် အလိုလိုက်ပြီး ချစ်တာ ကြီးကြီးသိတာပေါ့၊ မိတဆိုးလေးရယ်လို့ သူ့မှာသနားပြီး တကယ်ကို မိခင်မေတ္တာရော ဖခင်မေတ္တာရောပေးပြီး ချစ်ရှာတာပါ”

“အဲဒါဆို သားကိုတစ်ယောက်တည်းထားပြီး ဘယ်ထွက်သွားပါ့မလဲ၊ ဒယ်ဒီပြန်လာမှာပါ၊ သားနဲ့အတူတူအိပ်မှာပါ၊ သားနဲ့အတူတူ လာနေမှာပါ၊ သားကို ခွဲမသွားပါဘူး၊ ခွဲမထားပါဘူး”

“ဪ... သားလေးရယ်”

ငယ်ရွယ်နုနယ်သေးသောကလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် ထိခိုက်ခံစားနေရသလဲ၊ မစားနိုင် မသောက်နိုင် မျက်နှာလေး

ချောင်ကျနေတာက မုန်းဆရာမလိုဘဲ ဖအေဖြစ်သူကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေတာ သိသာပါသည်။

အဖေ့ကို သိပ်ချစ်ရှာသည့်ကလေး။ မအေမရှိလို့ ဖအေကို တွယ်ကပ်ရင်းနှင့် သံယောဇဉ် ထုထည်ကြီးမားခဲ့တာ မိမိတို့မသိလို့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်အစွဲအလမ်းနှင့် ကလေးဒုက္ခရောက်မှာကိုတော့ စိုးရိမ်သည်။

သေသည် ရှင်သည် သေချာမသိရသေးပေမယ့် လေယာဉ်ပျက် ကျတာဆိုလျှင် အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူရှိပါဦးမလား။ ပြန်မလာခဲ့ဘူးဆို လျှင်တော့ ဒီကလေးဘဝ မတွေးဝံ့စရာပင်။

“ကြီးကြီး”

“ဟင် သားလေး”

“ဒယ်ဒီက သားကို တစ်ပတ်ကျော်အောင် တစ်ခါမှခွဲမထားဖူးဘူး။ အခုလည်း ပြန်လာမှာ အဲဒါကြောင့် အရင်လိုပဲ။ ဒယ်ဒီနဲ့အိပ်တဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ သားတစ်ယောက်တည်းစောင့်မယ်။ ကြီးကြီးဘာသာ သွားအိပ်တော့နော်”

“မဟုတ်ဘူးလေ သားရယ်၊ ကြီးကြီးစောင့်အိပ်ပါ့မယ်။ သားလေး လန့်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ သားလန့်မှာစိုးရတယ်၊ သားက လန့်တတ်လို့ ဒယ်ဒီက သားနဲ့အတူတူအိပ်ပေးတာပဲ။ မအိပ်ခင် သားကိုပုံပြင်ပြောပြတယ်၊ ဘုရားစာတွေ ဆိုသိပ်တယ်။ အိပ်ခါနီးတိုင်း ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် နို့တစ်ခွက်ဖျော်တိုက်တယ်။ မနက်ဆိုလည်း သားအိပ်ရာမနီးခင် အခန်းထဲက ထထွက်သွားတယ်ဆိုတာမရှိဘူး။ သားနိုးလို့ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးမှ ဒယ်ဒီလုပ်စရာရှိတာလုပ်တာ”

“သားမှာ အမေမရှိလို့ ဂရုစိုက်တာပေါ့ကွယ်၊ တချို့အဖေတွေ

က သားယောက်ျားလေးဆို သိပ်ချစ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးမိန်းကလေးကိုပဲ ချစ်တာများတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားအဖဖေကတော့ စံပြုဖခင်ပါပဲ။ မိတာဆိုးလေးဆိုပြီး အခြားအဖော် အပျော်အပါးမရှာဘဲ၊ သားကို အရိပ်တကြည့် ကြည့် မြတ်နိုးရှာတာ”

“ဒယ်... ဒယ်ဒီကို သားမခွဲနိုင်ဘူး ကြီးကြီး၊ သားကိုချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီလိုမထားခဲ့ရဘူးလေ။ သားဘယ်သူနဲ့နေရမှာလဲ။ ဘယ်သူနဲ့ အိပ်ရမှာလဲ။ သားကို နို့ဖျော်တိုက်မယ်၊ ပုံပြောပြမယ်၊ ဘုရားစာဆိုသိပ်မယ့် ဒယ်ဒီနဲ့ပဲနေချင်တယ်။ ဒယ်ဒီမသေရဘူး။ သေလို့မဖြစ်ဘူး”

“အေး... အေးပါကွယ်၊ သားအဖေပြန်လာမှာပါ။ မငိုပါနဲ့ သားရယ်။ သားလေးတစ်နေ့လုံးလည်း ဘာမှမစားဘူး။ ရောဂါရလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်လိမ့်မယ်”

“ထိခိုက်ချင်လည်း ထိခိုက်ပါစေ၊ ဒယ်ဒီသာ ပြန်မလာရင် ဒယ်ဒီနောက်ကို သားလိုက်သွားမှာ”

“သားလေး... မပြောကောင်းမဆိုကောင်းကွယ်”

ထင်ရှားလေးကို ဒေါ်မြခင်သနားလွန်းစွာ တွေးဖက်ထားလိုက်မိသည်။ ဒီကလေးက မိမိလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သည့်ကလေးပါ။ နှစ်နှစ်သားအရွယ်လေးမှာ မိခင်ဆုံးတော့ မောင်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သော သုဝေမောင်က “မမ အိမ်မှာလာနေပေးပါ” ဟု ဖုန်းဆက်ကာခေါ်လို့ ခုချိန်ထိနေပေးနေရခြင်းပင်။

မိမိက အပျိုကြီးမို့ မောင်ကိုရော၊ မောင်ကမွေးသည့်သားကို ရော သံယောဇဉ်ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုကလေးလေးဘဝကတည်းက မိတာဆိုးထင်ရှားသုဝေလေးအပေါ် အသနားပိုအချစ်ပိုရသည်။ အခု ဖခင်ဖြစ်သူက ဘာမှန်းသေချာမသိရသေး။ တကယ်လို့သာ ဆုံးပါးသွားပြီဆိုလျှင် အစွဲအလမ်းကြီးသော ဒီကလေးကို ဘယ်လိုဖြေသိမ့်နှစ်သိမ့်ရမှာမလဲ။

ကလေးက ဒီအဖေမှ ဒီအဖေ။ မိခင်အစားရော ဖခင်အစား
ရောနို့ တခြားကလေးတွေထက် ငြိတွယ်မှုကြီးမားတာ အပြစ်မဆိုသာ။
မိမိကို အတူလာမအိပ်ပါနှင့်ဟုပြောသော်လည်း ဒီအတိုင်းစောင့်ကြည့်ဦး
မှဖြစ်မှာပါ။

တစ်ယောက်တည်းအိပ်လေ့ အိပ်ထမရှိတူးမဟုတ်လား။ အရွယ်
နှင့်မလိုက်အောင် သိတတ်နားလည်သော ဒီကလေးက ဖအေဖြစ်သူ
အပေါ် စွဲလမ်းမှုကိုတော့ ဖြတ်လို့ရမှာမဟုတ်ပေ။

ဒီအဖေနှင့် ဒီသားနှစ်ဦးတည်း သံယောဇဉ်ကြီးစွာနေလာခဲ့
ကြတာ မဟုတ်လား။

ကံတရားတွေကလည်း ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ဒီကလေး
လေးအတွက် ဘာတွေများ လုပ်ပေးရပါမလဲ။

အခန်း (၃)

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သံလုံ။ သေတယ်ဆိုလည်း ခုနစ်ရက်
တစ်ပတ်ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ရဦးမယ်။ ကလေးကလည်း ထမင်းမစား
ဟင်းမစားနဲ့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။ နှင်စုံစမ်းတဲ့ကိစ္စ ဘာထူးလာလဲ”

“ဖြစ်တဲ့နေရာကိုတော့ သိရပြီလို့ သက်ဆိုင်ရာက ပြောပါ
တယ်။ လူ့အသေအပျောက်ကိုတော့ ဒီကလူတွေလွှတ်ပြီး သေချာစုံစမ်း
ခိုင်းထားတယ်တဲ့။ သတင်းအတိအကျရတာနဲ့ သူတို့လာပြီး အကြောင်း
ကြားမယ်လို့ပြောတာပဲ”

သုဝေမောင်ကိစ္စက အခုထိ မရေရာသေးပါ။ နေရာက ဘယ်
လောက်ဝေးလို့ အလောတကြီးစုံစမ်းတာတောင် အတိအကျမသိရသေး
တာလဲ။ တကယ်ကို ရင်မောစရာပါ။

“တကယ်လို့ သုဝေသေတယ်ဆိုရင် ထင်ရှားအတွက် ငါတို့
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ သူ့အဖေသေရင် သူလိုက်သေမယ်လုပ်နေတာ”

“ဒီလိုပဲ ကြည့်ထိန်းရတော့မှာပေါ့ မမခင်ရယ်။ သခင်ကြီး
ကတော့ တကယ်ကို စိတ်ချမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့သားကိုအရမ်းချစ်တာ၊
ကလေးကလည်း ဖအေကိုခင်တွယ်လိုက်တာမှ”

“အေးလေ... အဲဒါကြောင့် ငါလည်းပြောတာပေါ့။ သူ့အဖေ

သာ တကယ်သေရင် မလွယ်ပါဘူးလို့ ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို။ ထမင်း ကျွေးတာ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပေးတာကအစ တာဝန်ကျေလွန်း နွေးထွေးကြင်နာလွန်းတဲ့ ဒီအဖေကို ဘယ်လိုလုပ် ဒီကလေးခွဲနိုင်မှာလဲ။ သူ့မျက်စိထဲမြင်ပြီး အမြဲတမ်း သတိရနေမှာပေါ့”

“အခုလည်း အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းဘက်ကိုမျှော်ပြီးထိုင်နေတယ်။ သူ့အဖေဖုန်းဆက်မလားလို့ ဖုန်းကိုကိုင်ကြည့်လိုက်။ သူ့အဖေစီးတဲ့ ကား ကိုကြည့်လိုက်နဲ့ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး မမခင်ရယ်”

“သူ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ကားနဲ့မြို့တစ်ပတ်မောင်း ပို့လိုက်ပါလား”

“သခင်လေးကို ကျွန်တော်ပြောပါသေးတယ်။ လျှောက်လည် မလား။ ဦးသံလုံးလိုက်ပို့မယ်ဆိုတော့ သူ့အဖေလာမှ ပို့ခိုင်းမယ်တဲ့။ ဒယ်ဒီက နေပြည်တော်ဆာဖာနီဥယျာဉ်နဲ့ ဗုဒ္ဓဂယာလိုက်ပို့မယ် ပြော ထားတယ်လို့ ပြောတယ်”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်။ ညနေကျဆရာဝန်ခေါ်ပြီး စမ်း သပ်ခိုင်းဦးမှပါ။ ညဆိုလည်း သိပ်မအိပ်ဘူး။ သူ့အဖေကိုစောင့်နေတာ တဲ့။ စိတ်ကိုဆေးနဲ့ကုကြည့်ရဦးမှာပဲ”

“အေးလေ... ဒီကလေးကို မမခင်ပဲ စောင့်ရှောက်ရတော့မှာ”

ရက်ကြာလာတော့ ဦးသံလုံးလည်း စိတ်ဓာတ်ကျချင်လာ သည်။ သေသည် ရှင်သည် သေချာမသိရသေးသည်က စိတ်ကိုပိုပြီး ထိခိုက်စေ၏။

ကိုယ်တွေ့မှာလည်း မစားနိုင် မသောက်နိုင် မလုပ်ချင်မကိုင် ချင်အောင် စိတ်တွေ ပင်ပန်းနေရတာပါ။

ထင်ရှားလေးဆို ဒီထက်ပိုဆိုးမည်ပေါ့။ သူ့အဖေ တကယ် သေသွားသည်ဆိုသော သတင်းသာအတိအကျသိရလျှင် တကယ်ပင်

လိုက်သေသွားလိမ့်မည် ထင်သည်။

ဒီလိုမဟုတ်လည်း တခိုရိ စိတ်ထိခိုက်ပြီး လုံးပါးပါးမှာသေချာ ပါသည်။ သခင်ကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနှင့်။ မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်း ရင်း...။

အခန်း (၄)

“ဒယ်ဒီ... ဒယ်ဒီအသံ၊ ဒယ်ဒီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ကြီးကြီးရေ ကြီးကြီး ဒယ်ဒီဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟယ်... ဟုတ်ရဲ့လား”

ဒယ်ဒီကို ထင်ရှား စကားပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ ကြီးကြီးတို့ကို အရင်လှမ်းအော်လိုက်၍ ကြီးကြီးနှင့် ဦးသံလုံးပြေးလာကြသည်။ ကြီးကြီး တို့ ရောက်လာတော့လည်း ကြီးကြီးတို့ကို အာရုံမရောက်နိုင်ပါ။ ဒယ်ဒီ အသံကိုကြားရ၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေကာ...

“ဒယ်ဒီ... ဒယ်ဒီ ဘယ်မှာလဲ၊ ဒယ်ဒီ မသေဘူးနော်”

“ဒယ်ဒီ မသေပါဘူးသား၊ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာတွေရထားလို့ ဒီမှာ ခဏတော့နေရဦးမယ်”

“ဒီရောက်မှ ဆေးကုလို့မရဘူးလား ဒယ်ဒီ၊ ဒီမှာဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတွေရှိတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေရှိတယ်”

“ဒယ်ဒီမှာ တခြားကိစ္စလေးတွေရှိလို့ပါသား၊ ဒယ်ဒီပြန်လာ မှာပါ၊ ခဏပဲစောင့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီကို သားလွမ်းနေ သတိရနေပြီ၊ ဒယ်ဒီ သေပြီလို့ထင်ပြီး သားပါလိုက်သေဖို့ စဉ်းစားထားတာ”

“သားရယ်... ဒယ်ဒီသားလေး ဘယ်လောက်စားနေရမယ် ဆိုတာ ဒယ်ဒီသိပါတယ်၊ ဒီက မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ်တောထဲမှာဆိုတော့ အလှမ်းဝေးလို့ ဘယ်လိုမှဆက်သွယ်လို့မရဘူးသား၊ အခု ကယ်ဆယ် ရေးတွေရောက်လာလို့ သူတို့က မြို့ပေါ်ခေါ်လာတာနဲ့ သူတို့ဖုန်းနဲ့ပဲ သားကိုဆက်သွယ်လိုက်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသေလို့တော်သေးတာပဲ၊ မြန်မြန်တော့ ပြန် လာခဲ့ပါ ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီကိုမြင်ရမှ သား စိတ်ချမှာ”

“အေးပါ သားရယ်၊ ဒါဆိုဒါပဲနော် သား၊ ကြီးကြီးတို့ကိုလည်း ပြောလိုက်၊ ဒယ်ဒီနောက်မှ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီဖုန်းချသွားသည်အထိ သူဖုန်းမပိတ်မိသေးပါ။ ဒယ်ဒီ အသံကိုကြားရလို့ ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာမိပေမယ့် ဒယ်ဒီအသံ ဆျောက်သွားသည့်အခါမှာ လွမ်းတမ်းတသည့်စိတ်နှင့် ဝမ်းနည်းရလေ သည်။

“သား... သားအဖေက ဘာတဲ့လဲ၊ တကယ်သားအဖေအသံ ချာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီးရဲ့၊ ကြီးကြီးတို့ကိုတောင် စိတ်မပူဖို့ ပြောခိုင်းသေးတယ်၊ ကြီးကြီးတို့နဲ့လည်း ဖုန်းပြောဦးမယ်တဲ့”

“အေး... အေး၊ အဲဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ တော်သေးတာပေါ့ ဘွယ်၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း မောင်သူဝေအသက်ရှင်နေသေး သို့ တော်ပါသေးရဲ့”

“သခင်ကြီးမသေဘူးဆိုတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဘယ်နေ့ပြန် ဆျောက်မှာတဲ့လဲ သခင်လေး”

“ဒဏ်ရာတွေရထားလို့ ခဏတော့နေရဦးမယ်တဲ့”

“ဪ... ဒဏ်ရာတွေကုဖို့က ဒီမှာထက်ပိုကောင်းတဲ့နေရာ ရှိဦးမှာတဲ့လား၊ ဒဏ်ရာက ဘယ်လောက်များလို့ ကယ်ဆယ်ရေး ရဟတ် ယာဉ်တွေနဲ့ ပြန်လိုက်မလာရတာလဲ”

“မသိဘူး၊ ကိစ္စလေးရှိသေးလို့လို့ပြောတယ်၊ သားလည်း မြန် မြန်ပြန်လာဖို့တော့ပြောလိုက်ပါတယ်”

“အေးလေး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် အသက်မသေဘူးပြန်လာမယ်ဆိုတာနဲ့ ဝမ်းသာရပါပြီ၊ သားအရမ်းပျော်နေလားဟင်”

ကြီးကြီးရဲ့အမေးကို ထင်ရှား ပျော်ရွှင်စွာနှင့်ပင် ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ

“ဝမ်းသာတာပေါ့၊ ကြီးကြီးရယ်၊ ဒယ်ဒီသေရင် သားလိုက်သေ ဖို့တောင် စဉ်းစားနေတာ၊ ဒယ်ဒီကို သားအရမ်းချစ်တာ ကြီးကြီး၊ သား ကို အလိုလိုက်တယ်၊ ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်၊ ဝတ္တရားတွေကျေတယ် ကျောင်းမှာဆို ဒယ်ဒီကြောင့် အရမ်းမျက်နှာပွင့်တာ၊ ငွေကြေးလည်း ချမ်းသာတယ်၊ တခြား ဖခင်တွေလုပ်လေ့လုပ်ထသိပ်မရှိတဲ့ ကျောင်းဖို့ ကျောင်းကြိုလုပ်ပေးတယ်၊ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲ၊ မတည့်တဲ့အစား အစာမစားမိဖို့ကအစ ဂရုစိုက်တတ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းအားကျကြ တဲ့အဖြစ်ပါ”

“သားက ဒါကိုဂုဏ်ယူနေတာပေါ့၊ အေးလေး... သားအဖေ ကတော့ စံပြဖခင်ပါပဲ၊ အခု အသက်မသေဘဲပြန်ရောက်လာမှာ သား အပေါ် မေတ္တာတရားကြီးမားလွန်းလို့ သေမင်းက လက်မခံတာဘဲဖြစ် မယ်”

“ဟုတ်မယ်... ဟုတ်မယ် ကြီးကြီး၊ သားကညတိုင်း မသေပါ စေနဲ့၊ သားကိုဂရုစိုက်ဖို့ အသက်ရှင်ပြီး ပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေ တာ၊ သားမေတ္တာလည်း မှန်လို့ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့သားရယ်၊ သားတို့သားအဖ တစ်ယောက်အပေါ်တစ် ယောက်မေတ္တာမှန်ကြလို့ပေါ့”

ကြီးကြီးနှင့် ဦးသံလုံးတို့လည်း သူ့လိုပင်ပျော်နေကြသည်။ ဒယ်ဒီယုံကြည်စိတ်ချထားသောလူတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဒယ်ဒီအပေါ် သားစုတွေထက်ပင်ကောင်းကာ တာဝန်ကျေတတ်ကြသည့်သူတွေပင်။

ကြီးကြီးက ဒယ်ဒီအစ်မဝမ်းကွဲပါ။ မာမိဆုံးပြီးကတည်းက ဆုကံလာခဲ့တာဟု ပြောသည်။

ဦးသံလုံးကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီခြံကြီးထဲမှာ အလုပ် ဆုပ်ခဲ့တာဖြစ်၏။ ဦးသံလုံးမှာ မွေးရာပါစကားမပီသသည့် သူနှင့်ရွယ်တူ သားတစ်ယောက်ရှိသည်။

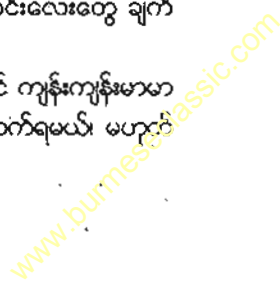
ဒယ်ဒီက ထိုကလေးကို ခြံထဲကအိမ်လေးထဲမှာထား၍ ကူညီ ဆောင့်ရှောက်ပေးသည်။ အနည်းငယ်စာတတ်အောင်လည်း ဆရာတစ် ယောက်ခေါ်၍ ပညာသင်ပေးထား၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးသံလုံးမှာ သူယုံသဖွယ်တာဝန်ကျေနေခဲ့တာပါ။ မိန်းမက ထိုကလေးမွေးပြီးပြီးချင်း ငိုသွားတာမို့ တခြားအတွက်အတာလည်းမရှိပေ။

“ဦးသံလုံး”

“ဗျား... သခင်လေး”

“ဒယ်ဒီပြန်လာရင် စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်အောင် ခြံထဲ ခို့ ရှင်းထားပါ၊ ကားကိုလည်း သေချာစစ်ဆေးထားပါ၊ ကြီးကြီးက ဆုစား သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ဒေါ်အေးကို တစ်အိမ်လုံးသန့်ရှင်းခိုင်းထား နော်၊ ဒယ်ဒီပြန်လာတဲ့နေ့ကျရင် ဒယ်ဒီကြိုက်တဲ့ ဟင်းလေးတွေ ချက် ဆွားပါ”

“အင်း... သားလည်း သားဒယ်ဒီ ပြန်လာရင် ကျန်းကျန်းမာမာ ခြံထဲရအောင်လို့ အစားကောင်းကောင်းစားပြီး ဆေးသောက်ရမယ်၊ မဟုတ်

၂၀ ❖ ဝမ်း

ရင် သားပိန်ကျနေတာမြင်ပြီး သားဒယ်ဒီစိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒယ်ဒီစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ သားထမင်းစားမယ် ကြီးကြီး၊ ဆေးလည်းသောက်မယ်”

ထင်ရှား တက်တက်ကြွကြွ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချင်းဖြစ်သွားသည်။ ကြီးကြီးဒေါ်မြခင်တို့လည်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသည်။

စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေဟာ အတိတ်မှာပဲကျန်ခဲ့သလိုလို မနက်ဖြန်... ဒါမှမဟုတ် တစ်နေ့နေ့ ဒယ်ဒီပြန်ရောက်လာမည်ဆိုတာ ကြောင့် ...။

အခန်း (၅)

ဒယ်ဒီ ဒီနေ့ရောက်လာမည်ဆိုတာ ဖုန်းထပ်ဆက်ထားတာမို့ ဒယ်ဒီအတွက် အစားအသောက်ကအစ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ ကြီးကြီးမြခင်က သူတို့သားအဖအတွက်တော့ နိုင်နိုင်နင်းနင်း ချက်ပြုတ်ကျွေးတတ်သည်။

အေးအေးဆိုသည့် အိမ်အကူကတော့ ဈေးဝယ်သည့်နေ့နှင့် ဒွပ်လျှော် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသောနေ့တွင်သာ နေ့စားအဖြစ်ရောက်လာတတ်သည်။ သားသမီးနှစ်ယောက်မွေးထား၍ ထိုတာဝန်တွေကြောင့် အိမ်မှာအချိန်ပြည့်လာမနေနိုင်ခြင်းပင်။

တခြားခေါ်ဖို့ကျတော့လည်း အိမ်မှာသူစိမ်းမထားချင်၍ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါ်မထားဖြစ်ပေ။

“သူစိမ်းခေါ်ရတာ အိမ်မှာလူပိုရုံပဲတာပါပဲ၊ စိတ်ဓာတ်မကောင်းရင် အိမ်ကလူတွေ လုံခြုံမှုမရှိဘူး၊ ခုခေတ်မှာ လူတိုင်းကိုယ့်ကြည်ရဖို့က ခပ်ခက်ခက်ရယ်”

ဒယ်ဒီတို့စကားများကြောင့် လူပိုခေါ်မထားဖြစ်တာလည်းပါသည်။

“သား ရေမိုးချိုးထားချည်တော့လေ၊ ဒယ်ဒီရောက်လာရင်

လန်းလန်းဆန်းဆန်းလေးမြင်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆို သားရေချိုလိုက်တော့မယ်”

ထင်ရှား သွက်လက်စွာပင် အပေါ်ထပ်ပြေးတက်၍ ရေအမြှိုချိုးလိုက်သည်။ ဒယ်ဒီဝယ်ပေးထားသော အဝတ်ရောင်စပွတ်ရှပ်လေးနှင့် အနက်ရောင်ဂျင်းဘောင်းဘီလေးကို ရွေးဝတ်လိုက်၏။

ဒယ်ဒီက အဝတ်အစားမှန်သမျှ သူနှင့်လိုက်ဖက်အောင် ရွေးဝယ်ပေးတတ်သူပါ။

ဒယ်ဒီပြန်လာလျှင် ကုန်တိုက်လိုက်ပို့ခိုင်းပြီး ထပ်ဝယ်ခိုင်းရဦးမည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

အခန်းထဲက အော်မေးလိုက်သော်လည်း အပြင်ကတုံ့ပြန်ဆဲ မကြားရချေ။ ဒါဆိုလျှင်တော့ ဦးသံလုံးရဲ့သား ရွှေအဖိုးလုံးပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့အခန်းတံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အမှန်တကယ်ပင် ဖိုးလုံးဖြစ်နေ၏။

“ဘာလဲကွ ဖိုးလုံး”

မေးငြေ့ကာမေးလိုက်တော့ ဖိုးလုံးက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အောက်မှာ ဒယ်ဒီရောက်နေပြီဟူသည့် သဘောမျိုးလုပ်ပြ၏။ သူ့ဘောင်းဘီစစ်ကို အမြန်ဆွဲလိုက်ကာ

“ဘာ... ဒယ်ဒီရောက်နေပြီလား”

ဖိုးလုံးခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ အအအော်လျက် လက်ဟန်ခြေဖြင့် ဘာတွေလုပ်ပြနေမှန်းမသိ။ သူ့ဖိုးလုံးကို တွန်းထိုးရှောင်ကွင်းကာ အောက်ထပ်ညှော်ခန်းထဲကို ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဒယ်ဒီ”

“သား”

သူ့ဒယ်ဒီကို မျက်နှာညှစ်ဝဲစွာဖြင့် ပြေးဖက်လိုက်သည်။ ဒယ်ဒီက သူ့မျက်နှာအနံ့တက်မက်မက်နမ်း၏။ သူ့လည်း ဒယ်ဒီပါးနှစ်ဖက်ကို လွမ်းမောတမ်းတစွာ ဘယ်ပြန်ညာပြန်နမ်းပစ်လိုက်သည်။

သေပြီ... လူ့လောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူး သတ်မှတ်ရတော့မလိုဖြစ်ပြီးမှ သက်ရှိထင်ရှား ကိုယ့်ရှေ့မှာ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့လိုက်ရတာမဟုတ်ပါလား။

“သားလေး ပိန်သွားလိုက်တာ သားရယ်၊ ဒယ်ဒီစိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဒယ်ဒီအတွက် အရမ်းစိုးရိမ်သွားတာလား သား”

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီသေရင် ဒယ်ဒီနောက်ကို သားလိုက်လာမလို့၊ သားတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်နေရမှာလဲ၊ သား ဒယ်ဒီနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

“အေးပါ သားရယ်၊ အခုမခွဲရတော့ပါဘူး၊ ဒယ်ဒီ အသက်မသေဘဲ သားအနားကိုပြန်ရောက်လာပြီပဲ”

“ဒယ်ဒီ ဘယ်နေရာထိခိုက်သွားသေးလဲဟင်၊ ဒဏ်ရာတွေ ဘယ်လောက်များလဲ”

“ခြေထောက်နဲ့ ရင်ဘတ်မှာ နည်းနည်းပါပဲ၊ ဒယ်ဒီတို့ဖြစ်တဲ့ နေရာက ရွာနဲ့နီးတော့ ရွာသူရွာသားတွေက ချက်ချင်းပဲသက်စွန့်ဆံဖျားလာပြီး ကယ်ကြတယ်၊ တကယ်ကို ရိုးသားဖြူစင်ကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေပါ။ လေယာဉ်ကပျက်ကျတာမဟုတ်ဘဲ စက်ချိုယွင်းမှုကြောင့် အရေးပေါ် ရတဲ့နေရာမှာဆင်းလိုက်လို့ တော်သေးတာပေါ့။ အသက်သေပျောက်တာမရှိပါဘူး၊ ကြောက်အားလန့်အားတီးတာ ချွေတာနဲ့ ဒဏ်ရာနည်းနည်း ဖီရသွားတာပဲရှိပါတယ်၊ တချို့ဒဏ်ရာပြင်းတဲ့လူနည်းနည်းပါတာကိုလည်း ရွာက ဆေးဆရာကြီးတွေက မေတ္တာနဲ့ကုပေးကြတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ မောင်သူဝေရယ်၊ မမတို့မှာ သတင်းကြားကြားချင်း ထိတ်လန့်ရ ငိုကြွေးလိုက်ကြရတာ၊ ဆွမ်းပဲသွတ်ရတော့မလား၊ ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ အလောင်းမှရှာတွေ့ပါ့မလားနဲ့၊ ဘယ်လိုမှကိုဖြေလို့မရဘူး၊ မင်းသားကတော့ မပြောနဲ့တော့ဟေ့၊ ထမင်းမစား ဆေးမသောက်နဲ့ မင်းနောက်လိုက်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ၊ မင်းသတင်းသာ မြန်မြန်မရရင် သူကအရင်ဒုက္ခရောက်တော့မှာ”

“ဟုတ်လား သား၊ ဒယ်ဒီကို အဲလောက်တောင်ချစ်တာလား”

ရင်ခွင်မှာ ဖက်ပွေ့ထားရင်းဝေးတော့ ဒယ်ဒီကို သွက်လက်စွာ ခေါင်ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ငရဲလို ခံစားခဲ့ရသည့်နေ့ရက်တွေကို ဒယ်ဒီကို နောက်မှ ပြောပြရမည်။

“ဟင်”

ဒယ်ဒီဘေးနံ့မှာ သူနှင့်ရွယ်တူလောက်ရှိနိုင်မည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ထိုင်နေပါလား။ ပုံစံက စုတ်ချွန်းချွန်း စုတ်ပြတ်ပြတ် ညစ်တီးညစ်ပတ်နှင့် ဘယ်ကကောင်မလေး သူတို့အိမ်ကိုရောက်နေရတာလဲ။ သူ့ကိုယ်ကမတ်လျက် ကောင်မလေးကို ရွံရှာသလို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်မိစဉ်မှာ...

“ဪ... သားနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူ့နာမည်က ကသစ်ဖြူတဲ့ သားမှတ်ထားနော်”

“သူက ဘယ်သူ့ဖို့လို့ သားကမှတ်ရမှာလဲ”

“ဪ... ဒယ်ဒီတို့ လေယာဉ်ပျက်ကျတော့ ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ ရွာကလေး၊ ဒယ်ဒီတို့ကို ဆေးကုပေးတဲ့ဆရာကြီးရဲ့မြေးမလေး၊ ဆရာကြီးကလည်း အသက်တော်တော်ကြီးနေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ဒယ်ဒီက သူ့ကိုမွေးစားဖို့ခေါ်လာခဲ့တာ”

“ဟာ... ဒယ်ဒီကလည်း ဘာလို့မွေးစားမှာလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်

ယှက်၊ ဒယ်ဒီက သူ့စိမ်းတွေကိုသိပ်ယုံကြည်တတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ခေါ်ထားမှာလဲ ဒယ်ဒီရာ”

“သား အဲလိုမပြောရဘူးလေ၊ ကသစ်က ဒယ်ဒီအသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ရဲ့မြေးမလေးပါ၊ ဟိုမှာတုန်းက သူပဲ ဒယ်ဒီတို့ကိုချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်ကျွေးပြီးပြုစုတာ၊ ဆေးကြိုတာလည်းသူပဲ၊ အရမ်းကို လိမ္မာတဲ့ ကလေး၊ သားထက်တစ်နှစ်ငယ်တယ်၊ ကသစ်လို့ခေါ်ချင်ခေါ်၊ ညီမလေးလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး”

တိုးတိတ်စွာပြောလျက်၊ ထိုကောင်မလေးကို ရွံရှာသလို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ တကယ်ကိုရုပ်က နှံ့ပြည့်စုတ်ပါ။ နှာခေါင်းမှာ နှပ်ချေးဖတ်နှိုက်လိုက်၊ လက်သန်းကိုပါးစပ်မှာ ကိုက်နေလိုက်ဖြင့်၊ မျက်လုံးကပြူး၊ နှုတ်ခမ်းကထော်၊ အရပ်က ကလန်ကလား၊ အဝတ်အစားတွေက နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်၊ သူ့အော့နုလုံးပင်နာချင်လာသည်။

“မမခင်... ကသစ်ဖြူလေးအတွက် မမခင်အခန်းဘေးက လွတ်နေတဲ့အခန်းကို နေရာချပေးလိုက်ပါ၊ ကလေးကနေရာစိမ်း လူစိမ်းတွေနဲ့နေရမှာဆိုတော့ သူ့အားငယ်နေမှာစိုးလို့ နွေးနွေးထွေးထွေးဆက်ခံပေးပါ မမခင်”

“စိတ်ချပါမောင်သူဝေ၊ မင်းအသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ မြေးလေးပဲ၊ မမခင်တို့ ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့ကွယ်”

“ကသစ်ဖြူ... ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်သမီး၊ ဦးမောင်ရဲ့သား ကသမီးထက်တစ်နှစ်ကြီးတယ်၊ ကိုကိုလို့ခေါ်ရမယ်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟောဒါက ဦးမောင်ရဲ့အစ်မဒေါ်မြခင်၊ ကြီးကြီးလို့ခေါ်၊ သူက ဦးသံလုံး၊ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကို စောင့်ရှောက်တယ်၊ ကလေးလည်း

မောင်းတယ်”

“အ... အဘား... အဘား”

အပေါ်ထပ်ကနေ ထင်ရှားကိုခေါ်ပြီး ဆင်းလာသော ဖိုးလုံးက သူ့ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးစေချင်ဟန်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြနေတာမို့ ဦးသူဝေမောင်သဘောပေါက်ကာ

“ကသစ်ရေး... သူ့ကိုလည်း မှတ်ထားဦး၊ ဦးသံလုံးရဲ့သား ဖိုးလုံးတဲ့၊ မွေးရာပါစကားမပြောတတ်တာပေါ့၊ သမီးတို့နဲ့အဖော်ရမှာပါ၊ ခြံနောက်ဘက်တန်းလျားမှာနေတယ်”

“အဘား... ဘား”

“အေးပါ ဖိုးလုံးရဲ့”

ဖော်ရွေဟန်ရှိသောဖိုးလုံးကို ကသစ်ဖြူ ခင်မင်သွားခဲ့သည်။ ထင်ရှားဆိုသည့်ကောင်လေးကိုတော့ ကသစ်ဖြူ ကြည့်လို့မရပါ။ သူမကို မလိုလားတာကို ရှေ့မှာတင်ပေါ်တင်ကြီးပြောနေတာ မဟုတ်ပါလား။ အားမနာလျှာမကျိုး နှာခေါင်းတစ်ခုနဲ့မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ကြည့်နေတာ။ သူမကို အထင်သေးရွံရှာနေသလိုပါ။

“ကသစ်ဖြူ”

“ရှင်”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကုန်တိုက်ကို သမီးအတွက် အဝတ်အစား ဝယ်ပေးဖို့ ခေါ်သွားမယ်၊ ဒီနေ့တော့ ခရီးပန်းလာတာဆိုတော့ နားလိုက် ပါ၊ ကြီးကြီးက သမီးနေရမယ့်အခန်းကို လိုက်ပို့လိမ့်မယ်နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“လာ သမီးလေး”

ကသစ်ဖြူဆိုသည် ကောင်မလေးကို ကြီးကြီးကခေါ်သွား သည်။ ဦးသံလုံးတို့သားအဖလည်း ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

အခုမှ ညွှန်ခန်းထဲမှာ သူနှင့်ဒယ်ဒီနှစ်ယောက်တည်းရှိတော့ သည်။

“ဒယ်ဒီ”

“ဟင် သားလေး”

“သားကိုလည်း အဝတ်အစားဝယ်ပေးရဦးမှာနော်၊ ကုန်တိုက် ကို သားနဲ့သွားမယ်၊ ဟိုကောင်မလေးကိုခေါ်မလာခဲ့နဲ့”

“ဪ... သူ့အတွက် အဝတ်အစားဝယ်ရမှာ သူ့ကိုခေါ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့သားရဲ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်းကို ဒယ်ဒီက မမှန်းတတ်ဘူးလေ”

“သူနဲ့အတူတူတော့ မသွားချင်ပါဘူး ဒယ်ဒီရား ရှက်စရာကြီး”

“ဘယ်နယ်ရက်ရမှာလဲ၊ လူလူချင်းကို အဲလိုမပြောရဘူးလေ သားရဲ့”

“တောသူမ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နဲ့ ရုပ်လည်းဆိုးတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း သားမှာအဝတ်အစားသစ်တွေ အများကြီးရှိ သေးတာပဲ၊ သားကနောက်မှ ဝယ်လိုက်ပေါ့နော် သား”

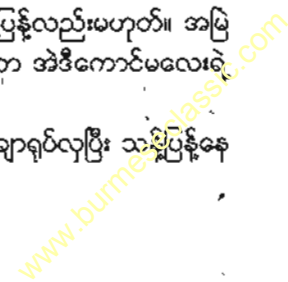
“ဒယ်ဒီကလည်း သားက...”

“ကဲပါ သားလေးရယ်၊ သူ့ခင်မှာ အရမ်းချို့တဲ့ရှာတာပါ၊ ဒယ်ဒီ အသက်သာခင်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ မြေးမလေး၊ သားကတောင် ကျေးဇူးတင်ပြီး ဂရုစိုက်ရဦးမှာ၊ သူ့ကိုမငြိုငြင်ရဘူးနော် သား”

သူနားမထောင်နိုင်သလို ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေး အတွက် ဒယ်ဒီအချိန်ပေးလာမှာကို သူမကြိုက်ပါ။

ရုပ်ချောချော၊ လှလှပပ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လည်းမဟုတ်။ အမြဲ တမ်း နှာခေါင်းနှိုက်ပြီး လက်သန်းကိုက်တတ်တာ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ အကျင့်ဗီဇလား မသိပေ။

သူက ကျောင်းမှာဆိုရင်တောင် ရုပ်ချောရုပ်လှပြီး သန့်ပြန့်နေ

မှ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းလုပ်တတ်သည့်ကောင်ပါ။
အခု ဒီလိုကောင်မလေးနှင့် တစ်အိမ်တည်းအတူနေရတော့မှာ
ကိုတွေ့ပြီး သူ့နဲ့လုံးနာကာ အော်ဂလီဆန်ချင်နေသည်။
တကယ်ကို ရင်ထဲမှာလက်မခံနိုင်စွာဖြင့် ...။

အခန်း (၆)

နောက်တစ်နေ့မှာ ဒယ်ဒီက ကသစ်ဖြူကို ကုန်တိုက်ကိုခေါ်
သွားပြီး အဝတ်အစားတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ဝယ်ချလာသည်။ သူ့အတွက်
တော့ ဘာတစ်ခုမှပါမလား။

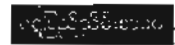
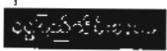
သူ့ထက်ထိုကောင်မလေးကို ဦးစားပေးလိုက်ပြီလားဆိုသည့်
အတွေးကြောင့် ကသစ်ဖြူကို အမုန်းစိတ်တွေပိုသွားခဲ့လေသည်။ ကသစ်
ဖြူကတော့ အဝတ်အစားသစ်တွေရလို့ ဣန္ဒြေမရလောက်အောင်ပင်
ပျော်နေသည်။

“ကြီးကြီးလှလားဟင်၊ သမီးနဲ့လိုက်ရဲ့လား”

“လိုက်ပါ လှပါကွယ်၊ ဒီအဝတ်အစားတွေသာ ဝတ်လိုက်ရင်
သမီးက အရမ်းကိုလှသွားမှာ”

“အဲဒါကြောင့် ဦးဦးမောင်ကို ကျေးဇူးတင်နေတာ ကြီးကြီး
ရဲ့၊ အဲဒီကုန်တိုက်ရဲ့အပေါ်ဆုံးထပ်မှာလေ စားသောက်ဆိုင်အကြီးကြီး
လည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာလည်း မုန့်တွေအများကြီး ဝယ်ကျွေးသေးတယ်၊
စားကောင်းကောင်းနဲ့စားလိုက်တာ၊ သမီးဖိုက်ကို တင်းသွားတာပဲ။”

“ဟုတ်လား... ကြီးကြီးနဲ့လယ်စားစားဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာ
မစားတော့ဘူးပေါ့၊ ဗိုက်ဆာနေတာတောင် အဆာခံပြီးစောင့်နေကြတာ”

“သူမစားဖူးတာတွေ စားဖူးအောင်ကျွေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော် လည်း နည်းနည်းစားလာခဲ့လို့ပါ မမခင်၊ သားနဲ့မမခင်ပဲ စားလိုက်တော့၊ ကိုသံလုံးတို့ကိုပါ တစ်ခါတည်း ထမင်းတွေ ဟင်းတွေပေးလိုက်ပေါ့”

“ဪ... ထင်ရှားလေး ဘယ်လဲ”

ထင်ရှားခြေဆောင်ကာ အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ သူနှင့် ထမင်းအတူတူမစားလို့ စိတ်ကောက်သွားတာဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါကို ဒေါ်မြ ခင်သဘောပေါက်ကာ...

“မောင်သူဝေရယ်... မင့်သားက မင်းနဲ့ထမင်းအတူစားဖို့ စောင့် နေတာ၊ မင်းကစားခဲ့ပြီပြောတော့ သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဪ... ကျွန်တော်က ဒီအချိန်လောက်ဆိုစားပြီးလောက်ပြီ ထင်လို့ ဟိုမှာတစ်ခါတည်းစားခဲ့လိုက်လို့ပါ”

“မင့်သားအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊ မင်းဘယ်သွားသွား ဘယ်အချိန်တုန်းက မင်းပြန်မလာသေးဘဲ ထမင်းစားနှင့်ဖူးလို့လဲ၊ မင်း ကိုယ်တိုင် ဟင်းထည့်ပေးမှ၊ တစ်ခါတလေ မင်းခွဲကျွေးတာကို စားချင် တာလေ”

“သားက အသက်ပဲဆယ်နှစ်ကျော်နေပြီ၊ ကလေးစိတ်က မပျောက်သေးဘူး”

“ဒါက မင်းအလိုလိုက်ခဲ့တာတွေလေ၊ အခုမှကလေးကို အပြစ် ပြောမလို့လား”

“အပြစ်မပြောပါဘူး မမခင်ရယ်၊ ကသစ်ဖြူလေးကိုတော့ ဒီလို မဆက်ဆံစေချင်တာ အမှန်ပဲ၊ သူ့ခင်မျာသနားစရာလေးပါ”

“အစဦးပါကွယ်၊ သူ့စိမ်းတွေနဲ့ ရောရောနှောနှောမှ မနေဖူး တာ၊ နောက်တော့လည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“အင်း... မျှော်လင့်ရတာပဲ၊ သမီး ကသစ်ဖြူ၊ သမီးကိုကိုက

နည်းနည်းဆိုးချင်တယ်၊ သမီးက ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦးမောင်”

“ဒါနဲ့ ဦးဦးမောင်လို့ခေါ်မယ့်အစား ဖေဖေလို့ခေါ်ပါလား သမီး”

“ရှင်”

“သမီးမှာလည်း အဖေ အမေ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဦးမောင်ကို ဖခင်တစ်ယောက်လို သဘောထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ကသစ်ဖြူ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူမလည်း မိဘမေတ္တာငတ်နေ တာ မဟုတ်ပါလား။ မိဘတွေက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးပါးသွား တာမို့ အဘိုးနှင့်သာနေခဲ့ရသည်။ အဘိုးဆေးဝါးဖော်စပ်ဖို့အတွက် အဘိုး နှင့်အတူ တောထဲမှာဆေးမြစ်တူး အခြောက်လှမ်း၊ ထုထောင်းဖြင့် အဘိုး ကို ကူညီပေးရသည်။

ဟိုမှာက ကျောင်းတက်ရဖို့လည်း ခက်ခဲ့သည်။ အဘိုးက ပညာ တတ်ကြီးဖြစ်စေချင်တာကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုထည့်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ အသက်ကြီးပြီဖြစ်သော အဘိုးကို သူမ မခွဲ ချင်ပါ။ ဒီအချိန်မှာ အဘိုးကိုအနီးကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်သင့်တာပါ။

ဒါပေမဲ့ အဘိုးက သူမရဲ့အနာဂတ်ထိ ကြိုတွေးကာ လွှတ်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ အဘိုးကသေလှူ။ ဘယ်နေ့သေမလဲ မသိနိုင်ဘူး၊ အဘိုး သေရင် ငါ့မြေးလေး ပညာမတတ် ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည် ဒုက္ခရောက်နေမှာ။

လိုက်သွားလိုက်ပါ မြေးလေးရယ်၊ အဘိုးအတွက် နောက်ဆံ မတင်းပါနဲ့။ ရွာကလူတွေက အဘိုးကိုစောင့်ရှောက်ကြပါလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဇွတ်ကိုထည့်လွှတ်လိုက်တာ။

“သမီးလေး ကသစ်ဖြူ”

“ရှ်း... ညိုအား... အဲ... အေ”

“သမီး ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

“ဖေဖေလို့ခေါ်ခိုင်းတာကို သမီးပျော်လို့ပါ။ သူ့များတွေလိုပဲ ဖေဖေ မေမေ အရမ်းခေါ်ချင်ခဲ့တာပါ။ အခုကျတော့”

“အေးပေါ့ သမီးမိဘလို သဘောထားလိုက်ရင် ဖေဖေဖြစ်သွား ပြီပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အင်း... ထင်ရှားလေးကိုတော့ သမီးတော်တော်လေးသည်းခံ ရမယ်။ သူက နည်းနည်းကြီးကျယ်ချင်တယ်သမီးရဲ့။ အဲဒါကလည်း ဖေဖေ အလိုလိုက်ခဲ့လို့ပါ။ သူ့လည်း အမေဖြစ်သူ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားလို့ မိဘဆိုးလေးဖြစ်နေရှာတာ။ အခြေအနေချင်းမတူပေမယ့် သမီးနဲ့ ဘဝတူချင်းတွေပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သမီး သည်းခံပါ့မယ်”

လိမ္မာရေးခြားရှိသော ကသစ်ဖြူကို ဒေါ်မြခင်သံယောဇဉ်ဖြစ် သွားမိလေသည်။ ကောင်မလေးက တောသူဆိုပေမယ့် နံနံအလေး တော့မဟုတ်။ အလိုက်သိပြီး ထက်မြက်မည့်ပုံပင်။ အဝတ်အစားကောင်း ကောင်းလေး ဝတ်လိုက်လျှင် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေးတော့ ဖြစ်လာမှာပါ။

ထင်ရှားလေးက ညစ်တီးညစ်ပတ် ပေပေစုတ်စုတ်မကြိုက်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အမြဲသေသပ်စတိုင်လ်ကျအောင်နေတတ်သည်။ ကသစ်ဖြူက အသားညိုညို စုတ်ချွန်းချွန်းလေးမို့ သူ့မျက်စိထဲကြည့်လို့ မရဘဲ အမြင်ကတ်နေတာဖြစ်လိမ့်မည်။

တစ်နေ့တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ အခုတော့ ထမင်းစား အောင် သူ့အဖေကို ချောခိုင်းမှပဲဖြစ်တော့မည်။

“မောင်သူဝေ... မင့်သားကို သွားချောလိုက်ဦး။ ထမင်းမစား

နိုင်လည်း မင့်သားနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တော့ စား လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမခင်၊ ကဲ... သမီးလေး အဝတ်အစားတွေကို အခန်းထဲသွားထားပြီး ဝတ်ကြည့်လိုက်ဦးနော်။ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင် နဲ့ ပတ်သက်တာတော့ မမခင်က ဝယ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်က သိမ် နားမလည်ဘူး”

“အေးပါကွယ် စိတ်ချပါ။ မမခင်ဈေးသွားရင် သူ့ကိုခေါ်သွား လိုက်ပါ့မယ်။ သမီးလေးရော မိသားစု စုံစုံညီညီထမင်းဝင်စားလိုက်ပါ လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ခိုက်ပြည့်လည်း နည်းနည်းတော့ စားပေါ့ နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီလောက် ကြင်နာနွေးထွေးနေကြတာမို့ သူမ မငြင်းဆန်မိတော့ ချေ။ ထင်ရှား ဆိုးသည်ဆိုလည်း ကြီးကြီးနှင့် ဖေဖေရဲ့မေတ္တာကြောင့် သူမ ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိသားစုဘဝလေးတစ်ခုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပါ။ သူမမှာ တခြား မျှော်လင့်ချက် ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ...။

အခန်း (၇)

“ဒေါက်... ဒေါက်... သားလေး”

အသံပေးရင်း အခန်းထဲဝင်လာခဲ့ချိန်မှာ သားတော်မောင်က အိပ်ရာခုတ်ပေါ်မောက်လျားကြီးထိုးနေလေသည်။

သားဘေးကို ဝင်ထိုင်ကာ သားကိုယ်ကြီးကို ဆွဲထူပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ကောက်နေတာလဲ သား၊ ထမင်းစားမယ်ဆို”

“ဒယ်ဒီက ဟိုကောင်မလေးနဲ့ စားခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ သားကတော့ အဆာခံပြီး ဒယ်ဒီကိုစောင့်နေရတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အခုဒယ်ဒီက သားနဲ့အတူစားမလို့ လာခေါ်တာပါ၊ ထသား ထမင်းသွားစားရအောင်”

“နေပါစေတော့၊ ဒယ်ဒီ ခိုက်ပြည့်နေတာ ဟန်ဆောင် ဖန်ဆောင် သားကျေနပ်အောင်စားပေးမလို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ဒယ်ဒီက သားနဲ့အတူတူ စားချင်တာပါ၊ ကသစ်ဖြူလေးကျတော့ အဲလိုတန်ဖိုးကြီး အစားအသောက်တွေ စားဖူးတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဒယ်ဒီက ကျွေးခဲ့တာပါ”

“သူ့ကိုကျွေးချင်ကျွေးပေါ့၊ ဒယ်ဒီက ဘာလို့သူနဲ့အတူစားခဲ့

ရတာလဲ”

“အဟင်... သားလေးက သဝန်တိုနေတာပဲကွ၊ ကဲပါ ဒယ်ဒီနဲ့ ထမင်းတူတူစားရအောင်နော်သား၊ လာပါသားရယ် ဒယ်ဒီကိုချစ်ရင်ထ”

ထင်ရှား စိတ်ကောက်မပြေချင်သေးသော်လည်း ဒယ်ဒီက ပွေ့အက်ကာ ဆွဲခေါ်နေတာကြောင့် လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ထိုကောင်မလေးအပေါ် သူ့ထက်ဒယ်ဒီအချစ်ပိုသွားမှာ စိုးရိမ်ပါသည်။ သွေးမတော်သားမစပ်သည့် သူ့စိမ်းမိန်းကလေးအပေါ် ဒီလောက်ထိဂရုမစိုက်လည်း ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းဖြစ်နေသည်ဆိုလည်း ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးကမ်းလိုက်လျှင်ပြီးပြီပေါ့။

“ဟင်”

ထမင်းဝိုင်းမှာ ကသစ်ဖြူကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့နာခေါင်းရှုံ့သွားမိလေသည်။ အပြင်ကစားလာခဲ့သည်ဆိုပြီး ဘာလို့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဘာထိုင်နေရတာလဲ။

“လာ ထင်ရှားလေး၊ သားကြိုက်တဲ့ ပုစွန်တုပ်ကြီးကြီးချက်သားတာ၊ အမဲသားလည်း နှပ်ထားတယ်”

“လာ သား”

တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေသော သူ့ကိုဒယ်ဒီက ထိုင်ခုံမှာဆွဲ၍ ဆိုင်ခိုင်းသည်။

“ကြီးကြီး သမီးဖွန်းနဲ့မစားတတ်ဘူး၊ လက်နဲ့စားမယ်နော်”

“ညော်... သမီးစားတတ်သလိုစားလေ၊ ဘေစင်မှာလက်ဆေးချက် သမီး”

“သမီး ခုနကဆေးထားတယ်၊ စားလိုက်တော့မယ်နော်”

“အေးအေး... ဒါဆိုလည်း စား”

နာခေါင်းကိုတစ်ချက်ပွတ်ဆွဲပြီးမှ ထမင်းပန်းကန်ကိုနှိုက်တော့ သူ့အော်ဂလီဆန်လျက် မျက်နှာလွှဲလိုက်ရ၏။

“ရော့... သမီးလေး။ ဟင်းတွေထည့်စားလေ၊ အမဲသားစား တယ်မဟုတ်လား”

“သမီး အမဲသားမစားဘူး ဖေဖေရဲ့”

“ဪ... ဒါဆို ပုစွန်နဲ့စား ရော့ သမီး”

“ဟား”

ဖေဖေတွေ ဘာတွေဖြစ်လို့ သူတော်တော်လေး နားကြားပြင် ကတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဒယ်ဒီက သူ့ကိုမေ့လျော့လျက် ကသစ်ဖြူ ပန်းကန်ထဲကိုပဲ ဟင်းတွေတစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ခပ်ထည့်ပေးနေ၏။ သူ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် တင်းသွားကာ

“ဒယ်ဒီ သားကိုထမင်းခွံ့ကျွေးပါ”

“ဟင်း... ဒယ်ဒီ ခွံ့ကျွေးရမှာလား။ သားကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ကိုယ့်ဘာသာ အားရပါးရစားပါလား သားရဲ့”

“ဟင့်အင်း ဒယ်ဒီခွံ့ကျွေး”

ထင်ရှားရဲ့ကလေးဆန်မှုကြောင့် ကသစ်ဖြူ ခစ်ခနဲရယ်မိလိုက် ချိန်မှာ ထင်ရှားမျက်မှောင်ကြုတ်ရွဲကြည့်လာပြီး

“ရုပ်ဆိုးမ နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“သား အဲလိုမခေါ်ရဘူးလေ သားရဲ့”

“ခေါ်မှာပဲ ရုပ်ကဆိုးတာကို လူကလည်း ညစ်ပတ်သေးတယ် ထမင်းစားတာ လက်ကြီးနဲ့ ရွံစရာကြီး၊ ပန်းကန်တွေလည်း ပေချာတော့ပဲ”

“တောသူဆိုတော့ ဒီလိုပဲစားတတ်လို့ပေါ့ သားရယ်၊ နောက် တော့ ကြီးကြီးက သင်ပေးမှာပါ”

“နပ်ချေးဖတ်လည်း နှိုက်တယ်၊ လက်သန်းကချေးတွေနဲ့ ပါးစပ် မှာ ကိုက်သေးတယ်၊ သူ့နဲ့ထမင်းတစ်ပိုင်းတည်း မစားချင်ဘူး ဒယ်ဒီ”

“သားရယ်၊ အဲလိုမပြောပါနဲ့ဆိုကွာ”

ကသစ်ဖြူက မျက်ရည်လေးဝဲစွာ ထမင်းပိုင်းက ထသွားမည် ပြင်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကြီးကြီးကလက်ကို ဆွဲထားကာ

“ထိုင်စားပါ သမီးရယ်၊ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ထင်ရှားလေး က သမီးကိုခင်လို့စနေတာပါ”

“သူ့ကိုမခင်ချင်ပါဘူး ကြီးကြီးရော၊ မြင်နေရတာရွံစရာကောင်း တယ်”

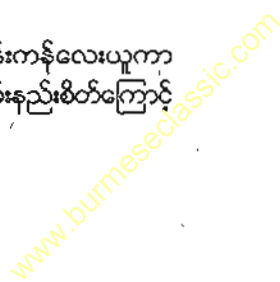
“သား... ထပ်မပြောနဲ့တော့ကွာ၊ အဲလောက်နိုင်းလာရင် ဒယ်ဒီ မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တာပြောတာပဲ ဒယ်ဒီ၊ သူပုံစံကြည့်ပါဦး၊ မျက်နှာက လည်းကွက်ပြီး အဆီတွေပြောင်နေတာပဲ၊ အမြဲတမ်း နာခေါင်းကိုနှိုက် တယ်၊ နာခေါင်းမနှိုက်ရင် လက်သန်းကိုက်တယ်၊ လက်သည်းမှာလည်း ချေးတွေနဲ့ အဲလောက်ရွံစရာကောင်းတာရှိပါဦးမလား၊ ဆံပင်ကလည်း ကွေးကောက်ရှုပ်ပွနေတာပဲ”

“သားရယ်... လူတစ်ယောက်ကို အဲလောက်ရွံစရာ ဝေဖန် တာ မကောင်းဘူးကွာ၊ တောမှနေရတာ ဘယ်မှာအလှပြင်ချိန်၊ ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ် သချိန်ရှိမှာလဲ၊ သူတို့ဘဝလေးတွေက ထမင်းနပ်မှန်အောင် မသေရုံစားရဖို့ ရုန်းကန်ရတာ သနားဖို့ကောင်းပါတယ် သားရယ်”

“သမီးလေး ဘယ်လဲ”

ဖေဖေ ဟန့်တားသံကြားပေးမယ့် ထမင်းပန်းကန်လေးယူကာ နောက်ဖေးပေါက်ကနေ အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် ဖေဖေတို့ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျမိမှာစိုးလို့ပါ။

“အဘား... အဘား”

“ဟင်”

နောက်ဘက်က အုတ်ခုံလေးမှာ ထမင်းပန်းကန်ကိုင်ပြီး ထိုင်နေသော ကသစ်ဖြူအနားကို ဖိုးလုံးရောက်လာပြီး ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ဘာဖြစ်လာတာလဲဟု မေးနေသည်။ ရွာမှာစကားမပြောတတ်သော သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့ဖူးတာမို့ ရွှေအတို့ရဲ့ အထောက် ကသစ်ဖြူသဘောပေါက်နေခဲ့သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖိုးလုံးရဲ့ ဟိုထဲမှာထမင်းစားရတာ မွန်းကျပ်လို့ အပြင်မှာထွက်စားတာပါ”

“အဘားဘား... အဘား”

“ဟင်... နင်တို့အိမ်လေးထဲကို လိုက်ခဲ့လို့ပြောတာလား”

“အဘား... အဘား”

“ဪ... လိုက်မယ်လေ၊ ဦးသံလုံးရော ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အဘား”

ဖိုးလုံးက သူမထမင်းပန်းကန်ကိုင်ကာလိုက်လာ၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ပျော်နေသည်။ ပျဉ်ထောင်တစ်လုံးအိမ်လေးထဲရောက်သည့်အခါမှာ ဦးသံလုံးက အံ့ဩနေပြီ။

“ကသစ်ဖြူလေးပါလား၊ ဦးသံလုံးတို့နဲ့ ထမင်းလာစားတာလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးသံလုံး”

“အေး... လာလေကွယ်၊ မမခင်က ထမင်းဟင်းတွေပေးထားလို့ ဦးသံလုံးတို့လည်း စားဖို့လုပ်နေတာ”

“ဖိုးလုံးရော မစားသေးဘူးလား”

“အဘားဘား”

ဖိုးလုံးက သူလည်းစားမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး လက်ဆေးပန်းကန်ယူ၍ ထမင်းပိုင်းမှာထိုင်၏။ ဦးတော့ သူ့အဖေပန်းကန်ထဲ ဟင်းဦးချပြီး သူမပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေးသည်။

“အဘားဘား”

“စားရမှာလား၊ ဟင်းတွေက များနေပြီ”

“အဘား”

“အေးပါ စားပါမယ်”

“သားကတော့ ကသစ်ဖြူကို အရမ်းခင်နေပြီကွ၊ သူ့မှာ ဒီခြံထဲတစ်ယောက်တည်းနေရတော့ ပျင်းနေတာလေ”

“ဟင်... ထင်ရှားက သူနဲ့လာမဆော့ဘူးလား”

“သခင်လေးက တူတယ်တန်တယ်လို့မှ မထင်တာ ဘယ်လာဆော့ပါမလဲကွယ်၊ သူ့ရဲ့အခိုင်းအစေလို့ပဲ အောက်မေ့တာလေ၊ သားကတော့ ခင်တွယ်ရှာပါတယ်”

“ထင်ရှားက နည်းနည်းကြီးကျယ်သလိုပဲနော်၊ ဒါနဲ့ ထင်ရှားကို ဘာလို့ သခင်လေးလို့ခေါ်တာလဲ”

“ကိုယ်က သူတို့ရဲ့ အခစားဝန်ထမ်းလေး သူတို့က မျိုးနွဲ့ရိုးနွဲ့ချမ်းသာလာကြတာ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရိုရိုကျိုးကျိုး ဆက်ဆံလာရတော့ ဒီလိုခေါ်လာတာ နှုတ်ကျိုးနေတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ကြီးက အရမ်းကြီးခွဲခြားဆက်ဆံတာမျိုးမလုပ်ပါဘူး၊ သခင်လေးကလည်း စိတ်မိုင်းတော့ ကောင်းရှာပါတယ်၊ အလိုလိုက်ခံထားရလို့ နည်းနည်းဆိုးချင်လို့ပါ”

နည်းနည်းလေးဆိုးချင်သည်ဆိုတာကြောင့် ကသစ်ဖြူ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကျသွားကာ

“နည်းနည်းတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်ပါတယ် ဦးလေး”

သံလုံးရယ်၊ တော်တော်များ ဆိုးသလားလို့”

“အဘား...ဘား”

ကသစ်ဖြူပြောတာကို ဖိုးလုံးက လက်ခုပ်တီးလက်မထောင်ကာ ထောက်ခံနေသည်။ ဒီသစ်သားအိမ်လေးမှာ ဦးသံလုံးတို့သားအဖနှင့် စကားပြောရမှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။

တိုက်အိမ်ကြီးမှာတော့ ဖေဖေနှင့် ကြီးကြီးကသဘောကောင်းပေမယ့် ထင်ရှားမျက်လုံးတွေအော့မှာတော့ မွန်းကျပ်လွန်းလှလေသည်။

ဖိုးလုံးက ထမင်းစားပြီးသွားသောအခါ ကစားရအောင်ဟု ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“ငါအခု ကစားလို့မရသေးဘူး ဖိုးလုံးရဲ့၊ ကြီးကြီးကို အလုပ်တွေ ကူလုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ညနေကျမှ ကစားကြမယ်နော် ဖိုးလုံး”

“အဘား...အဘား”

ဖိုးလုံးသာစကားပြောတတ်လျှင် သူမတို့အဖေအဖျားပြေလိမ့်မည် ထင်သည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမအတွက် ဖိုးလုံးကအဖျားပြေမည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာပါ။

ဘဝဟာ ဒီလိုနဲ့...။

* * *

အခန်း (၈)

“ဖိုးလုံး ငါ့ကိုမိအောင်ဖမ်းနော်၊ ဖမ်းလို့မိရင် ခေါင်းခေါက်လို့ရတယ်၊ ငါဖမ်းရမယ့်အလှည့်မိရင်လည်း ငါနင့်ကိုခေါက်မှာ”

“အဘား...ဘား”

ဖိုးလုံးက သူမကိုလိုက်ဖမ်းနေပြီမို့ သူမ ပန်းအိုးတွေကို ကွေပတ်ကာ အသည်းအသန်ရှောင်ပြေးနေရသည်။ ဖိုးလုံးက စကားမပြောတတ်သော်လည်း ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်တင်းတင်းဖြင့် ခြေတွေလက်တွေက သန်မြန်သည်။

ကြီးကြီးကို အိမ်အလုပ်တွေပြီးအောင် အကုန်လုပ်ပေးပြီးမှ ကြီးကြီးကိုခွင့်တောင်းပြီး ဖိုးလုံးနှင့်လာကစားတာပါ။ ရွာမှာဆိုလည်း အဘိုးကို အလုပ်တွေကူလုပ်ပြီးလျှင် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဒီလိုမျိုးကစားနေကျပင်။

“အဘား”

“ဘယ်ရမလဲ ဖိုးလုံးရယ်၊ ငါက နင့်ထက်လျှင်တာပေါ့”

ဖိုးလုံးလည်း ဒီလိုပြေးလွှားကစားရတာကို ပျော်နေပုံရသည်။ စကလေးအရွယ်ပဲရှိသေးတာမို့ ဒီလိုမျိုးခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာ ကစားချင်ရှာမှာပေါ့။

အခုတော့ သူများအိမ်မှာခိုကပ်နေရသလို၊ သူဌေးသား ထင်ရှားကလည်း ရွယ်တူဖြစ်ပေမယ့် အဆင့်အတန်းခွဲကာ တထီးတနန်းမို့ ဖိုးလုံးပျင်းရှာပေလိမ့်မည်။

“ဖိုးလုံး၊ ပန်းအိုးတွေ မထိစေနဲ့နော်၊ ငါလည်းမထိအောင် ပြေးနေတာ၊ ပန်းအိုးကွဲသွားရင် ငါတို့နောက်နေ့ မကစားရဘဲနေ့လိမ့်မယ်”

“အဘားဘား”

“အေးပါ မိအောင်ဖမ်း၊ ရွာမှာဆို ငါ့ကိုမိအောင်ဖမ်းနိုင်တဲ့သူ မရှိဘူး”

နှစ်ချေးဖတ်နှိုက်လိုက်၊ ဂါဝန်လေးဖြင့် သုတ်လိုက်၊ ပြေးလိုက်လွှားလိုက်ဖြင့် ကသစ်ဖြူလည်း ပျော်နေမိသည်။ ဒါမှလည်းစိတ်ထွက်ပေါက်ရပြီး ရွာကိုမေ့ပျောက်နိုင်မှာပါ။

မဟုတ်လျှင် ရွာနှင့်အဘိုးကိုသတိရပြီး သူမတစ်ချိန်လုံးငိုချင်နေမိသည်။

“ခွမ်း”

“ဟင်... အမယ်လေး”

ပန်းအိုးက ဖိုးလုံးရော သူမရော ထိမိခိုက်မိမရှိပါဘဲ ဘာကြောင့်ကွဲသွားရတာလဲ။

“ဟင်... ထင်ရှား၊ အဲ... ကိုကို နင်ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဘာကိုကိုလဲ၊ ငါ့ကို ကိုကိုလို့ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ သခင်လေးလို့ခေါ်”

“ဘာ”

“ငါပြောတာနားမထောင်ရင်၊ နင့်ကိုအခုချက်ချင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းခိုင်းမယ် ကြားလား ရုပ်ဆိုမေ”

“အဘားဘား”

ဖိုးလုံးက ရုပ်မဆိုးပါဘူး၊ လှပါတယ်ဟု ကသစ်ဖြူဘက်က ဝင်ပြောပေးနေသည်။ ကသစ်ဖြူကတော့ ကွဲကြောသွားသောပန်းအိုးကို ကြည့်၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

“ရုပ်ဆိုမေ... နင်ကိုငါထပ်ပြောမယ်၊ ငါဒယ်ဒီကိုလည်း ဖေဖေလို့ နင်ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ နင့်အဖေမှမဟုတ်တာ ဘာလို့ခေါ်တာလဲ”

“ဖေဖေ... အဲ... ဦးဦးမောင်က ခေါ်ခိုင်းလို့ပါ”

“ခေါ်ခိုင်းလည်း ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ ငါဒယ်ဒီက ငါဒယ်ဒီပဲ၊ နင်ဖေဖေ ခေါ်စရာမလိုဘူး နားလည်လား၊ ပြီးရင် ငါတို့နဲ့ ထမင်းတစ်ပိုင်း တည်း ဘယ်တော့မှမစားပါနဲ့၊ ရုပ်ဆိုမေ အမြဲတမ်း နှစ်ချေးဖတ်နှိုက်လက်သန်းမှာချေးဗလပျစ်နဲ့ ကိုက်နေတာ ရွံ့စရာကောင်းတယ်၊ ဘယ်လို ဟာမှန်းမသိဘူး”

“အဲ... အကျင့်ပါနေလို့ပါ ထင်ရှား”

“ဘာ... နင်နဲ့ငါ အဆင့်အတန်းချင်းတူလို့ ထင်ရှားလို့ခေါ်တာလား၊ ငါဘာပြောထားလဲ”

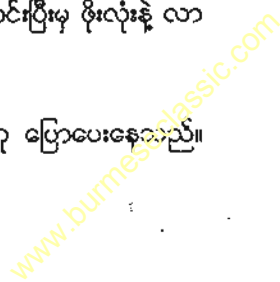
“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ သခင်လေး”

“ဟင်... ဟင် အဲလိုလုပ်စမ်းပါ၊ အဲလိုဖြစ်နေရမယ်၊ နေဦး နင်တို့က သူများအိမ်မှာခိုကပ်နေကြပြီး ဒီလိုမျိုးပြေးလွှားဆော့နေရလား၊ အလိုက်ကန်းဆိုကို မသိဘူး၊ သူများအိမ်မှာ ခိုကပ်နေရင် အလိုက်ကန်း ဆိုး သိရတယ်၊ သွား... ကြီးကြီးကိုအလုပ်တွေသွားကူလုပ်ချေ”

“ကူလုပ်ပြီးပါပြီ၊ ကြီးကြီးဆိုမှာ ခွင့်တောင်းပြီးမှ ဖိုးလုံးနဲ့ လာစားတာပါ”

“အဘားဘား... ဘား”

ဖိုးလုံးက ကစားပါစေ၊ သနားပါတယ်ဟု ပြောပေးနေသည်။

ထင်ရှားက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“မင်းတို့ကစားချင်ထယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုဟိုဘက်ဒီဘက် နှစ်ခေါက် စီ ကုန်းပိုးပေးရမယ် ဘယ်လိုလဲ”

“အဘား... အဘား”

ဖိုးလုံးက ပိုးမယ်ဟုပြောပြီး သူ့ကျောပေါ်ကို တက်ခိုင်း၏။ ရွယ်တူချင်းကို ထင်ရှားလုံးဝမညှာတာတတ်ပေ။ ဖိုးလုံးမှာ ချွေးတရွဲရွဲဖြင့် မနိုင်မနင်းပိုးပေးသည်။

ဖိုးလုံးပြီးတော့ သူမအလှည့်။

“အဘား”

ဖိုးလုံးက ပိုးနိုင်လား။ မပိုးနိုင်လျှင် သူပိုးမည်ဟု ပြော၏။ ဒီ ကိုယ်ခန္ဓာလောက်ကို သူမ မပိုးနိုင်စရာမရှိပါ။ ရွာမှာဆို ဝေးလံခေါင်သီသော တောနက်ထဲကိုသွား၍ ဆေးဥ ဆေးမြစ်တွေကို ရွာအထိ ထမ်းပိုးခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

“တက်ပါ... သခင်လေး”

ကျောပေါ်တင်ရတာရော သခင်လေးလို့ခေါ်ရတာရော တကယ်ကို အောင့်သီးအောင့်သက်ခံရခက်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆန်စားလျှင် ရဲမှပါ။ ဖေဖေကလည်း ထင်ရှားကိုသည်းခံနားလည်ဖို့ အတန်တန်မှာထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ဒီလောက်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးသားဖြစ်မှတော့ ဒီလို မောက်မာတတ်တာ မဆန်းပေ။ သူမရဲ့ စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေး အတွက် တာဝန်ယူထားသည့် ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့သားဆိုတော့လည်း...။

အခန်း (၉)

“ဘား... သားက ဖိုးလုံးနဲ့ ကသစ်ဖြူကို ကုန်းပိုးခိုင်းတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ပန်းအိုးကိုခွဲပစ်တာကအစ မမခင်မြင်တယ်။ ကသစ်ဖြူလေး ပျော်ရွှင်ပြီး ဖိုးလုံးနဲ့ဆော့ကစားတာကိုကြည့်နေတာပါ။ သွားပြောလိုက်ရင်လည်း လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ ထင်ရှားလေးက တမင်ကို အနိုင်ကျင့်တာပါကွယ် ဒီကလေး”

သားအကြောင်းကြားလိုက်ရတာ ဦးသုဝေမောင်အတော်လေး စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ကသစ်ဖြူလေးကို ဒီလိုမလုပ်စေချင်ပါ။ ကလေးမလေးကို သူ့အဘိုးဆီမှာ သေချာစောင့်ရှောက်ဂရုစိုက်ပါမည်ဟု ကတိတွေ ပေးထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်ရဲ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် မြေးမလေးဆိုပေမယ့် မိမဲ့ဖဲ့လေးကို စေတနာသဒ္ဓါသန့်သန့်ဖြင့် မွေးစားချင်စိတ်ကိုရှိခဲ့တာပါ။

သားဘက်က ဒီလောက်အခြေအနေဆိုးနေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မမခင်၊ ကသစ်ဖြူအဘိုးကို ကျွန်တော် သေချာကတိပေးထားခဲ့တာ ပျော်ရွှင်အောင် စိတ်ချမ်းသာအောင်ပေးပါ”

www.burmeseclassic.com

မယ်၊ ပညာလည်း ကောင်းကောင်းသင်ပေးပါ့မယ်၊ သမီးရင်းလေးလို သဘောထားပါ့မယ်ဆိုပြီး”

“အေးလေ... မင်းက မင်းပေးတဲ့ကတိတည်ပါတယ်၊ မင်းလိုအပ်တာ ဖြည့်ဆည်းပြီးစောင့်ရှောက်နေတာပဲ၊ ထင်ရှားလေးက ဆိုးနေတာပါ”

“သားကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ မမခင်ရယ်၊ ဒယ်ဒီအသက် သခင်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ မြေးလေးပါလို့ပြောလည်း နားမလည်ဘူး”

“ကလေးဆိုတော့ ဒါတွေ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ၊ သူက သူ့အဖေ သူ့ထက်သူများကို ပိုချစ်သွားမှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေမှာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ကသစ်ဖြူလေးကို မနာလိုပြီး ရန်ရှာနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဖျောင်းဖျံ့ပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်မြခင်လည်းပြောရင်း သက်ပြင်ချသည့်။ ကသစ်ဖြူလေးက လိမ္မာရေးခြားရှိလို့ ဒီလိုမျိုး စိတ်ဆင်းရဲတာမျိုးမဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ ကလေးလေးဖြစ်ပါလျက် ငယ်ရွယ်တဲ့အသက်နဲ့ မလိုက်ဘဲ သိတတ်လွန်းသည်။ အလုပ်တွေဆိုလည်း ဟိုဟာ ဒီဟာခိုင်းလိုက်တာနှင့် မလှစ်တတ်တာမရှိ။

သန့်ရှင်းရေးလည်း လုပ်နိုင်သည်။ ထမင်းဟင်းချက်သည် နေရာမှာလည်း သူပါတတ်၏။ မသိတာရှိလျှင် မေးပြီးလုပ်သည်။

“မမခင်”

“ဟင် မောင်သုဝေ”

“ကသစ်ဖြူလေးကို ကျောင်းအပ်ရမယ်၊ သားကိုထားတဲ့ အကောင်းဆုံးပုဂ္ဂလိကကျောင်းကိုပဲ ထားရမလားလို့”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်း ပို့လို့ရတာပေါ့”

“သားနဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“အစမပြေလည်း နောက်တော့ပြေမှာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် တစ်ကျောင်းစီဆို မင်းဒုက္ခများမှာ မင့်သားက သူ့ကိုမင်းကိုယ်တိုင်ကျောင်းကို လိုက်ပို့မှကြိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကသစ်ဖြူကို ကိုသံလုံးနဲ့ တခြားကျောင်း ပို့ခိုင်းဖို့ဆိုရင် ကားနောက်တစ်စီးထပ်ဝယ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကားမောင်းရမယ်”

“ကားကိုတော့ မင်းမမောင်းပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုယ်ကအာရုံနဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတဲ့သူ၊ ကားမောင်းရင်း အလုပ်အကြောင်း စဉ်းစားမိရင် တစ်ခုခုဖြစ်မှဖြင့် ဒုက္ခများကုန်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ သားနဲ့တစ်ကျောင်းတည်းထားမှပဲဖြစ်မှာ၊ နှစ်အစကျောင်းတွေ အပ်ရတော့မှာဆိုတော့ ကသစ်ဖြူလေးကိုကျောင်းအပ်ဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်မှပဲ”

“အေးပါ... မင့်သားကို နောက်မှအေးအေးဆေးဆေးပြောပြပေါ့၊ သူတဖြည်းဖြည်းတော့ နားလည်လာမယ်ထင်ပါတယ်”

“အဲလို မျှော်လင့်ရင်းနဲ့ သားက ပိုဆိုးလာတယ် မမခင်ရယ်”

ဦးသုဝေမောင်လည်း သက်ပြင်ချမိပြန်သည်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်အိမ်မှာ အဖော်ရှိတာ ပမ်းတောင်သာချဉ်းမှာ၊ အတူတူစား အတူတူကစား ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ ကသစ်ဖြူလေးနှင့် သားကို အဲလိုဖြစ်စေချင် အဆင်ပြေစေချင်တာပါ။

“ဦးဦးမောင်... သမီး သံပရာရည်လေးဖျော်ထားတာ သောက်ဆိုက်ပါဦး”

“ဟင်”

သံပရာရည်ဖန်ခွက်လေးကမ်းပေးနေသော ကသစ်ဖြူကို အံ့သြ

စွာ ကြည့်မိသည်။ ဖေဖေလို့ခေါ်နေရင်းက ဘယ်နှယ်ဦးဦးမောင် ပြန် ဖြစ်သွားရတာလဲ။

“သမီး ဖေဖေကို ဘာလို့ ဦးဦးမောင်လို့ခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ဟိုး... သ... သခင်လေးက ဖေဖေလို့မခေါ်ရဘူးဆိုလို့ပါ”

“သခင်လေး... သားကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကိုသခင်လေးလို့ခေါ်ရမယ်တဲ့”

“သားကတော့ အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်းနေတော့တာပဲ၊ တကယ် ကို ဆိုးတယ်ကွာ”

ဦးသုဝေမောင် တကယ်ကို စိတ်ပျက်သွားမိလေသည်။ သား ကို အရင်က အဲလောက်ဆိုးတတ်မည့်ကလေးလို့ မထင်မိ။ မိတဆိုး လေးမို့ အလိုလိုက်မိတာ၊ သားကို လူမိုက်အားပေးလုပ်မိသလိုဖြစ်သွား ခဲ့ပြီလား။

သားကို ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ ဘယ်လိုများလုပ်ရပါတော့ မလဲ။

“သမီးလေး ထိုင်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားကမခေါ်စေချင်ဘူးဆိုပေမယ့်လည်း သူ့ကွယ်ရာမှာတော့ ဖေဖေလို့ခေါ်လို့ရတာပဲ သမီးရဲ့”

“နှုတ်ကျိုးသွားရင် သူ့ရှေ့မှာလည်း ခေါ်မိမှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ မောင်သုဝေရယ်၊ မင်းသားက လည် ကလည်နဲ့”

“သူ့ကို သခင်လေးလို့ခေါ်ခိုင်းတာကြီးကလည်း လုံးဝကို မဖြေ သင့်တာ”

“ရပါတယ် ဦးသံလုံးတောင်ခေါ်သေးတာပဲ၊ ဖိုးလုံးစကားပြော

တတ်ရင်လည်း အဲလိုခေါ်မှာပဲလေ၊ သိပ်ခက်ခဲတာမှမဟုတ်တာ၊ သမီး ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“အေး... သမီးလေးက လိမ္မာသိတတ်လို့ တော်သေးတာပဲ၊ နားလည်ပေးလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေက သမီးကိုမွေးစားလိုက်တော့ သူ့ကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေ လျော့သွားမှာစိုးရိမ်နေတာကြောင့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သမီးနားလည်ပါတယ်”

“အေးပါ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီးလေးနားလည် သိတတ်လို့ တော်သေးတယ်၊ ဖေဖေတို့က သမီးကိုပျက်နှာပူ အားနာနေတာ”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ ဖေဖေ၊ အဲ... ဦးဦးမောင်၊ ဦးဦးမောင်တို့က သာ သမီးရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပါ၊ အဘိုးကလည်း မှာလိုက်ပါတယ်၊ ကိုယ် ကျေးဇူးပြုတာကို မမျှော်လင့်နဲ့၊ ကိုယ့်ကိုကျေးဇူးပြုတာကိုသာ ပြန်ပေး ဆင်ပါတဲ့”

မြင့်မြတ်လိုက်သည့် စိတ်ထားလေးပါလားလို့ လေးစားမိလိုက် သည်။ မြေးကိုသင်ပေးလိုက်သည့် စကားလေးက တန်ဖိုးရှိလှပေ၏။ ဒါကလည်း ကလေးကလိုက်နာတတ်လို့ပါ။

သားထင်ရှားလို့ စိတ်မျိုးဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ပြောပြော နားလည်မှာ မဟုတ်ပေ။ သားကို ဘယ်လိုနားလည်အောင်ပြောပြီး ချောင်းဖျားချရမလဲ။

ကသစ်ဖြူလေးလို လိမ္မာသိတတ်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်း လဲ။ အရင်ကတစ်ယောက်တည်း သားဒီလိုဆိုးတတ်မှန်းသိပ်မသိခဲ့။ အခု နှိုင်းယှဉ်စရာရှိမှ စိတ်ဓာတ်ကွာဟတာကို သိလာခဲ့ရသည်။ တစ်ခုခုစိစဉ်မှပဲ ဖြစ်တော့မှာမို့ ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

“ဟာ... သူနဲ့ကျောင်းအတူတူသွားရမှာလား ဒယ်ဒီ၊ မဖြစ်ဘူးနော်၊ သူနဲ့ကားအတူတူမစီးနိုင်ဘူး”

ကျောင်းဝတ်စုံလေးဝတ်ကာ ကျောင်းလွယ်အိတ်လေးလွယ်ထားလျက်နှင့် ထင်ရှားရဲ့ စကားကြောင့် ကသစ်ဖြူလှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ဦးသုဝေမောင်က ကသစ်ဖြူလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ...

“သား အဲလိုမပြောရဘူးလေ သား၊ ကသစ်ဖြူက သားနဲ့တစ်ကျောင်းတည်းတက်မှာပဲ၊ ဘာလို့ကားအတူတူမစီးချင်ရတာလဲ”

“သူ့လိုတော့သူ့မ ရုပ်ဆိုးနဲ့ ကားအတူစီးလာတာတွေ့ရင် သူငယ်ချင်းတွေက ကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့ ဒယ်ဒီ၊ ဘာလဲ ညာလဲနဲ့ လှောင်ပြောင်သရော်ကြမှာပေါ့၊ သူ့ကိုလုံးဝ သားကားပေါ်မတင်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို သားကို ဦးသံလုံးလိုက်ပို့လိမ့်မယ်၊ ဒယ်ဒီက ကားမှားပြီး ကသစ်ဖြူကိုလိုက်ပို့မယ်”

“ဟာ... ဒယ်ဒီ အဲလိုလုပ်လို့ဖြစ်မလား၊ သားကို ဒယ်ဒီ ဘယ်ချိန်တုန်းက ကျောင်းလိုက်မပို့ဘဲနေဖူးလို့လဲ၊ အဲဒီကောင်မလေးကို ဦးသံလုံးနဲ့လွှတ်လိုက်ပေါ့၊ သားကို ဦးသံလုံးကလိုက်ပို့ပြီး ရုပ်ဆိုးမကို

ဒယ်ဒီက လိုက်ပို့တော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေအမြင်မှာ သားကဘာဖြစ်သွားမလဲ”

“ကျွတ်... သားရယ်၊ ဒယ်ဒီကားမောင်းလို့ဖြစ်မလား၊ မကျွမ်းတောင်လို့ မောင်းစသိပ်မရှိလို့ ဟိုတစ်ခါလည်း လူကိုတိုက်မိမလို အက်ဆီးအင့်ဖြစ်ပြီးသွားပြီ၊ အရင်ကတည်းက ကိုသံလုံးမောင်းတာပဲ ဒယ်ဒီစီးတာတာ သားသိရဲ့သားနဲ့”

“အဲဒါဆိုလည်း ရုပ်ဆိုးမကို တက္ကစီတစ်စီးပေါ်တင်ပေးလိုက်ပေါ့ ဒယ်ဒီ၊ ဦးသံလုံးနဲ့ ဒယ်ဒီက အရင်လိုပဲ သားကိုလိုက်ပို့”

“သား”

ဇွတ်တရွတ်ပြောနေတာကြောင့် သားကို ဦးသုဝေမောင်စိတ်ချက်စိတ်ကုန်သွားမိသည်။ ကသစ်ဖြူလေးက တွန့်ဆုတ်ကာ မျက်ရည်ပဲနေတော့ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ရ၏။

“သား ကားပေါ်တက်၊ ကိုသံလုံးလိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

“ဒယ်ဒီ”

“စကားမရှည်နဲ့တော့ သား၊ မင်းကသစ်ဖြူနဲ့ ကားအတူမစီးချင်ဘူးမဟုတ်လား၊ သူ့ကိုဒယ်ဒီတက္ကစီနဲ့ လိုက်ပို့မယ်”

“ဟာ... ဒယ်ဒီ အဲလို”

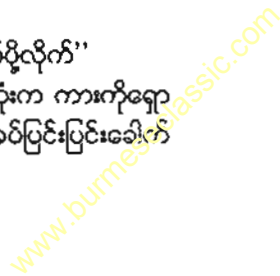
“ကဲ... သွားပါဆိုကွာ”

“ဂျိန်း”

ထင်ရှားကို ကားပေါ်ဆွဲတင်၍ စိတ်ဆိုးလွန်းစွာ ကားတံခါးကို ခွဲခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုသံလုံး မောင်းတော့၊ ကျောင်းကိုလိုက်ပို့လိုက်”

ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်တာကြောင့် ဦးသံလုံးက ကားကိုရှေ့မောင်းထွက်လာသည်။ ထင်ရှားတက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်

လျက်၊ ဘက်မှန်ထဲက မြင်နေရသော ကသစ်ဖြူမျက်နှာကို မုန်းတီး
ရွံရှာစွာ မျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျောင်းကို မသွားဘူး၊ တခြားမောင်းချင်တဲ့နေရာကိုမောင်း
ဦးသံလုံး”

“ဗျာ.. သခင်လေး၊ ကျွန်တော်အဲလိုတော့ မလုပ်ရပါဘူး
သခင်ကြီးက စိုးရိမ်နေမှာပေါ့၊ သခင်ကြီးမှာတဲ့အတိုင်း ကျောင်းကိုလိုက်
ပို့မှပဲဖြစ်မှာပါ”

“ကျွန်တော်ကျောင်းမတက်ချင်ဘူး၊ ဒယ်ဒီက ဟိုကောင်မလေး
ကို လိုက်ပို့တာ သူငယ်ချင်းတွေသိရင် ကျွန်တော့်ကိုလှောင်ကြလိမ့်
မယ်၊ ကျွန်တော်လုံးဝကျောင်းမတက်ဘူး”

“အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ သခင်လေးရယ်၊ ကသစ်ဖြူလေးက တောထဲ
မို့ နေတာ ထိုင်တာစတိုင်မကျပေမယ့် စိတ်ထားလေးဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာ
ကောင်းပါတယ်”

“ဘာ.. ဒီလောက်ညစ်ပတ်ပေစုတ်နေတာ၊ ပြီးတော့ ဒယ်
က သူ့ကို ဂရုစိုက်နေတာ ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး”

“သခင်ကြီးက ဂရုစိုက်ချင်လို့ စိုက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ
ကျေးဇူးရှင်ရဲ့မြေးမလေးမို့ လုပ်ပေးသင့်တာကို လုပ်ပေးနေတာပါ”

“တာဝန်ဝတ္တရားတွေထက်ပိုတယ်၊ သားအရင်းထက်တောင်
ဂရုစိုက်နေတာ ဦးသံလုံးမတွေ့ဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ကိုကျတော့ ဦးသံလုံး
နဲ့ ထည့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ သူ့ကိုကျတော့ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့တယ်”

“အဲဒါက သခင်ကြီးက ကားမောင်းလို့မှမဖြစ်တာ၊ ကသစ်ဖြူ
ကို တက္ကစီသမားနဲ့ မျက်နှာလွှဲခဲပစ်ထည့်လွှတ်လိုက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး
လေ၊ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး နားလည်ပေးလိုက်ပါ သခင်လေးရယ်နော်”

ဦးသံလုံးပြောတာကို လက်မခံနိုင်သလို ထင်ရှားခေါင်းတယမ်း

သမ်းဖြင့် ခါးပတ်တွေကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်သည်။

“ဟာ.. သခင်လေး၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အန္တရာယ်များပါတယ်
သခင်လေးရယ်၊ ခါးပတ်ပြန်တပ်ထားပါနော်၊ တပ်လိုက်ပါ သခင်လေး”

“ကျောင်းကိုမောင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကားပေါ်က ခုန်ချ
လိုက်မှာနော် ဦးသံလုံး”

“ဟာ.. ဒုက္ခပါပဲ သခင်လေးရယ်”

ဦးသံလုံး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ လမ်းဘေးချကာ ကားကို
ခုပ်လိုက်ရသည်။ သခင်လေးက အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါ။ အခုမှ သူ့
ဒယ်ဒီမေတ္တာတွေ ခွဲဝေပေးလိုက်ရမှာစိုးရိမ်ပြီး လူမိုက်ဆန်ဆန်စွတ်
အရွတ်ဖြစ်လာတာ ကြောက်ဖို့တောင်ကောင်းလာသည်။

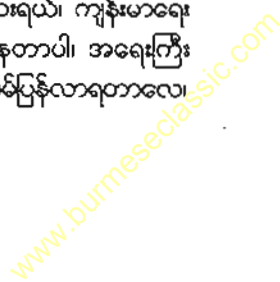
သခင်ကြီးသိရင်တော့ ကိုယ့်ကိုအပြစ်တင်မလားမသိပေ။ ဒါပေ
မဲ့လည်း မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သွေးဆူနေသော သခင်လေးက လုပ်ချင်
တာလုပ်လိုက်လျှင် အသက်ပါဆုံးရှုံးနိုင်သည်။

ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်အပြစ်ကင်းမှာမှမဟုတ်ဘဲ။

“သခင်လေး.. အိမ်ကိုပဲ ပြန်မောင်းလိုက်မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း မမောင်းနဲ့၊ အရင်က ဒယ်ဒီခရီးတစ်ခုခုက ပြန်
သာရင် ကျွန်တော့်ကို ကစားကွင်းလိုက်ပို့၊ လိုအပ်တာဝယ်ပေး၊ စား
သောက်ဆိုင်တွေမှာ လိုက်ကျွေးနဲ့ မပျက်မကွက်လုပ်ခဲ့တာ၊ အခုတော့
ဘိုရုပ်ဆိုးမဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ
ဂရုမစိုက်တော့ဘူး”

“အဲဒါကြောင့်ချည်းမဟုတ်ပါဘူး သခင်လေးရယ်၊ ကျန်းမာရေး
သိပ်မကောင်းလို့ ကုမ္ပဏီကိုတောင် မသွားနိုင်ဖြစ်နေတာပါ။ အရေးကြီး
တောင်ရှိလို့သွားရင်တောင် မိတင်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းအိမ်ပြန်လာရတာလေ၊
ကျန်းမာရေးအရ အနားယူဖို့လိုလို့ မဟုတ်လား”

“ဒါဆို ဟိုရုပ်ဆိုးမအတွက်ကျတော့ ဘာလို့အချိန်ပေးနေတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်နေရတာလဲ”

“ကသစ်ဖြူက သူ့စိမ်းလေး တာဝန်ဝတ္တရားမကျေရင် ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားမိရာရောက်ဦးမယ်၊ သူ့စိမ်းကိုသွေးသားအရင်းထက် စရာအကြောင်းတော့မရှိပါဘူး။ သခင်လေးစိတ်တွေကို လျှော့လိုက်ရင် သခင်လေးရယ်နော်”

“ဒယ်ဒီ အဲဒီရုပ်ဆိုးမကို ဦးစားပေးနေရင် ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို လျှော့လိုရမှာမဟုတ်ဘူး ဦးသံလုံး။ ကျွန်တော်အိမ်လည်း မပြန်ချင်ဘူး။ ကျောင်းလည်း မတက်ချင်ဘူး။ ကစားကွင်းမှာအချိန်ဖြုန်းပြီး ပြန်မယ်”

“ဟင်း”

ဦးသံလုံး စိတ်တွေ ညစ်ညူးကာ သက်ပြင်းတွေချလိုက်ပါသည်။ သခင်လေးကို ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျလိုရမှာ မဟုတ်တော့။ သခင်ကြီးကိုနောက်မှ အကျိုးအကြောင်းပြောပြရတော့မည် အခုတော့ သခင်လေး ဆန္ဒရှိရာကိုပဲ...။

အခန်း (၁၁)

“ဘ... သားကျောင်းမတက်ဘူး။ တစ်နေ့ကုန်ကစားကွင်းမှာနေခဲ့တာ မမခင်ဆီကို ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဖုန်းဆက်တာလား”

“မေ ဘင်သံလုံးကလည်း ပြောတာပါ။ ကျောင်းအုပ်ကြီး နေ့လယ် ဖုန်းဆက်ကတည်းက ပြောလိုက်ရင် မင်းအစည်းအဝေးမလုပ်ဘဲ ပြန်လာနေမှာစိုးလို့ပါ”

“အခု အဲဒီကောင်ဘယ်မှာလဲ”

“အခန်းထဲမှာလေ၊ သံလုံးကိုတော့ ကသစ်ဖြူလေးကို သွားကြိုခိုင်းလိုက်တယ်”

“အခု အဲဒီကောင်ကိုခေါ်လိုက်၊ ကျွန်တော် ဒီကောင်ကိုဆုံးမမှဖြစ်တော့မယ်”

“စိတ်ပိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ဦးကွယ်၊ စိတ်အေးအေးထား စမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မမခင်နဲ့ အရင်တိုင်ပင်ပါ။ ထိုင်စမ်းပါကွယ် ထိုင်”

ဒေါ်မြခင်က ဦးသုဝေမောင်လက်ကို ဆွဲထားကာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ဦးသုဝေမောင် တက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ဒေါသတွေဖြစ်နေမိသည်။ လူမမယ်ဒ် ခရွယ် လက်တောက်လောက်ရှိသောသားက ဖူးအကို

စိန်ခေါ်ရဲလောက်အောင် မိုက်ရိုင်းနေပြီတဲ့လား။ ဒီလိုသားဆိုးမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

“မမခင်”

“အင်းပြော မောင်သုဝေ”

“သားကို ဘယ်လိုမှဖျောင်းဖျန်းချလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး မမခင်။ ဒီလိုအရွဲ့တိုက်နေရင် သားလူ့မိုက်လူပေလေးဖြစ်တော့မယ်”

“အဲဒါကိုတော့ မမခင်လည်း စိုးရိမ်တယ်ကွယ်။ ကသစ်ဖြူလေးအပေါ် ဒီလိုအဆင့်အတန်းခွဲဆက်ဆံလွန်းတာလည်း မကြိုက်ဘူး။ အရင်က ထင်ရှားလေး အဲလောက်မဆိုပါဘူး။ မမခင်စိတ်အထင်တော့ ကသစ်လေးအပေါ် မင်းမေတ္တာတွေပိုသွားမှာ စိုးရိမ်နေတာပဲ။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကသစ်လေးကို အာရုံစိုက်ပေးနေရတာနဲ့ သူ့ကိုကရမစိုက်နိုင် သလိုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါကို သူနားလည်ပေးသင့်တာပေါ့ မမခင်။ သူက ကသစ်ဖြူထက် တစ်နှစ်တောင်ကြီးတယ်။ ဒါကို ကသစ်ဖြူလောက်တောင် မရင့်ကျက်ဘူး။ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုအရွဲ့တိုက်တတ်နေတာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာလား။ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဆိုတာ မိဘလက်မှတ်ထိုးခွင့်မတိုင်ဘဲ ခွင့်ပျက်လို့မရဘူး။ ခဏခဏ ဒီလိုပုံစံမျိုးလုပ်နေမယ်ဆိုရင် သူကျောင်းထုတ်ခံရမှာ”

“အေးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာလုပ်ကြမလဲလို့ မမခင်မေးနေတာပေါ့။ ကသစ်ဖြူလေး တခြားကျောင်းမှာပြောင်းပြီးထားမလား။ အဲဒါ စဉ်းစားပါဦး”

ဦးသုဝေမောင် ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်လျက် ခေါင်းယမ်းလိုက်ကာ

“အဲဒီတစ်ခုတည်းပြောင်းလိုက်တော့ရော ဘာတွေအဆင်ပြေ လာမှာလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုသံလုံးက သူ့ကိုကျောင်းလိုက်ပို့ရမယ်။ ကသစ်

ဖြူကိုတော့ တက္ကစီသမားနဲ့လွတ်လိုက်ရမှာလား။ ကသစ်ဖြူက မိန်းကလေး။ အဲလိုမျက်နှာလွှဲခဲပစ်လုပ်လို့မရဘူး မမခင်။ ဒီလောက်ထိ မနာလိုဖြစ်ရအောင် လိုအပ်လို့လား။ ကသစ်ဖြူက သူ့ကို အစစအရာရာ သိမ်သိမ် သယ်ငယ်နဲ့ သည်းခံနေခဲ့ရတာပါ။ ကသစ်ဖြူ ဘယ်လောက်တောင် သနား ရောကောင်းလိုက်သလဲ။ ဒီကလေးမလေးကို ကျွန်တော်မှမဖေးမရင်၊ သူ့ရွာကိုအမြန်ဆုံးတောင် ပြန်ပြေးသွားချင်လိမ့်မယ်”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲကွယ်။ ကသစ်ဖြူ တော်တော်လေး သနားစရာကောင်းပါတယ်။ မနက်ကဆို ကတုန်ကယင်လေးကိုဖြစ်နေ ချာတာ။ အဲလောက်ကြီး ထင်ရှားလေးပြောလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင် ဘူးနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ တက္ကစီပေါ်မှာ သူ့ငိုတယ်။ ရွာကိုပြန်လိုက်ရ တော့မလားလို့လည်း သူမေးတယ်။ ကျွန်တော်အရမ်းကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိတယ် မမခင်။ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ခေါ်လာခဲ့တာ။ သူတို့ရဲ့ရိုးသားမှုကို စော်ကားမိသလိုဖြစ်နေပြီလားလို့တောင် တွေးမိ တယ်”

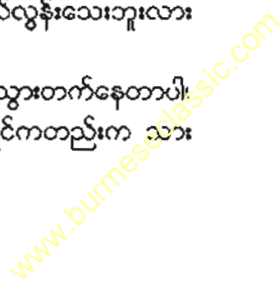
“မမခင် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွယ်”

ခေါ်မြခင်က ဘာမှမစဉ်းစားတတ်သလို မျက်ရည်တွေပင် ဝဲလာ သည်။ ဦးသုဝေမောင်လည်း သက်ပြင်းတွေချခိုကာ

“သားကို နိုင်ငံခြားမှာကျောင်းထားလိုက်ရင် ကောင်းမလား မမခင်”

“ဟင်... နိုင်ငံခြားမှာ ကလေးက မငယ်လွန်းသေးဘူးလား ကွယ်”

“ဒီထက်ငယ်တဲ့သူတွေတောင် ကျောင်းသွားတက်နေတာပါ။ ဘိုမှာက သူ့အမေရဲ့အမျိုးတွေ အများကြီးပဲ။ အရင်ကတည်းက သား

ကို ခေါ်နေကြတာ မမခင်လည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“အဲဒါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုခွဲထုတ်ရပါ့မလားဆိုပြီး မင်ကိုထင်ရှားလေး ပိုမုန်းသွားနိုင်တယ်နော်”

“ဒီလို အရွဲတိုက်ပြီး ပျက်စီးသွားမှာထက်စာရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့ မမခင်ရယ်၊ ဟိုက သူ့အခေါ်တွေက သူ့မပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်မယ်လေ၊ ဟိုမှာကလည်း စည်းကမ်းကြီးတယ် ပညာရေးကို ဦးစားပေးတယ်၊ ဒီမှာလိုနေချင်တိုင်းနေလို့မရဘူး၊ ပညာကို အပြိုင်အဆိုင်ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိအောင် တွန်းအားပေးနေကြတာ”

“မင့်သားက ဟိုကိုသွားဖို့လက်ခံမှာတဲ့လား”

“ဒါကိုတော့ သူ့ကိုပြောကြည့်ရမှာပဲ မမခင်၊ သားကို ကျွန်တော်လည်း မခွဲနိုင်ပါဘူး၊ သူ့ပညာရေးအတွက်တော့ ရင်နာနာနဲ့လွှတ်ရတော့မှာပဲ၊ တကယ်လို့ သူ့စိတ်နာသွားမယ်ဆိုလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ သားသမီးကောင်းစားဖို့အတွက် မိဘဆိုတာ စွန့်လွှတ်နိုင်သလောက်စွန့်လွှတ်နေရတာပဲမဟုတ်လား”

“အေးလေ မင်းသဘောပါပဲကွယ်၊ မမခင်ကတော့ ဘာမပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်တော့မောင်သုဝေရယ်”

ဒေါ်မြခင်က ထင်ရှားကိုခွဲရမှာ မခံစားနိုင်သလို ထထွက်သွားသည်။ ဦးသုဝေမောင်လည်း သားကိုခွဲရမှာ သက်ပြင်းမောတွေနှင့်ပဲ ဒါပေမဲ့ သားအတွက် ရင်တစ်ခုလုံးကြေကွဲမည်ဆိုရင်တောင် ကြေကွဲနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါလား။

ဒါဟာ မိဘမေတ္တာဆိုတာ သားသိဖို့တော့ ...။

အခန်း (၁၂)

“သား မသိဘူး၊ သား မသွားဘူး ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီက ဘာလို့ ဟိုကိုလွှတ်နေတာလဲ”

“မင်းပညာရေးအတွက် အခုမင်းဒီမှာကျောင်းမတက်ဘဲ ဦးသံလုံးကို ဟိုလိုက်ပို့ခိုင်း ဒီလိုကိုပို့ခိုင်းလုပ်နေတယ်၊ ကျောင်းအုပ်ကြီး နေ့တိုင်းဖုန်းဆက်တယ်၊ တစ်ပတ်ဆိုရင် သူတို့ကျောင်းထုတ်တော့မယ်တဲ့၊ အဲဒါကို ဒယ်ဒီက မင်းဒီလိုဆိုးပေနေတာပါဆိုပြီး ကျောင်းထုတ်ခိုင်းရမှာလား၊ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်မှာမို့ပါဆိုပြီး ကျောင်းထွက်ခွင့်တင်လိုက်လို့ သိက္ခာရှိတာ၊ အဲဒါ သားသား နားလည်လား”

ထင်ရှား နားမလည်သလို ခေါင်းယမ်းသည်။ လက်သီးကိုဆုပ်ထားရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျနေ၏။ ဒယ်ဒီကို စိမ်းမျက်သော မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ကာ ..

“ကသစ်ဖြူကြောင့် သားကိုအဝေးပို့တာမဟုတ်လား၊ ဒယ်ဒီ ဘာပြောပြော သားနားမလည်နိုင်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ အဲဒီရုပ်ဆိုးမရောက်လာ တတည်းက သားကို ဒယ်ဒီမကြင်နာတော့ဘူး၊ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ရုပ်ဆိုးမကိုပဲ ဦးစားပေးတယ်၊ ရုပ်ဆိုးမကိုပဲ ဂရုစိုက်တယ်၊ သူ့အတွက်ပဲ အချိန်ပေးတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဘာကြောင့်ဆိုတဲ့အကြောင်းရင်းကို သားကိုရှင်းပြနေတာပဲ သားမှန်းမလည်တာ”

“သားအရင်းထက် သူစိမ်းအတွက်ပဲတွေးနေတာ ဘာကိုနားလည်ပေးရမှာလဲ၊ သားရုပ်ဆိုးမကိုလည်း မုန်းတယ်၊ ဒယ်ဒီကိုလည်း မုန်းတယ်”

“သားရယ်”

ရင်မှာနှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ သားပါးစပ်က ဒီလိုအမုန်းစကားတွေ ထွက်လာတာ မခံစားနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သားအတွက်တော့ နာကျင်ခံရမှာပါပဲ။

“သားမုန်းလည်း မတတ်နိုင်ဘူးသား၊ ဒယ်ဒီသားက ဒီလို လူဆိုးလေးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဒယ်ဒီမထင်မိဘူး၊ အဆင့်အတန်းခွဲ ဆက်ဆံ တတ်တာလည်း ဒယ်ဒီမကြိုက်ဘူး၊ ကျေးဇူးတရားကို မသိတတ်တဲ့လူနို့ ဖြစ်နေတာကိုလည်း ဒယ်ဒီသဘောမကျဘူး၊ ဒယ်ဒီသားကို စိတ်သဘော ထားမြင့်မြတ်စေချင်တာ လိမ္မာသိတတ်စေချင်တာ”

“ရှုပ်ဆိုးမအပေါ်လား ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီအချစ်တွေခွဲဝေယူနေတဲ့ သူကို ဘာကြောင့် သားကကြည်ဖြူရမှာလဲ၊ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်ရုပ်ဆိုး နေတဲ့သူကို သားက အဆင့်အတန်းတူထားပေးရမှာလား၊ ကျောင်းမှာ သားကလျှောင်ပြောင်ခံနေရမှာလား”

“အေးလေး... သား သဘောမကျလို့ မုန်းတာကို ဒယ်ဒီလည်း မတားနိုင်တော့ပါဘူး၊ သားမုန်းချင်တဲ့သူမုန်းတော့ ဒယ်ဒီမတတ်နိုင် တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားအဲဒီလိုဖြစ်ပြီး ပျက်စီးသွားမှာကိုတော့ ဒယ်ဒီ လက်မခံနိုင်ဘူးသား၊ နိုင်ငံခြားက သားအဒေါ်တွေဆီမှာနေရမယ် ကျောင်းတက်ရမယ်”

“ဒယ်ဒီ”

ထင်ရှားအသံပြာပြာလေးနှင့်အော်သည်။ သူစိမ်းမိန်းကလေး အတွက် တစ်ခါမှမခွဲဖူးသောသားကို မမြင်ကွယ်ရာမှာ အဝေးပို့ရက်တာ မို့ ရင်မှာနာကြည်းသွားမိသည်။

“ထင်ရှားလေး သား”

အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွားသော ထင်ရှားကို ဒေါ်မြခင်အထိတ် အလန့် စိုးရိမ်စွာခေါ်သည်။ ဦးသုဝေမောင်က သက်ပြင်ချကာ

“ထားလိုက်နေပါစေ မမခင်၊ အမုန်းတွေနဲ့ သူသွားပါစေ၊ ဒါမှ သူခွဲနိုင်မှာပေါ့၊ သားကိုခွဲရမှာ ကျွန်တော်လည်း ရင်တွေနာနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားကိုလွှတ်တယ်ဆိုတာ သူ့အတွက်ပဲ မမခင်၊ ပြီးတော့ သားအတွက်ကြောင့် ကျေးဇူးရှင်ကို ဖော်ကားမိတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင် ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျက်ကျတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီရွာကလူတွေနဲ့ ကသစ်ဖြူရဲ့ အဘိုးဆေးဆရာကြီးသား မကယ်ရင် ကျွန်တော်အသက် ရှင်လျက်နဲ့ သားကိုတွေ့ဖို့ပြန်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုသားနဲ့တွေ့နေ ရတာ သူတို့ကျေးဇူးကြောင့်ပါ”

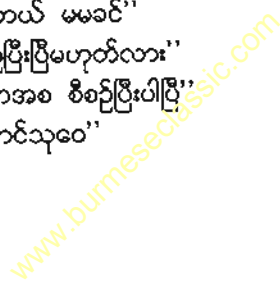
“အေးကွယ်... အဲဒါကို ထင်ရှားလေးနားလည်ပေးရင် ကောင်း မှာပဲ၊ သူက ကသစ်ဖြူလေးရုပ်ဆိုးတာနဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့အကျင့်တွေကို ရွံရှာရင်းက မင်းအချစ်တွေပါခွဲဝေယူသလို ခံစားရတော့ နုနယ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒီလိုတွေဖြစ်သွားတာပါ၊ ရင်ကျက်လာတော့လည်း သူ့အလိုလိုနားလည် သွားမှာပေါ့ကွယ်”

“တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ဒီလိုခွဲခွာခြင်းက သူ့အတွက်ပဲဆိုတာ သား တွေးတတ်သွားရင် ကျွန်တော်ရင်ကွဲရကျိုးနပ်ပါတယ် မမခင်”

“အခု သူသွားဖို့အတွက် အားလုံးစိစဉ်ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမခင်၊ လေယာဉ်တက်ဖို့ကအစ စိစဉ်ပြီးပါပြီ”

“မင်းကိုယ်တိုင် လိုက်မပို့ဘူးလား မောင်သုဝေ”

“ကျွန်တော်လိုက်ဖို့နေရင် ခွဲရခက်နေမှာပေါ့ မမခင်၊ ဟိုက သူ့အဒေါ်လာခေါ်ဖို့ပြောထားတယ်၊ သူတို့က ဟိုမှာကျောင်းလည်း ရွေးပြီးပြီ၊ သူ့လာမယ်ဆိုတာကိုလည်း ပျော်နေကြတယ်၊ သူ့လည်းဟိုမှာပျော်သွားမှာပါ မမခင်ရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကသစ်ဖြူကို မုန်းနေတဲ့စိတ်နဲ့ မေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားရင်း သူ့ပျော်အောင်နေပါလိမ့်မယ်”

ပြောရင်းနှင့် ဦးသုဝေမောင် မျက်ရည်တွေကျနေသည်။ သားကိုမခွဲနိုင်လို့ပါ။ သားကိုခွဲရမှာ ရင်တွေအဆမတန်နာကျင်နေလို့ပါ။ ဒါကို သားတစ်နေ့ နားလည်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရုံပဲရှိတော့တာမို့ ...။

အခန်း (၁၃)

“ခွမ်း... ခွမ်း... ခွမ်း”

ပန်းအိုးတွေ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ရိုက်ခွဲနေသော ထင်ရှားကို ကသစ်ဖြူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အဖေက နိုင်ငံခြားသို့လွှတ်မည်ဆို၍ ပေါက်ကွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

တုတ်တိုဖြင့် အပွင့်အခက်ဝေဆာနေသော ပန်းပွင့်တွေကို မည်းရိုက်၏။ သူ့အရမ်းချစ်သော အဖေကိုခွဲရမှာမို့ မခံစားနိုင်၍ စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် ဒီလိုလုပ်နေတာနေမှာပါ။

“အဘား”

“တိတ်တိတ်နေ ဖိုးလုံးနဲ့ တော်ကြာငါတို့ကိုပါ လာရိုက်နေဦးမယ်”

ဖိုးလုံးကို အသံမထွက်အောင်သတိပေးရသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူမကိုလည်း မုန်းနေမှာမဟုတ်လား။ သူမကြောင့်သာမဟုတ်လျှင် သူမအဖေအဖွဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့တွေ့ဖို့ သူမကိုမုန်းတီးနာကြည်းနေမှာမဟုတ်နိုင်ပါ။

“အဘား... အဘား”

“ဟင်... သွားကြမလား”

ဖိုးလုံးက ဒီနေရာကသွားရအောင်ဟု ဆွဲခေါ်သည်။ သူမလည်း ဖိုးလုံးဆွဲခေါ်ရာ သစ်သားအိမ်လေးဘက်လိုက်လာခဲ့သည်။

ဟိုအိမ်ကြီးမှာ အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးပြီးတာနှင့် အသက်ရှုချောင်အောင် ဖိုးလုံးတို့အိမ်ဘက် သူမရောက်လာနေကျပါ။ ထမင်းစားချိန်ဆိုလည်း ထမင်းပန်းကန်ယူကာ ဖိုးလုံးတို့နှင့်အတူစားရတာ လွတ်လပ်မှုရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထင်ရှားမျက်လုံးတွေအောက်မှာ မွန်းကျပ်လွန်းလို့ပါ။

“ကသစ်ဖြူ အိမ်ပေါ်တက်လေ၊ သခင်လေးသောင်းကျန်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ သခင်လေးလည်း သနားပါတယ်၊ သူ့အဖေရင်ခွင်ထဲမှာ ပြုစုယူယခံပြီးနေလာခဲ့တာဆိုတော့ ဘယ်ခွဲနိုင်ပါ့မလဲ၊ ခွဲချင်ပါ့မလဲ ဒီအသက် ဒီအရွယ်လေးနဲ့ တစ်ဖြူတစ်နယ်တင်မဟုတ်ဘဲ ရေခြားခြားခြား နိုင်ငံခြားအထိ ခွဲနေရမှာ ဝမ်းနည်းရာမှာပဲ”

“ဒီလိုခွဲရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း သခင်လေးကို သနားပါတယ်၊ ကျွန်မတောင် အဘိုးခွဲခွာကိုခွဲနေရတာ အရမ်းခံစားရတယ်”

“အဘား ဘား”

ဖိုးလုံးလည်း သခင်လေးကို သနားသည်ဟုပြောတာဖြစ်မည်

ဒီလို ခွဲခွာခြင်းအတွက် ဘယ်သူ့ရင်ထဲမှာမှ မကောင်းကြပေ။

“ကဲ... ထမင်းစားရအောင်၊ ကသစ်ဖြူ ထမင်းခူးလာခဲ့ပါ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီးနဲ့ ဖေဖေတို့အတွက် ပြင်ပေးခဲ့ပြီးမှ လာတာပါ။ ထမင်းပိုင်းမှာ ကျွန်မကိုမြင်ရင် သူလိုပြီး စိတ်တိုနေမှာမို့လို့လေ”

ထင်ရှား ကွယ်ရာမှာတော့ ဦးသုဝေမောင်ကို ဖေဖေလို့ခေါ်ကြသည်။ ဖိုးလုံးက အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးမှာ ထမင်းဟင်းပန်းကန်တွေ

ထားပြီး ထမင်းပွဲပြင်သည်။

“ဖိုးလုံး နင့်အဖေအတွက် လက်ဆေးဖလုံ ငါယူပေးမယ်”

ဦးသံလုံးအတွက် လက်ဆေးဖလုံကို နောက်ဖေးကနေ သွားယူသေးလိုက်သည်။ ကြီးကြီးနှင့် ဖေဖေက သူတို့နှင့်အတူတူစားစေချင်သော်လည်း သခင်လေးစိတ်သက်သာအောင် သူမရှောင်နေလိုက်တာပါ။

“ရှုပ်ဆိုးမ”

“ဟင်”

ထင်ရှားရောက်လာပြီး အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်လိုက်တာကြောင့် သူမတို့ လန့်ဖြန့်သွားကြသည်။ ထင်ရှားက သူမလက်ထဲက ထမင်းပန်းကန်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲလှူလျက်

“နင့်ကြောင့်... နင့်ကြောင့် ရှုပ်ဆိုးမ၊ နင့်ကြောင့် ငါ့ဒယ်ဒီ၊ ခွဲခွာမှာ... နင့်တိုမုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် ရှုပ်ဆိုးမ”

“ခွဲခွဲ”

“သခင်လေး”

“အဘား”

ဒီလိုလုပ်လိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ပေ။ အားလုံး အံ့ဩမှင်တွက် သူ့ကို ကြောက်လန့်နေကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဒေါ်မြခင်နှင့် ဦးသုဝေမောင်တို့ ရောက်လာပြီး

“သား... မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်းအရမ်းကို ရိုင်းနေပါလား၊ သူ့စားနေတဲ့ ထမင်းပန်းကန်ကိုခွဲတာ အရမ်းအောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ဆောင်မှုပဲ”

“ဘယ်လိုထင်ထင် သားကဲရုမစိုက်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ရှုပ်ဆိုးမတို့၊ သားမုန်းတယ်၊ ရှုပ်ဆိုးမကြောင့် သားကို ဒယ်ဒီမချစ်တော့တာ”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့သား...၊ သားက အိမ်ရှင်၊ အိမ်ရှင်က

ညွှန်သည်ကို အဆင်ပြေအောင် မဆက်ဆံဘဲ ရန်လိုနေတာ၊ မင်းနားလည်မှုမရှိတာဘဲ သား၊ အဲဒါက ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အရမ်းအရှက်သိက္ခာမဲ့တဲ့လုပ်ရပ်ပဲ၊ မင်းငါ့သားဖြစ်တာတောင် ငါ့ရှက်မိတယ်”

“ဒယ်ဒီ”

“ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားစိတ်ရှိရတယ်ကွ၊ မြင့်မြတ်ရတယ်၊ သဘောထားကြီးရတယ်၊ သေးသိမ်တဲ့ စိတ်မမွေးရဘူး၊ အခု မင်းက မိန်းမစိတ်ထက်တောင် နိမ့်ကျနေတာ”

“မောင်သုဝေ အဲလောက်ကြီး ကလေးကိုမပြောပါနဲ့ကွယ်”

ဒေါ်မြခင်နှစ်သိမ့်မှ ထင်ရှားလက်သီးဆုပ်ထားလျက်က မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ ဦးသုဝေစကားတွေ ဆက်နားမထောင်ချင်တော့ သလို အဲကြိတ်ကာ အိမ်တက်ကို ချာခနဲလှည့်ပြေးသွားသည်။ ဒေါ်မြခင်လည်း ထင်ရှားနောက်က ပြေးလိုက်သွား၏။

“ဖေဖေ”

“ဖေဖေ တောင်းပန်ပါတယ် သမီး၊ သားရဲ့ရိုင်းစိုင်းမှုတွေ အတွက် သမီးကိုအရမ်းလည်း အားနာမိပါတယ်”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ အခု သခင်လေးစိတ်ဆိုးသွားပြီ လိုက်ချော့လိုက်ပါ ဖေဖေ”

“မချော့ဘူး သမီး၊ မုန်းလက်စနဲ့ မုန်းပါစေတော့၊ ဒါမှ သူလည်း မခံချင်စိတ်တွေနဲ့ ဟိုမှာနေတတ်သွားမှာ၊ ဘာကြောင့် စွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ သူတစ်နေ့နားလည်လာမှာပါ၊ ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ သမီး၊ သူ့ရင်ကျက်ဖို့ စိတ်နာမလည်း ကောင်းမှာလေ”

“သခင်လေးကို ဒီလိုခွဲလိုက်ရမှာတော့ သနားမိတယ် သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်လေးက ငယ်လွန်းသေးတယ်လေ”

“ခင်ဗျားတို့ထက် ကျွန်တော်က ပိုပြီးခံစားရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကသစ်ဖြူလေးအတွက်လည်း တွေးပေးရဦးမယ်၊ သားလူဆိုးလူမိုက် မဖြစ်ဖို့လည်း တွေးပေးရမှာပေါ့၊ ဒါတွေက မိဘတွေရဲ့ဝတ္တရားပဲ၊ ကသစ်ဖြူက ကျွန်တော့်သမီးပဲလေ”

ဦးသုဝေမောင်ရဲ့ မေတ္တာတွေကြောင့် ကသစ်ဖြူ ကြည်နူးမျက်ရည်တွေ ဝေ့သီလာသည်။ သူမတကယ်ကို ဖခင်မေတ္တာ အစစ်အမှန်တွေရနေပြီပဲ။ ဘဝမှာ တောင့်တသမျှ ပြည့်ပြီမို့၊ အရာရာသည်းခံနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သခင်လေး သူမအပေါ်ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုးပါ။ ဖေဖေသားမို့ သူမသည်းခံပါမည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ နာကျင်ခြင်း လုံးဝမရှိတော့ပါ။

ရှင်က ဖေဖေသားဖြစ်နေလို့ပါ သခင်လေး...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၄)

“လေယာဉ်ကွင်းတောင် လိုက်မပို့တော့ဘူးလား ကိုမောင် နင့်သားအရမ်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ အစ်မ မဝေပြောတော့ ဦးသုဝေမောင်ခေါင်းခါ လိုက်သည်။ မျက်ရည်ဝဲမိတာကို လက်ဖမ်းနှင့် ပွတ်သပ်သုတ်ကာ

“သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းပြရင် ဒီကောင်ပြန်လာချင်နေလိမ့် မယ်၊ ဟိုမှာ ပညာကောင်းကောင်း သင်မှာမဟုတ်ဘူး မဝေ၊ မဝေတို့နဲ့က အနေဝေးတော့ စိမ်းတယ်၊ ကျွန်တော်က အဖေမေတ္တာရော၊ အမေ မေတ္တာရောပေးပြီး သူ့ကိုအလိုလိုက်ခဲ့တာဆိုတော့ ဒီလိုမဖြစ်ရင် ပြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကျရင်သာ မဝေတို့က ဂရုစိုက်ပေးပါ”

“အဲဒါတော့ ပြောစရာလားဟယ်၊ ငါတူကို ငါဂရုစိုက်ရမှာပေါ့၊ ဟိုမှာ ပျော်အောင်ထားမှာပါ။ နင့်ကိုတော့ သူများသူစိမ်းကလေးကို သူ့ထက်ပိုသွားပြီဆိုပြီး မုန်းနေမှာ”

“သူ့ပညာရေးဆုံးခန်းမတိုင်မချင်း ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ အမုန်းတွေ နဲ့ အားလုံးကိုမေ့ပြီး ပညာရေးကိုပဲကြိုးစားပါစေ၊ ဒီမှာဆို ဒီအမုန်းတွေ နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ လောင်ကျွမ်းနေမှာ”

“အေးလေ၊ မင်းဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်းပေါ့၊ ငါတို့ကတော့ ညီမအတွက်

တာဝန်ကျေခွင့်ရလို့ ပျော်ပါတယ်၊ ထင်ရှားလေးအတွက် အစစအရာရာ စိတ်ချပါ၊ ကဲ... လေယာဉ်မိအောင်သွားမှပဲ၊ ထင်ရှားလေးရော”

“သူကားပေါ်ရောက်နေပြီထင်တယ်”

“ဟင်... နင့်ကိုတောင် မကန်တော့ဘူးလား၊ ဒီကလေးတော့”

“နေပါစေ မဝေ၊ သူ့စိတ်က အဲလိုပြတ်နေတာကောင်းပါတယ်၊

သား... သားကိုတော့ ကျွန်တော်လွမ်းနေတော့မှာ”

သားရဲ့မမြင်ကွယ်ရာမို့ ဦးသုဝေမောင် မျက်ရည်တွေကို သွန်ချ ပစ်လိုက်သည်။ အားလုံးလည်း စိတ်မကောင်းကြပါ။

မဝေက ဦးသုဝေမောင်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့၊ နင့်သားအတွက် နင်ဆုံး ခြတ်ထားတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ငါတို့နဲ့နေမှာဆိုတော့ နင်စိတ်မချစရာအကြောင်း လည်း မရှိဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ မောင်သုဝေရယ်၊ မင့်သားက မင်းဒီလိုဖြစ်တာ သိပြီး လိုက်မသွားဘဲနေဦးမယ်၊ ကဲ... ထထ၊ အိမ်ရှေ့တော့ လိုက်နှုတ် ဆက်ဦး”

“ဖေဖေလာပါ”

ကဲသစ်ဖြူက ဦးသုဝေမောင်လက်ကလေးကိုဆွဲ၍ ခေါ်လာခဲ့ သည်။ သူမလည်း ထင်ရှားကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါ။ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသည်မို့ သူ့ခဲလိက်သန်းလေးကို ကိုက်နေမိသည်။

“ဟင်”

ဒယ်ဒိုလက်ကိုဆွဲကာ ထွက်လာသော ကဲသစ်ဖြူကိုမြင်လိုက်ရ ၍ သူ့ဒေဒါသတွေအထွတ်အထိပ်ရောက်သွားသည်။ ဒယ်ဒိုက သူ့ကို လေယာဉ်ကွင်းတောင်လိုက်ပို့ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးပေါ့။

သူ့ကိုအဝေးလွှတ်ပြီး ဒီကောင်မလေးကိုတော့ အနားမှာထား

လျက် ကြင်နာယုယနေပေလိမ့်မည်။ သူ့နေရာမှာ ထိုရုပ်ဆိုးမကို အစားထိုးကာ ချစ်နေပေလိမ့်မည်။

“ကဲ... သွားကြရအောင်၊ ကိုသံလုံး မောင်းတော့”

မဝေက ကားပေါ်တက်ပြီး ပြောလိုက်၍ ဦးသံလုံး ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

“ရုပ်ဆိုးမ နင့်ကိုငါမုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် ရုပ်ဆိုးမ၊ ဒယ်ဒီကိုလည်း မုန်းတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးကိုမုန်းတယ်၊ တစ်သက်လုံး မုန်းတယ် မုန်းတယ်”

ကားလေးအဝေးကိုရောက်သွားသည့်တိုင်အောင် ထင်ရှားအော်သွားတာမို့ ကသစ်ဖြူ လက်ပြုပြီးတောင် မနှုတ်ဆက်ခဲ့တော့။ ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် မျက်ရည်ကျတာ ထင်ရှားရဲ့အမုန်းတွေကြောင့် မဟုတ်ပါ။ အဖေနှင့်သား ခွဲခွာခြင်းရဲ့ အဓိကတရားခံက သူမဖြစ်နေခဲ့လို့ မဟုတ်ပါလား။

ထင်ရှားရေ နင်ဟိုမှာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပါ။ တစ်နေ့နေ့တော့ မြန်မာပြည်ကိုရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့ပါ။

အဲဒီအချိန်ကျရင် နင်အဖေရဲ့မေတ္တာတွေ နင်အပြည့်အဝပြန်မူပါ ထင်ရှား။ ထင်ရှား နင်တစ်နေ့ရောက်အောင်ပြန်လာပါ။ . . .

အခန်း (၁၅)

အတိတ်ရဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်အလွန်

မြန်မာပြည်ကထွက်ခွာစဉ်က လေယာဉ်ကြီးကိုစီးကာ ဟိုးအဝေးကြီးကိုသွားခဲ့ရသလို၊ အခု မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာစဉ်မှာလည်း လေယာဉ်ကြီးကို စီးကာပြန်လာခဲ့ရသည်။

ဆယ့်ငါးနှစ်မျှကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့်၊ ဒယ်ဒီလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားသော ရုပ်ဆိုးမရဲ့ခေါင်းလေးကို ဒယ်ဒီရဲ့ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခွတ်သပ်နှစ်သိမ့်နေသည့်ပုံရိပ်က မနေ့တစ်နေ့ကလို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။ အဝေးကို ခွဲခွာသွားရတော့မည့်သားကို ကြင်နာနွေးထွေးစွာ နှစ်သိမ့်ပျောင်းပျူမှုတွေ မလုပ်ဘဲ၊ အနီးမှာအတူနေရမည့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ဒယ်ဒီဘာကြောင့် သံယောဇဉ်တွေကြီးရတာလဲ။ သူ့ကိုတော့ ရန်ကုန်မြို့တွင်းက လေယာဉ်ကွင်းကိုတောင် လိုက်မပို့ပါ။ ရက်စက်လိုက်တာ ဒယ်ဒီရယ်လို့ တစ်လမ်းလုံးမျက်ရည်တွေနဲ့ ရေရွတ်သွားခဲ့ရတာ။

အခုလည်း ရက်စက်လိုက်တာ။ သူပြန်လာတာကို ဘာလို့ လာမကြိုတာလဲ။ ဘာလို့သေသွားတာလဲ။ သူ့ကိုတွေ့ရမှာစိုးလို့လား။ သူ့ကိုကြင်နာနွေးထွေးရမှာ မေတ္တာတွေပေးရမှာစိုးလို့လား။

www.burmeseclassic.com

“သခင်လေး... သခင်လေး ကျွန်တော်ဒီမှာ”

ဦးသံလုံးက ပစ္စည်းတွေကို အပြေးအလွှားလာယူသည်။ ဦးသံလုံးတောင် ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းမှာ တော်တော်အိုစာသွားသည်။

အချိန်တွေက ဒီလောက်တောင်ကြာခဲ့တာလား။ ဒယ်ဒီလည်း ဒီလိုအိုစာကြီးရင့်ပြီးမှ သေသွားခဲ့တာပေါ့။

“သခင်လေး ကားပေါ်တက်ပါ”

ဦးသံလုံးက ဟိုအရင်ကလိုပင် ကျိုးစွဲခယလေးစားမှုများဖြင့် ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဒီဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းမှာ မြန်မာပြည်ကြီး ဘာတွေပြောင်းလဲသွားလဲ၊ တိုးတက်သွားလဲ။

ငယ်စဉ်အရွယ်မို့ အသွားတုန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိမထားခဲ့။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နှင့်မှမဆိုင်တာ။ ဒီအချိန်မှာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာလျှင်လည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်။

ကိုယ်ကနာကျင်မှုတွေ မုန်းတီးမှုတွေဖြင့် မြန်မာပြည်ကြီးနှင့် ဒယ်ဒီကိုစွန့်ခွာခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ...

“သခင်လေးကို သခင်ကြီးဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ပြန်ရောက်လာမယ်လို့ထင်တာ။ အခုတစ်လဆွမ်းသွပ်မှပဲရောက်လာတော့တယ်။ သခင်ကြီးကို အရမ်းကိုနာကြည်းမုန်းတီးလို့ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး အဆက်မသွယ်မလုပ်ခဲ့တာလား။ သခင်လေး...”

“နာတာက နာတာ၊ မုန်းတာက မုန်းတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်အဖေအဖေတာကို မလာရလောက်အောင်တော့ ကျွန်တော်မိတ်မိတ်ဆွဲထားတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေဆုံးတဲ့အချိန်က ကျွန်တော်ဟိုမှာဘွဲ့တစ်ဘွဲ့ထပ်ယူဖို့အတွက် အရေးကြီးစာတမ်းပြုစုနေရတယ်။ အဲဒီစာတမ်းမအောင်မြင်ရင် အရင်ကယူခဲ့တဲ့ဘွဲ့တွေ ဘာမှသုံးစားမရတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အန်တီကြီးတို့က အသိပေးခဲ့တာ...”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို သူတို့ပြောကိုပြောသင့်တာပေါ့။ သခင်ကြီးက တစ်နှစ်လောက်ကို ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ခဲ့တာပါ။ လေဖြတ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေခဲ့တာ”

“အဲဒါလည်း အန်တီလေးတို့ ပြောမပြခဲ့ဘူး။ ပြောမပြဘူးဆိုတာက အစကတည်းက ကျွန်တော်က စိတ်နာလို့ မြန်မာပြည်က သတင်းဆိုရင် လုံးဝချို့သည် ခါးသည် အပြောမခံခဲ့တာ။ တစ်လုံးလောက် ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းပြောရင် ကျွန်တော် ပညာလည်း မသင်ဘူး။ အန်တီကြီးတို့ ဆီမှာလည်း မနေဘူး။ သေချင် သေမယ်၊ လေချင်လေမယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်ထားခဲ့တာ”

“ဪ”

သခင်လေးက အဲလောက်တောင် နာကြည်းသွားခဲ့တာပါလား။ နနယ်ငယ်ရွယ်တဲ့အရွယ်မှာ စိတ်ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမားရသွားခဲ့တာပဲ။

“ဦးသံလုံး”

“ဗျာ... သခင်လေး”

“ရပ်ဆိုနဲ့ အခုချိန်ထိရှိနေသေးတယ်ပေါ့။ ယောက်ျားမရသေးဘူးလား။ မရသေးပါဘူး။ သခင်လေး...”

“ဟင်း... သူ့လိုရပ်ဆိုနဲ့မကို့ ဘယ်သူ့ကယူမှာလဲ။ နှစ်ချေးဖတ်နဲ့က၊ လက်သန်းကိုက၊ အရပ်က ကလန်ကလား။ အသားကမည်းမည်းညစ်တီညစ်ပတ် ပေစုတ်စုတ်နဲ့၊ အော်ကလီဆန်စရာ ရွံ့စရာရုပ်မျိုးကို”
“သခင်လေးက ကလေးဘဝက ရုပ်ကိုမြင်ယောင်နေတုန်းပဲ ဆင်တယ်။ အိုခိုက်သစ်ဖြူက နှာရင်ကို တာသစ်ဖြူမဟုတ်တော့ဘူး။ သခင်လေး အရမ်းချောလှပြီး အရမ်းကို စမတ်ကျတာ”

“တော်စမ်းပါ၊ ဦးသံလုံးတို့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ အရင်ကတည်းက အဲဒီရုပ်ဆိုးမကိုကြည့်ကောင်းနေခဲ့ကြ၊ သနားနေခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ ဒယ်ဒီကအစလေး၊ သားအရင်းထက်တောင် ပိုခဲ့တယ်”

“ဒါက အကြောင်းတွေရှိခဲ့လို့ပါ သခင်လေးရယ်၊ ကသစ်ဖြူက လိမ္မာရေးခြားရှိခဲ့ပါတယ်။ သခင်ကြီး ကျန်းမာရေးချို့တဲ့တာကိုလည်း သူပဲပြုရစေတဲ့ရှောက်ခဲ့တာပါ။ မမခင် အသက်ကြီးလို့ မလုပ်နိုင်တော့ တစ်အိမ်လုံးအလုပ်ကိုလည်း သူပဲလုပ်တာ၊ သူ့ရွာကို သူ့အဘိုးဆုံးတုန်းက တစ်ခေါက်ပဲပြန်ပြီး ဒီမိသားစုအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီး ရှာပါတယ်”

“အဲဒါ အမွေတွေလိုချင်လို့နေမှာပေါ့၊ ဒယ်ဒီသေတုန်းက အမွေတွေ ဘယ်လောက်တောင်ပေးခဲ့လဲ”

“သူ့အတွက်ဆိုပြီး သတ်သတ်မှတ်မှတ်ခွဲဝေပေးခဲ့ဘူး ထင်တယ်။ အဲဒါက သခင်ကြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှေ့နေကြီးနဲ့ သိလိမ့်မယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စာချုပ်စာတမ်းဖိုင်တွေ အလုံး ရှေ့နေကြီးကိုပဲ အပ်ခဲ့တာ”

“ဪ... ဒယ်ဒီ စနစ်တကျလုပ်ခဲ့တာပဲ”

ကသစ်ဖြူကို ဘာမှမပေးခဲ့ဘူးဆို၍ သူ့ကျေနပ်မှုတော့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒီလိုသူစိမ်းမိန်းကလေးကို ဘာအမွေပေးစရာလိုလဲ။ ပညာသင်ပေး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရုံနဲ့တင် တော်ပြီပေါ့။ ဦးသံလုံးက ကားကိုဖြည်းဖြည်းချင်း အရှိန်လျှော့မောင်းရင်း

“သခင်လေး”

“ပြော... ဦးသံလုံး”

“သခင်ကြီးက သခင်လေးကို အရမ်းချစ်ခဲ့တာပါ။ သခင်လေးအရွဲ့တိုက်ရင်းနဲ့ ပျက်စီးလေလွင့်မှာစိုးလို့သာ အဝေးကိုပို့ခဲ့ရတာ၊ ဇေတိုင်း သခင်လေးကို လွမ်းလို့မျက်ရည်ကျတယ်။ အခုဆုံးပါးသွားတဲ့အထိ

ကျန်းမာရေးချို့တဲ့တာကလည်း သခင်လေးစိတ်ကြောင့်ပါပဲ”

“အန်တီကြီးတို့က အဲဒါတွေပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်စာမေးပွဲဖြေအပြီး ဒယ်ဒီဆုံးတဲ့အကြောင်းပြောရင်းနဲ့ အဲဒီအကြောင်းတွေ အကုန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်မြန်မာပြည်တို့ ပြန်လာခဲ့တာ၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်သေဆုံးတဲ့အချိန်ထိ မြန်မာပြည်ကို ခြေမချဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

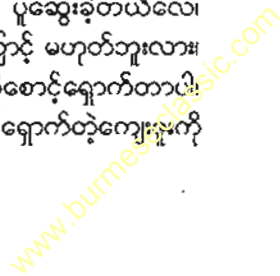
“စိတ်ကြီးလှချည်လား သခင်လေးရယ်၊ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ ဖြတ်တောက်ထားခဲ့တာပေါ့။ အခု သခင်ကြီးဆုံးသွားတော့ သခင်လေး နောင်တမရဘူးလား”

ထင်ရှား မျက်ရည်ဝဲစွာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သက်ပြင်းတွေ ခွိတ်ကာ ကားမှန်ကိုချပြီး အပြင်ဘက်ကိုငေးမောနေ၏။

“သခင်လေး ငိုနေတာလား”

“အရင်က ဒယ်ဒီကိုနာကြည်းမှန်းတီးမှုတွေကြောင့် မျက်ရည်တွေနဲ့ မြန်မာပြည်ကနေ ထွက်သွားခဲ့ရတာ၊ အခုနောင်တမျက်ရည်တွေနဲ့ ကျွန်တော်ပြန်လာတာပါ။ ဒယ်ဒီကို ဒီလောက်အချိန်အကြာကြီး ကျွန်တော်ပစ်မထားသင့်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ ဒီလိုတွေဖြစ်ခဲ့ရတာဟာ ကသစ်ဖြူကြောင့်ပဲ၊ ဒီရုပ်ဆိုးမကို ကျွန်တော်အခုထိမှန်းတယ်”

“အဲဒီအမှန်းစိတ်တွေကိုလည်း လျှော့လိုက်ပါတော့ သခင်လေး။ ကသစ်ဖြူအဘိုးက သခင်ကြီးရဲ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သခင်လေးမဲ ပြန်တွေးကြည့်ပါ။ သခင်ကြီးလေယာဉ်ပျက်ကျပြီး ဆုံးတယ်လို့ထင်တော့ သခင်လေးလိုက်သေချင်လောက်အောင် ပူဆွေးခဲ့တယ်လေ။ နောက်မသေဘဲ ပြန်ဆုံရတာ ကသစ်ဖြူအဘိုးကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား။ သခင်ကြီးက အဲဒီကျေးဇူးကြောင့် ကသစ်ဖြူကိုစောင့်ရှောက်တာပါ။ ကသစ်ဖြူလေးက လိမ္မာတယ်လေ၊ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ကျေးဇူးကို

ပြန်သိတတ်တယ်”

“ဒါတွေ မသိချင်တော့ပါဘူး ဦးသံလုံးရယ်၊ သိရတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ၊ ဒယ်ဒီလည်း ပြန်ရှင်မလာတော့ဘူး၊ ကြီးကြီးကတော့ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကြီးကြီးနဲ့တွေ့ချင်လှပြီ မြန်မြန်မောင်း ဦးသံလုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်လေး”

ဦးသံလုံး ကားကိုအရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ အခုချိန်ထိ သခင်လေး အလိုကျ ဘာကိုမှမလွန်ဆန်ချသေးပါ။ သခင်လေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ သခင် ကြီးအလိုဆန္ဒတွေအတိုင်း ...။

အခန်း (၁၆)

“ချောလိုက် ခန့်လိုက်တာ ငါ့တူကြီးရယ်၊ အမယ်လေး ထင်ရှား သေးရယ်၊ ကြီးကြီးဖြင့် ဒီတစ်သက်မတွေ့ရတော့ဘူး ထင်တာ၊ ငါ့တူ ကြီး အမယ်လေး ဒီပုံစံလူပျိုကြီးဖြစ်နေတာကို သူ့အဖေမတွေ့သွားရရှာ နား မောင်သူဝေရေ မင့်သားကို လာကြည့်စမ်းပါဦး”

ဒေါ်မြခင်က သူ့မောင်ကိုတော့ ထင်ရှားကိုပွေဖက်နှမ်း ပြော သည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုဖြင့် ဖြေမဆယ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာသည်။ အိမ် ကျောက်မှ ဒယ်ဒီကို ပိုလွမ်းတမ်းတာသည့်စိတ်နှင့် ထင်ရှားလည်း ငိုနေ ရသည်။

“ကြီးကြီး... ဒယ်ဒီ ဝေဒနာတွေ တော်တော်ခံစားသွားရ သလား”

“ခံစားရတာပေါ့ သားရယ်၊ သားရဲ့စိတ်နဲ့ အအိမ်အစားနည်း အယ်လေး၊ နှလုံးရောဂါလည်းဖြစ်တယ်၊ နှလုံးကိုထိတော့ သွေးတိုးပါ ထာတာပေါ့၊ ကသစ်ဖြူလေးက ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုရှာပါတယ်၊ ဆေး နည်းကုတယ်၊ ပြုစုမယ့်သူလည်းရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေချိန်တန်တော့ သည်း ဘယ်သူတားနိုင်မှာလဲ၊ သေခြင်းတရားကို ဘယ်သူမှမလွန်ဆန် နည်းလေး၊ သေခါနီးအချိန်မှာ သားဖြစ်သူကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ တလသ

ဖြစ်နေတာကိုတော့ မဖြေနိုင်ဘူးကွယ်၊ တကယ်ကို သူလွမ်းဆွတ်တမ်းစာ
နေခဲ့တာ၊ သား... သားနဲ့ ပါးစပ်ဖျားကမချဘူး'

“ဒယ်ဒီရယ်”

သူဒယ်ဒီကို အကြာကြီးခွဲထားခဲ့မိတာ နောင်တတွေရနေ
သည်။ ဒီထက်စောစောသာ နောင်တရခဲ့လျှင် ဒယ်ဒီကိုနောက်ဆုံးအနေ
နှင့် တွေ့ခွင့်ရခဲ့ဦးမှာပါ။

အခုတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဒယ်ဒီမရှိတော့ဘူးဆိုသည့်အသိက
သူ့ကိုဝမ်းနည်းချောက်ချားစေသည်။ ဘယ်လောက်များ ကြေကွဲစရာ
ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ကဲ... ထင်ရှားလေးလည်း ခရီးပန်းလာတယ်၊ ထမင်းစားပြီး
အနားယူလိုက်ပါလားသား”

“ကျွန်တော်စားချင်စိတ်မရှိဘူး ကြီးမေ၊ ဒယ်ဒီအရိပ်အယောင်
တွေပဲ မြင်ယောင်နေတယ်”

“အစတော့ ဒီလိုပေါ့ကွယ်၊ မင်းလည်းခံစားရမယ်ဆိုတာ
ကြီးကြီးသိပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်နာနာ မုန်းမုန်း ကိုယ့်အစေ့
မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ တရားနဲ့သာဖြေပါတော့ သား၊ မုန်းနေ နာကြည်း
တဲ့စိတ်တွေကိုလည်း လျော့လိုက်ပါတော့၊ သားနေသာထိုင်သာ သက်
သောင့်သက်သာဖြစ်သွားမှာပါ၊ ကြီးကြီးလည်း အသက်ကြီးပြီဆိုတော့
စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေ သိပ်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ သားကြောင့်တော့ စိတ်မဆင်းရဲစေရတော့ပါဘူး”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သားရယ်”

သူလွယ်လွယ်ကူကူ ကတိပေးလိုက်တာတော့မဟုတ်ပါ။ ဒယ်
အစား ကြီးကြီးကိုတော့ သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ချမ်းသာအောင်ထား
ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းနေ၏။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကသစ်ဖြူရဲ့အရိပ်
အယောင်ကို အခုထိသူမတွေ့ရသေး။

ဘယ်သွားနေတာလဲ။ သူ့ရောက်လာမှာကိုတော့ ကြိုသိနေ
လာက်သည်။ ဒါပေမဲ့ မမြင်ရ မတွေ့ရတာလည်း ကောင်းပါသည်။
ကသစ်ဖြူကို သူ့အခုထိမုန်းနေဆဲပါ။ ဒယ်ဒီနှင့် သူဒီလိုဖြစ်ရတာ သူမ
ကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

“ရွှေအဖိုးလုံးရော၊ ဘာတွေလုပ်နေလဲ ကြီးကြီး၊ ဦးသံလုံးကို
ဘောင် မမေးဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ဆွံ့အနားမကြားကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာပြန်လုပ်နေတယ်၊
ရုတ်တပေါ့ကွယ်၊ လစာတော့မရဘူး ကုသိုလ်တော့ရတာပေါ့”

“ဪ”

ကသစ်ဖြူရောလို့ မမေးပေမယ့်၊ မီးဖိုခန်းဘက်သွားသော
ကြီးကြီးနောက်ကလိုက်လာခြင်းဟာ ထမင်းစားဖို့ သက်သက်တော့မဟုတ်
ဘူး။ ဟိုအရင်ကထက် သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေခြင်းဟာ ကြီးကြီးတို့
အဖွမ်းခန်းဖွင့်နေသော ကသစ်ဖြူလက်ရာပဲဖြစ်မည်။

“သားလာလေ၊ ထမင်းပွဲကပြင်ပြီးပြီ”

“ဟင်”

ထမင်းပိုင်းပြင်ပြီးသား အဆင်သင့်တွေ့ရသော်လည်း ကသစ်ဖြူ
ခေါ်ဆိုမကိုတော့ မတွေ့ရပေ။ သူထမင်းပိုင်းမှာ မထိုင်သေးဘဲ နောက်
ဆေးတံခါးပေါက်တွေကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ကားဂိုထောင်က အပေါ်မှာတစ်ထပ်တက်ထားတာ
ဘယ်သူနေတာလဲ ကြီးကြီး၊ ဦးသံလုံးတို့က ပျဉ်ထောင်အိမ်မှာမနေဘဲ
ဒီမှာနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သံလုံးတို့သားအဖက ပျဉ်ထောင်အိမ်

ထေးမှာပဲနေတာပါ။ ကားဂိုထောင်အပေါ်ထပ်က ကသစ်ဖြူနေတာလေ။

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာမနေတာလဲ”

“မင်းမကြိုက်ဘူးဆိုလို့လေ၊ မင်းသွားကတည်းက ဂိုထောင်ကို တစ်ထပ်တက်ပြီး အဲဒီအပေါ်မှာနေတာ၊ အခုလည်း ချက်ပြုတ်ထမင်း ပြင်ပြီး အဲဒီဘက်ကိုပြန်သွားပြီ”

“ဪ”

“သူ့မဘက်ကစပြီး ရှောင်တိမ်းနေတော့လည်း ပိုကောင်းတာပေါ့၊ သူလည်း ရုပ်ဆိုးမကို တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ်မှမရှိတာ။ တွေ့လိုက် မြင်လိုက်တာနှင့် ဘယ်လိုတွေပေါက်ကွဲမိဦးမလဲမသိပေ။”

“သား ထမင်းစားမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ထမင်းပိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ စားဖွဲ့ပေါ်မှာ ဟင်းတွေက သူ့အကြိုက်ချည်း အစုံအလင်ပါ။

“ဟင်းတွေက စားကောင်းသားပဲ၊ ကြီးကြီးလက်ရာမပျက်သေးဘူး”

“အဲဒီဟင်းတွေအကုန်လုံး ကသစ်ဖြူချက်သွားတာလေ၊ မင်းအဖေနဲ့ မင်းက ကြီးကြီးလက်ရာကို ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ သူ့အသေအချာကို သင်ထားတာ၊ တခြားအလုပ်တွေလည်း ကြီးကြီးမလုပ်ရတော့ဘူး၊ သူချည်းပဲ ဒိုင်ခံအကုန်လုပ်တာ၊ ပြီးရင် ရုံးသွား၊ ရုံးကပြန်လာရင် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးသေးတယ်၊ သူ့ခမျာ့မနွားရတာကလေးလေးလေး”

“ရုံးသွားတယ်၊ သူကဘယ်မှာလုပ်နေတာလဲ”

“မင်းအဖေက နောက်ပိုင်းကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ကုသမှုမလုပ်တော့ဘူး၊ တခြားကုမ္ပဏီနှစ်ခုမှာ ရှယ်ယာဝင်ထားတယ်၊ အဲဒီကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာရာထူးနဲ့ အလုပ်ဝင်နေတာလေ၊ ရှယ်ယာရှင်

သမီးဆိုတော့ လစာလည်း ဆယ့်ငါးသိန်းလောက်ရပါတယ်”

“မန်နေဂျာရာထူးနဲ့၊ ဟား... တယ်ဟုတ်နေပါလား”

“ဟုတ်တယ်သား၊ သူ့လစာတွေလည်း ဘဏ်မှာစုထားတယ်၊ နောက်မှကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်မယ်တဲ့၊ တကယ်စည်းကမ်းရှိပြီး နှီးမကောင်းပီသတဲ့သူပါ”

ကြီးကြီးတို့ကတော့ ကသစ်ဖြူကို ချီးမွမ်းလို့ မဆုံးပေ။ သူကတော့ ကသစ်ဖြူအကြောင်း စဉ်းပင်မစဉ်းစားချင်ပါ။ သူ့မချက်သော ဆက်ရာကို မစားချင်ပေမယ့် ဟင်းကအရသာရှိတာကြောင့် ဖြတ်လို့ နေပေ။ ဒီလိုလက်ရာမျိုး မစားရတာကြာပြီမဟုတ်ပါလား။

မြန်မာပြည်ရဲ့အငွေအသက်ကို အခုမှရတာဆိုပေမယ့် သူ့နှင့် မိသားစုမနေသေးတာတော့ အမှန်ပင်။ ဒီခံစားမှုဟာ သူမမေ့နိုင်ခဲ့တာကြောင့် ဆိုတာတော့...။

အခန်း (၁၇)

နိုင်ငံခြားနှင့် မြန်မာပြည်ရာသီဥတု နေ့ရက် နာရီကွာခြားတာကြောင့် သူ့အိပ်ရာနိုးချိန်က မနက်ဆယ်နာရီထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ သူ ရေချိုးဖို့ မလုပ်သေးဘဲ၊ အညောင်းဆန့်ဖို့ နောက်ဘက်တံခါးကိုဖွင့်၍ ဝရန်တာကို ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟား... မြန်မာပြည်ရဲ့ ဆန်းဒေးကို ပထမဆုံးကြုံရတာပါလား”

သူ သန်းဝေလျက် လက်တွေ့ ခြေတွေကို ကျောဆန့်လိုက်သည်။

“ဟင်း... ဟာ”

ဂိုထောင်အပေါ်ထပ်က ဝရန်တာမှာ အဝတ်လှန်းနေသော မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခေါင်းလျှော်ထားဟန်ရှိသော ကျော့လယ်လောက်ရှိသည့် ဆံနွယ်တွေကို ဖားလျားဖြန့်ချထားသည်က မြန်မာဆန်လှသလို၊ အရပ်မြင့်မြင့် ယောက်ျားတွေကို ရင်ပေါင်တန်းနိုင်သော အရပ်အမောင်းက မယ်မြန်မာတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် မော်ဒယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်ပန်စတိုင်မျိုးနှင့်ပင်။

“ဒါ... ဒါ၊ ရုပ်ဆိုးမလား”

ရွှေပြည်သီရိစာပေ

သေချာသလောက်ရှိပေမယ့် ရုပ်ကိုခန့်မှန်းမရတာမို့ မယုံမရဲဖြစ်နေမိသည်။ ရုပ်ဆိုးမက ဒီလောက်ကြည့်ကောင်းလာစရာအကြောင်းမရှိပါ။

အမြဲတမ်းနှစ်ချေးဖတ်နိုက်၊ လက်သန်းကိုက်ပြီး ညစ်ပတ်စုတ်ပတ်နေသည့် မိန်းကလေး ဒီလိုစမတ်ကျကြည့်ကောင်းသည့် ရုပ်ဆင်းမိမျိုးထွက်လာမတဲ့လား။

“ဟင်း... ခြေထောက်”

သူ့ကိုမြင်လိုက်တာကြောင့်ဖြစ်မည်။ လှစ်ခနဲ အခန်းထဲဝင်ပြေးလာ တံခါးကို ဂျိန်းခနဲပိတ်သွားတယ်။ သူ့နာခေါင်းရှုံ့မိလျက် အခန်းထဲပြန်ဝင်တာ ရေချိုးလိုက်သည်။

မနက်စာ သူ့အကြိုက် ကြီးကြီးဘာတွေများ စီစဉ်ထားမလဲ။ ခြေထောက်စားကာ ရေချိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးတာနှင့် အောက်ထပ်ကို ခြေဆင်းလာခဲ့သည်။

“ကြီးကြီး ဘရိတ်ဖတ်စ် ဘာစီစဉ်ထားလဲ”

“သားအကြိုက်ပါကွယ်၊ မြန်မာမုန့်ဟင်းခါးပေါ့၊ နန်းကြီးသုတ်ညှင်းရမယ်၊ ဘူးကြော် ပဲကြော် ဘဲဥ ကြက်သားဆီချက် သားကြိုက် အကုန်ရတယ်၊ နံနံပင်နဲ့ သံပရာသီးစိတ်လေး ရောမွှေနေတာပဲ၊ သစ်ဖြူလေး ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်မို့ သေချာလုပ်ပေးထားတာလေ”

“ဒါဆို ဂိုထောင်အပေါ်ထပ်မှာ လှမ်းမြင်လိုက်တာ ရုပ်ဆိုးမလား”

“ဟုတ်ပဲ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ဆိုးတော့ဘူးနော်၊ မြန်မာဆန်ဆန်လေး ချော့ချော့ လှပလှပ”

“ဟွန်း... မထင်ရပါဘူး၊ အရပ်က ကလန်ကလားနဲ့ပါ”

“သားက ကသစ်ဖြူလေးကို တွေ့လိုက်ပြီလား”

ရွှေပြည်သီရိစာပေ

“မျက်နှာတော့ သေချာမမြင်ရပါဘူး။ အဝတ်လုနီးနေတာဝဲ
ဘေးထိုက်တွေ့လိုက်တာ။ သူကများ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တာနဲ့ အိမ်ထဲက
စွတ်ပြေးဝင်ရသေးတယ်။ ကြီးကျယ်လို့”

“ကြီးကျယ်တာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သားက ခါးခါးသီးသီးမှန်
နေတာဆိုတော့ သူ့ကိုမြင်ရင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမယ်တဲ့လေ
သူက အလိုက်တသိရှောင်ပေးနေတာပါ။ ဒါနဲ့သား ဘာစားမလဲ။ သာ
စားချင်တာကို အကုန်အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးသွားပါတယ်”

“မုန့်ဟင်းခါးရော၊ နန်းကြီးသုပ်ရော အကုန်စားမယ်။ ဟို
အန်တီကြီးတို့က လုပ်ကျွေးပေးမယ့် ဒီကအရသာနဲ့တော့ လုံးဝမတူဘူး”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်တူပါ့မလဲ။ ဒီမှာသားတစ်ဝဲကြီးသား
နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြင်ပြီးသား မုန့်ပွဲတွေကို ကြီးကြီးကနယ်ဖတ်ပေး ဟင်းချ
ထည့်ပေးသည်။ အရသာက လျှာလည်လောက်ပါသည်။ ပါရမီထူးသည့်
လက်ရာမျိုးလို့တောင် ပြောလို့ရ၏။

“စားကောင်းသားပဲ ကြီးကြီး”

“အေး... ကသစ်ဖြူလေး အချက်အပြုတ်အိမ်တွင်းမှ သစ်ထ
တွေ့လည်း တက်ထားတာကွဲ့၊ တကယ်မိန်းမပီသပါတယ်”

“သူ့ကိုချီးမွမ်းတဲ့စကားတွေ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ သိပ်မပြော
နဲ့ ကြီးကြီး။ နားကြားပြင်းကတ်လွန်းလို့ပါ”

“သြော်ကွယ် သားကလည်း”

ကြီးကြီးအသံတိတ်သွားကာ သူ့ရှေ့မှာ မုန့်ဟင်းခါးထိုင်
နေသည်။

“ကြီးကြီး”

“အင်း... ပြော သား”

“သားရော ဒီမှာဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒယ်ဒီက ကုမ္ပဏီသိမ်းပြီး
သူများဆိုမှာပဲ ရှယ်ယာဝင်ထားတယ်ဆိုတော့”

“ကုမ္ပဏီနှစ်ခုမှာ ရှယ်ယာဝင်ထားတာက တစ်လသိန်းနှစ်
ထောင်ကျော် အမြတ်အစွန်းတော့ရနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက သား
ကုမ္ပဏီထောင်ချင်တဲ့အချိန်မှာ အရင်းအနှီးပြန်ဖြစ်အောင် ဘဏ်အကောင်
ဝင်ထားတယ်။ အဲဒါတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအကြောင်း ကြီးကြီးတော့ သိပ်
သိဘူးသား။ သားအဖေက မသေခင်မှာ ရှေ့နေကြီးနဲ့တော့ အကုန်
စီစဉ်ထားတယ် ဝင်တယ်။ သားရောက်တယ်ဆိုလို့ ရှေ့နေကြီး ဒီနေ့
ချောက်လာမှာပါ။ သိပ်မကြာခင်ပဲ လာလိမ့်မယ်။ သူ့လာမှ သားမေး
ကြည့်လို့”

ဒယ်ဒီ ဘာတွေစီစဉ်ထားလို့ ရှေ့နေတွေ ဘာတွေကို တာဝန်
ပေးထားခဲ့သလဲမသိပေ။ ကြီးကြီးပြောသလိုပင် သူ့စားသောက်ပြီးချိန်
လောက်မှာ ရှေ့နေကြီးရောက်လာသည်။

သူ့အစားအသောက်တွေကို လက်စသတ်ပြီး ဧည့်ခန်းကိုထွက်
သွားခဲ့ရ၏။

“သြော်... အန်ကယ်တင်ထွန်း”

ဒယ်ဒီသူငယ်ချင်းဆိုပြီး ငယ်ငယ်ကတစ်ခါမြင်ဖူးထားရုံဆိုပေ
မယ့် သူ့တန်းခန့်မှတ်မိလိုက်သည်။ ဦးတင်ထွန်းက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ
မှတ်ဆက်၏။

“မင်းဒီလောက်ထွားပြီး ခန့်လာမယ်တောင်မထင်ဘူး။ ဝါတူကြီး
တကယ်ကိုစမတ်ကျတာပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ အန်ကယ်”

“အေး... မင်းအဖေမသေခင်ချောက်မလာခဲ့တာတော့ ဒီတို

မကောင်းဘူးကွာ၊ မင်းအဖေက မင်းကိုအရမ်းကိုတွေ့ချင်နေခဲ့တာ၊ သူ့ခမျာမင်းရဲ့စိတ်နဲ့ တော်တော်လေးကို ဝေဒနာခံစားခဲ့ရတာကွ”

“ကျွန်တော်လည်း နောင်တအရမ်းရနေပါတယ် အန်ကယ် ဒယ်ဒီအတွက် တော်တော်လေးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်”

“အေး... အဲဒါဆိုရင်တော့ သူ့မသေခင်မှာခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို မင်းသေချာလိုက်နာသင့်တယ်”

“ဗျာ... ဘာတွေမှာခဲ့လို့လဲ အန်ကယ်”

“စာချုပ် စာတမ်းနဲ့ တရားဝင်လုပ်ပြီး အန်ကယ်ကိုသေချာအပ်သွားခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါကို မင်းဖတ်ကြည့်ပေါ့”

ဦးတင်ထွန်းက သူ့အတက်ချီကျွတ်ထဲကနေ စာရွက်စာတမ်းအချို့ကို ထုတ်ပြသသည်။ သူ့ယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူ့အံ့ဩထိတ်လန့်သွေးပျက်သွားကာ

“ဟာ... ဒါ... ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ကျ... ကျွန်တော်က ကသစ်ဖြူ လက်ထပ်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်... မင်းတို့ တစ်နှစ်အတွင်း လက်ထပ်ရမယ်၊ မင်းမြန်မာပြည်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်အတွင်းပေါ့၊ ကသစ်ဖြူမှာ လက်ထပ်ရမယ်၊ ချစ်သူ ဘာညာရှိတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းလက်မထပ်လည်းရတယ်၊ အဲ... ကသစ်ဖြူက လက်ခံမယ်ဆိုရင် မင်းလက်ထပ်ကိုထပ်ရမယ်”

“ဟာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ဒယ်ဒီဘာတွေလျှောက်လုပ်ခဲ့တာလဲ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေမက်ပြီး ရုပ်ဆိုးမှ၊ အဲ... ကသစ်ဖြူက ကျွန်တော်က လက်မထပ်ဘဲနေမလား၊ အဲဒီလိုဖြစ်ချင်လို့ကို ဒီအိမ်ကထွက်မသွားထဲနေမှာပေါ့”

“သားလေး... သူဒီမှာနေနေတာက မင်းဒယ်ဒီရဲ့ဆန္ဒကြောင့်ပေါ့၊ သူက အကြိမ်ကြိမ် သူ့ခြေထောက်ပေါ်သူရပ်ပါရစေဆိုပြီး ဒီအိမ်က

ထွက်သွားဖို့ ပြောရာပါတယ်၊ သူ့ထွက်သွားရင် မင်းပြန်လာမယ်ထင်လို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်သူဝေက လက်မခံခဲ့ဘူး၊ သူ့အဘိုးကိုပေးထားတဲ့ ဘဏ်အတိုင်၊ သေဆုံးတဲ့အချိန်ထိ တာဝန်ကျသွားချင်တယ်တဲ့၊ ဒါတောင်မှ ကသစ်ဖြူက ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ မနေဘဲ ကားကိုထောင်အပေါ်ဆပ်မှာ သူ့အတွက်နေစရာလုပ်ခိုင်းခဲ့တာပါ”

ကြီးကြီးတို့က ကသစ်ဖြူကို အခုထိအပြစ်မမြင်သေးပေ။ ဘယ်အချိန်မှလည်း အပြစ်မြင်မှာမဟုတ်ပါ။ ဘယ်လောက်တောင် ဆွဲဆောင်မှုတွေ ကောင်းနေလို့ ဒယ်ဒီကရော ဒီလိုတွေ စီစဉ်သွားတာလဲ၊ သူ့ဘယ်လိုလုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ။

“ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး အန်ကယ်၊ သူ့လိုအိမ်ကလေးကို ဘာကြောင့်လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ လုံးဝဒီကိစ္စ ကျွန်တော်သဘောမတူဘူး”

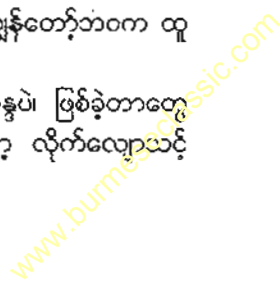
“အဲဒါဆိုရင်တော့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး မင်းခံစားခွင့်မရှိပါဘူး”

“ဗျာ”

“ကသစ်ဖြူကို ကိုသူဝေက သမီးရင်းလေးလိုချစ်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ ဖြူစင်တယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတယ်၊ သားအတွက်လည်း ဇနီးမယားကောင်းဖြစ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေရှိတယ်တဲ့ အဲဒါကြောင့် မင်းအဖေက ဒီလိုစီစဉ်ခဲ့တာ၊ သားအတွက်နေက်ဆံဆင်းချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာတဲ့”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒီအိမ်မနဲ့လက်ထပ်မှ ကျွန်တော့်ဘဝက ထူထောင်နိုင်မှာမို့လား”

“အဲဒါကတော့ မင်းအဖေရဲ့နေက်ဆုံးဆန္ဒပဲ၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေအတွက် မင်းနောင်တရတယ်ဆိုရင် ဒီဆန္ဒကိုတော့ လိုက်လျောသင့်

တယ်၊ တကယ်လို့ ကသစ်ဖြူက မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ဆန္ဒမရှိဘဲ တခြားသူနဲ့လက်ထပ်သွားရင်တော့ မင်းအတွက်ကောင်းတာပေါ့”

“ဟား”

ဒီကိစ္စဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ ကသစ်ဖြူ တခြားတစ်ယောက်လက်ထပ်မှ သူ့ဘဝလွတ်မြောက်ရမည့်အဖြစ်မျိုးပါလား။ တကယ်တော့အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြင့် အသက်ရှူကျပ်စေသည်။

ဒီအသက် ဒီအရွယ်မှာ သူ့တောင်ရည်းစားသုံးလေးယောက်ထားခဲ့သေးတာ။ ကသစ်ဖြူမှာ မရှိနိုင်ဘူးလား။ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပဲ။ သူတို့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မက်မောလို့ မရှိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့လက်ထပ်ချင်လည်း ထပ်မှာပေါ့။

“ဒီကိစ္စ ဒယ်ဒီ ဒီလိုစီစဉ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကသစ်ဖြူရော သလား”

“ကိုယ့်ဝေက အသိမပေးခဲ့ဘူးထင်တယ်၊ အန်ကယ်နဲ့ပဲ တိုးတိကြိတ်ကြိတ်တရားဝင်လုပ်သွားတာ၊ မင်းလာရင် မင်းကိုအသိပေးရမယ်၊ ပြီးရင် ကသစ်ဖြူကိုပြောပြရမယ်”

“သူက ကျွန်တော့်လိုမျိုးငြင်းမယ်ထင်လား”

“သူက မောင်သူဝေစကားဆို တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာတာတို့ ကလေးပဲ၊ ဆန္ဒရှိခဲ့တာဆိုရင် ဘယ်ငြင်းပါ့မလဲ”

သူ့နှာခေါင်းရှုံ့ကာ မျက်နှာမဲ့သွားလျက်

“ငြင်းရက်စရာမရှိလို့ မငြင်းတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလောက်ဆို ဆိုင်မှုတွေများနေတာ သူမမက်မောဘဲနေမလား။ သူ့မှာရည်းစားတွေဘာတွေရော မရှိဘူးလား”

“တစ်ယောက်မှာမရှိပါဘူး၊ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်မှာပဲထားတာ”

“အဲဒါ ကြီးကြီးကသေချာသိလို့လား၊ သူ့အပြင်မှာ ရှုပ်ချင်ရှုပ်ပွေ့ချင်ပွေ့နေမှာပေါ့”

“ကသစ်ဖြူက အဲဒီလိုပေါ့ပျက်ပျက်မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူးဘွယ်”

“ကြီးကြီးတို့က ကသစ်ဖြူဆိုတော်တော်ကို ယုံကြည်လွန်းတာပဲ၊ အိမ်ထဲမှာ ဣန္ဒြေရပြီး အပြင်မှာ ကုတ်ကမြင်းဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေမှ တစ်ပုံကြီး”

“သားကလည်း စကားပြောတာ နှိုင်းလိုက်တာကွယ်၊ ကသစ်ဖြူကို အဲလိုမပြောပါနဲ့”

ကြီးကြီးက ကသစ်ဖြူဘက်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံပေ။ ရှေ့နေကြီးဦးတင်ထွန်းကလည်း မကြိုက်သည့်ပုံစံနှင့်

“အန်ကယ်တို့ မြင်တွေ့ဆက်ဆံနေတာတော့ ကသစ်ဖြူက ဣန္ဒြေရှိ သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ မင်းနဲ့လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးမို့ ပိုပြီးစောင့်ကြည့်အကဲခတ်ဖြစ်တယ်၊ မင်းနဲ့အရမ်းကို သင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ အချစ်တွေ၊ သံယောဇဉ်တွေက ဘယ်သွားထားမှာလဲ၊ သူ့ကိုလက်ထပ်ရမယ့်မှန်းသာသိရင် တွန့်တော် မြန်မာပြည်ကိုတောင် ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

‘အခု မင်းဒယ်ဒီနောက်ဆုံးအချိန်ကို မမီလို့ တစ်လဆွမ်းသွတ်မှာကို မင်းပြန်လာတာဆို၊ မင်းဒယ်ဒီကို မတွေ့ရလို့ နောင်တရနေတာဆို၊ ဒါတောင် ပြန်မလာချင်ဘူးလား’

“အခုက ကသစ်ဖြူကိစ္စပါလာတာကို၊ ကျွန်တော်က” သူ့စကားဆက်မှာကို ရှေ့နေကြီးက ခေါင်းခါ၍ ကန့်ကွက်သည်။

“မင်းတစ်ခုတော့ သေချာဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီတစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကသစ်ဖြူ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မင်းအပြစ်ကင်းတယ်၊ ကိုသုဝေဆန္ဒအတိုင်း မင်းနဲ့ပဲလက်ထပ်မယ်ဆိုရင်၊ ကလေးတစ်ယောက်ရတာနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံးက မင်းနာမည်နဲ့ဖြစ်သွားမယ်၊ ကလေးနဲ့ ကသစ်ဖြူအတွက် သပ်သပ်စီစဉ်ထားတာလည်းရှိတာပေါ့ကွာ ဒါကတော့ မင်းနဲ့ ကသစ်ဖြူ လက်ထပ်ပြီးမှ နောက်ထပ်ကိစ္စပေါ့”

“ကျွတ်... ကွာ”

သူတကာယ်ကို စိတ်လေသွားပါသည်။ ဒယ်ဒီဘယ်လိုအငြိုးတွေနဲ့များ သူ့ကိုဒီလိုစီမံခဲ့လဲမသိပေ။ သူ့အမုန်းဆုံး အမြင်ကတ်ဆုံးမိန်းကလေးနှင့်မှ လက်ထပ်ခိုင်းရသတဲ့လား။

သူ့ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ။

တစ်ခုခုတော့ သူ့အပြစ်လွတ်အောင်ကြံစည်မှဖြစ်မည်။

ရုပ်ဆိုးမ ကသစ်ဖြူ။ နင်က ငါ့အတွက်တော့ ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ကောင်ပါပဲလား...။

အခန်း (၁၈)

“ကသစ်ရေ ပြန်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖြူရေ ပြန်ပြီဟေ့”

“ဒီနားလာထိုင်ပါဦး သမီးရယ်၊ ချောလိုက်တာ မှန်နေတာပဲ”

“ငါ့ချွေးမတော်ဖို့ နံပါတ်တပ်ပြီးသားနော်၊ ငါ့သားက ဆရာဝန်”

“အမယ်လေး ဒီကသားက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ပါနော်၊ ချွေးမ

အလှကို ရွှေပုံပေါ်တင်ထားမှာ”

“ကသစ်ဖြူ ခွင့်ပြုပါဦး ယောက်မ”

“နောက်နေ့မှ ကုမ္ပဏီမှာဆုံမယ်နော်”

ဒယ်ဒီတစ်လဆွမ်းကို ဝမ်းနည်းစွာလာကြတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

ဘာသမျှ လူတွေက ကသစ်ဖြူဆိုတာကို ပါးစပ်ဖျားကမချ။ ချွေးမတော်

ချင်သူ၊ ယောက်မတော်ချင်သူတွေဖြင့် ကသစ်ဖြူတို့ စန်းပွင့်လို့နေသည်။

အထဲမှာ နားကြားပြင်းကတ်ပြီး သူမ မျက်နှာကိုပင် မကြည့်မိ။ လူတွေ

က သူ့ကိုဒယ်ဒီသားမုန်းမသိလိုဘဲ နှုတ်မဆက်ကြတာလား။ သူ့ရဲ့ဖော်ရွေ

မရှိတာကြောင့် ကြီးကျယ်သည်မြင်လို့ နှုတ်မဆက်ကြတာလား။

ဘာမှန်းမသိပေမယ့် သူ့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှကရမစိုက်ပေ။

မနက်ပိုင်း ဘုန်းကြီးတွေကို ဆွမ်းကပ်တော့လည်း ဘုန်းကြီးတွေက ကြီးကြီးနှင့် ကသစ်ဖြူကိုသာ သိကြသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မြန်မာပြည်ကနေ ထွက်သွားခဲ့ရတာကြောင့် ဘယ်သူမှသူ့ကို မရင်းနှီးတော့တာ ဖြစ်မည်။

ကြီးကြီးက လူတွေနှင့် သူ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးမည်ဟုပြောသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘယ်သူနှင့်မှ မသိချင်သေးပေ။ သူ့မှာနိုင်ငံခြား မသွားခင်က သူငယ်ချင်းတွေရှိသည်။ ဒီနေ့ သူတို့ကိုဖိတ်ထား၏။

ဒီကောင်တွေက လုပ်ငန်းကိုယ်စီနှင့်တောင်ဖြစ်နေကြသည်။
“ထင်ရှား”

“ဟာ... ဇော်မင်း၊ လာ ဟိတ်ကောင်၊ ငါမျှော်နေတာ၊ ဝေါင်နေလို့ကွ”

ဇော်မင်းကို ဧည့်ခန်းဘက်ခေါ်သွားလိုက်သည်။ ဇော်မင်းက လူတွေအထယ်မှာ အရပ်မြင့်မြင့်မားမားဖြင့် ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသော ကသစ်ဖြူကို လည်ပြန်ငေးနေသေးသည်။

“ဟိတ်ကောင် လာစမ်းပါ၊ ငါမုန့်ပွဲတောင်းပေးမယ် ကသစ်ဖြူ ဒီကိုမုန့်ပွဲလာချပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကသစ်ဖြူ နောက်ဘက်ထဲဝင်ကာ မုန့်ပွဲသွား ယူသည်။ ဇော်မင်းက လိုက်ငေးလို့ကောင်းဆဲ။

“ဟိတ်ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မြန်မာဆန်တယ်ကွာ၊ ဟတ်ထိထိတယ်”

“တကယ်ထိတာလား ဇော်မင်း”

“ဒါပေါ့ကွ ထိလို့ထိတယ်ပြောတာ”

“ထိရင် ချစ်သူဖြစ်အောင်ကြိုးစားပေါ့ကွ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

“အဲဒါမင်းတို့အိမ်မှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ကသစ်ဖြူနော်”

“ဘာနာမည်ကြီးတာလဲ”

“ဟာ... ချောတာလှတာအပြင် မိန်းမပီသတာ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာ၊ ဆက်ဆံမှုဖော်ရွေတာ၊ သတင်းကမွှေးတယ်၊ အိမ်မှာဆိုလည်း ဒီသူဝေ မွေးစားသမီးက တကယ်တော်တာ၊ အလုပ်ထဲမှာလည်း ထက်မြက်တယ်နဲ့ပြောနေကြတာကွ”

သူ့ဟက်ခနဲလှောင်သလို ရယ်လိုက်မိသည်။ နှပ်ချေးဖတ်နှိုက် ဆက်သန်းကိုက် ညစ်ပတ်ပတ် ရုပ်ဆိုမက ဒီလိုဂုဏ်သတင်းတွေနဲ့လား။ သူကတော့ လုံးဝကိုအထင်ကြီးလို့မရပါ။

ဒီလိုအရည်အချင်းတွေရအောင် သူမဘယ်လိုကြိုးစားခဲ့သည် သိပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ အမှိုက်သရိုက်ပါပဲ။

“ဇော်မင်း... မင်း ကသစ်ဖြူကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဟုတ်လား”

“ရရင်တော့ လိုချင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူကကုန်ကြီးလွန်း တယ်၊ ရောနှောပတ်သက်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး”

“မင်း ငါ့အိမ်ကိုသာနေတိုင်းလာခဲ့၊ သူနဲ့တွေ့ရမှာပဲ၊ ဘာမရင်းနှီး ဧရာရှိလဲ”

“ဟာ... တကယ်လား”

သူ့ခေါင်းညိုက်ပြလိုက်သည်နှင့် ဇော်မင်းဝမ်းသာအားရ ရွှင်လန်း ထက်ကြွသွားသည်။

“သုံးဆောင်ပါရှင်”

“ခဏထိုင်ပါဦး ကသစ်ဖြူ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး ချင်လို့”

“ကျွန်မဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံစရာရှိသေးလို့ပါ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟာ”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကိုမကြည့်ဘဲ လှည့်ထွက်သွားတာကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဇော်မင်းရှေ့မှာ သူ့ကိုဒေါက်မြတ် လိုက်သလိုပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဇော်မင်းက သူ့ပခုံးကိုတိုက်လျက်
“မလွယ်ပါဘူးလို့ ပြောရဲ့သားနဲ့”

“ဘာမလွယ်ရမှာလဲ၊ ငါ့အိမ်မှာနေပြီး ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့မိတ်ဆက် ပေးတာကို လက်မခံရအောင် သူကဘာပို့လို့လဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွား၊ ငါ့စိတ်ရှည်ပါတယ်၊ လက်ဖက်ကောင်း စားချင်ရင် ပလောင်တောင်တက်နှေးရတယ်တဲ့၊ သူ့အလှက ရင်ကိုအေး ချမ်းစေတယ်၊ တစ်ဘဝလုံးအတွက်ဆို အချိန်တွေကို ရင်းနှီးပေးဆပ်ရ မှာပေါ့”

“မင်းရောဂါက ရင့်နေပြီလား၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းကလဲ”

“ကျောင်းမှာကတည်းက ရင့်ခုန်တာ”

“ဘာ”

“မင်းက ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ နိုင်ငံခြားမှာကျောင်းသွား တက်တယ်၊ သူ့ကိုတော့ မင်းဒေသနာ အမြဲတမ်းကျောင်းလိုက်ဖို့တယ်၊ အစပိုင်းက ရုပ်ဆိုးသလိုလို တောသူမပုံစံနဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ အသား လေးက ညှိစိမ့်စိမ့်ဝင်းဝင်းစိုစိုလေးနဲ့၊ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းလေးဖြစ်ပြီး လှလာတယ်ကွာ၊ အရပ်ရည်တာကလည်း သူ့ရဲ့ထင်ပေါ်မှုတစ်ခုဖြစ်လာ တယ်၊ ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းပြီးစိတ်ဝင်စားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက မတွေ့ရတော့ဘူး၊ သူ့ဘွဲ့နှစ်ဘွဲ့ သုံးဘွဲ့ ယူတယ်ဆိုလား၊ အဲဒါလည်းကြားလိုက်သေးတယ်၊ အခုမှ မင်းကျေးဇူး ကြောင့် ပြန်တွေ့ရတာ၊ သူငယ်ချင်း မင်းကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူးကွာ”

“တော်စမ်းပါ နာဘူး”

ဇော်မင်းကို အပြစ်တင်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်အကြံအစည် အတွက် ကျေနပ်အားရသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇော်မင်းနှင့်ဖြစ်ပြီးရသွား သည်း ကိုယ့်အတွက် လွတ်မြောက်ခြင်းနိဗ္ဗာန်ဘုံပဲပေါ့။

ပြီးတော့ ကသစ်ဖြူရဲ့အပေါ်ယံ ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းဆိုတာတွေ ကို မယုံကြည်ပါ။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနှင့် မျှော်လင့်ချက်တွေကြောင့် ရိုးသား ချင်ဟန်ဆောင်နေခြင်းဟု သူထင်သည်။

တစ်နေ့ သူ့မဘာလဲဆိုတာ ဘူးပေါ်သလိုပေါ်အောင် သူဖော် ဆုတ်မှာပါ။ သူ့မရဲ့ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေကို သူ့ခွာချပစ်မှာပါ။

ထင်ရှားဆိုတာ ပေါ့သေးသေးကောင်မှ မဟုတ်တာ။ ရုပ်ဆိုးမ ညှိပတ်အိုးကို ပညာပြန်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ၊ ဟိုအရင်က အငြိုး ဆွဲမပြေသေးလို့ပင်။

ဒယ်ဒီနဲ့ ခွဲခွာခဲ့ရတာ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ အဲဒါဟာ နှင့်ကြောင့်မို့...။

အခန်း (၁၇)

“ကြီးကြီး... သူ့အတွက် နံပြားထောပတ်သုတ်နဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင်ထားတယ်။ သူ့နိုးလာရင် ကော်ဖီနွေးပြီး ပေးလိုက်ပါနော်။ သမီးကုမ္ပဏီနောက်ကျနေမှာစိုးလို့ သွားတော့မယ်။ ဒီနေ့လချုပ်ရှင်းတမ်းတွေ တင်ရမှာမို့လို့ နေ့လယ်စာကို အိမ်မှာရှိတာပဲ ချက်ထားခဲ့တယ်။ ညနေကျမှ ကုမ္ပဏီကအပြန်ချေးဝယ်လာပြီး ထပ်ချက်ပေးပါမယ်”

“အေးပါကွယ်၊ ကသစ်လေးလည်း ပင်ပန်းပါတယ်။ ကျန်တာကို ကြီးကြီးလုပ်သင့်တာ လုပ်လိုက်ပါမယ်”

“ရပါတယ် ကြီးကြီး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“အေးပါကွယ် အေးပါ၊ သမီးလေး ကုသိုလ်တွေအများကြီးပါတယ်”

ကသစ်ဖြူက လုပ်စရာရှိတာတွေကို သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်လတ်မြန်ဆန်စွာပင် လုပ်လိုက်သည်။ အရင်က ကြီးကြီးနှင့် ဦးလုံးတို့သားအဖအတွက် ဘာမှအရမ်းကြီး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလုပ်ပေးရသည်ဆိုတာ သိပ်မရှိပါ။ ထင်ရှားရောက်လာမှ သူမမှာ နားရသည်ကိုမရှိဘဲ သူ့ကိုရှောင်ဖို့ တိမ်းဖို့အတွက် အလုပ်ကိုလည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ပေးသေးသည်။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင်ရှောင်ရွှင်းက သူမကိုမလိုလားမှန်းသိနေလို့ပါ။

သူမကြောင့် အမုန်းတွေနှင့် ထွက်သွားခဲ့ပြီး အခုလည်း အမုန်းတွေနှင့်ပဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

“ကြီးကြီး”

“ဪ သား၊ အစောကြီးအိပ်ရာနိုးလို့ပါလား”

“အင်း... သား ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲစားချင်တဲ့ အာသီသရိုနေနဲ့ နိုးလာတာ။ သူ့ကိုအခုလုပ်ခိုင်းလိုက်ပါ ကြီးကြီး”

“ဟင်... ကသစ်လေးက အခုကုမ္ပဏီသွားရတော့မှာ။ ဒီနေ့အချုပ်စာရင်းတွေ တင်ရမှာတဲ့ သားရဲ့၊ နောက်တောင်ကျနေပြီ”

“အား... ကုမ္ပဏီအလုပ်က ဘာအရေးကြီးလို့လဲ၊ သားအခုအချင်တယ် ကြီးကြီး၊ သူ့ကိုခွင့်ယူခိုင်းလိုက်၊ ကုမ္ပဏီကို သားဖုန်းဆက်ပိုင်ကိုင်ရမလား။ ဒယ်ဒီရယ်ယာဝင်ထားတဲ့ကုမ္ပဏီတွေ သားပိုင်ပါတယ်” ထင်ရှားက ဖွတ်တရွတ်။ သူမ ခြေလှမ်းရွှေ့ဖို့တောင် ခက်နေသည်။ ကြီးကြီးက သူမကိုအားနာနေဟန်ဖြင့်

“သားရယ်၊ အခုသားအတွက် ပေါင်မုန့်မီးကင်ရော နံပြားထောပတ်သုတ်ရော လုပ်ထားပါတယ်။ ကော်ဖီပူလေးနဲ့ စားလိုက်သောက်လိုက်ပါလား သားရဲ့၊ နောက်နေ့ကျ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲချက်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“အား... သားအခုစားချင်တာ၊ စားချင်လို့ အိပ်ရာက တကူးတကထထားရတာ၊ နောက်နေ့မှ စားချင် နောက်နေ့မှထမှာပေါ့”

“ရပါတယ် ကြီးကြီး၊ စာရင်းတွေ ညဘက်မှအိပ်ဘဲ စစ်ပေးပိုင်ပါတော့မယ်။ သမီးခွင့်တင်လိုက်တော့မယ် ကြီးကြီး”

“အေး... သမီးရယ် အားနာလိုက်တာ”

သူမကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူတမင် သူမကိုဒုက္ခပေးလိုက်သည်။

သူ့အိမ်မှာနေလျှင် သူ့ခိုင်းတာလုပ်ရမည်မဟုတ်လား။

သူ့မယောက်ယက်ခတ်သွားအောင် ထိုင်ခုံဆွဲကာထိုင်လိုက်ပြီ
“မြန်မြန်လေးလုပ်နော်၊ ခိုက်ကဆာလှပြီ”

“သားရယ်၊ အခုချက် အခုအမြန်ရတဲ့ ဥစ္စာမှမဟုတ်တာ၊ ခေ
တော့ စောင့်ရဦးမှာပေါ့”

“သူညစ်ပတ်ပြီး အချိန်ဆွဲမှာစိုးလို့ သတိပေးတာ၊ ကုမ္ပဏီ
မသွားရလို့ စိတ်တိုချင်တိုနေမှာလေ”

“ကသစ်လေးက အဲလိုလုပ်ပါ့မလားကွယ်၊ သားက စကား
ပြောလိုက်ရင် အလွန်ပဲ”

ကြီးကြီးတို့ကတော့ ကသစ်ဖြူဘက်က အမြဲတမ်းကာကွယ်မ
ဖို့ အဆင်သင့်ပင်။ ထိုအချိန်မှာ ရွှေအဖိုးလုံး မီးဖိုချောင်ထဲဝင်လာပြီ

“အဘား ... အဘား”

“ဪ... အေး၊ ဖိုးလုံး ငါကုမ္ပဏီမသွားဘူး၊ ခွင့်ယူလိုက်
တယ်၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲလုပ်ပေးမလို့လေး နင်ရော ဒီနေ့ ကျော
မတက်ဘူးလား၊ ဦးသံလုံးကို လိုက်ပို့ခိုင်းပေါ့”

“အဘား ... အဘား”

“ငါကုမ္ပဏီမသွားလို့ ကားကြိုလိုက်မစီးရတာနဲ့ နင်လည်း
မသွားတော့ဘူးလား၊ အဲဒါဆို ငါ့ကိုကူဦးဟယ်၊ မြန်မြန်ပြီးအောင်
ရေခဲသေတ္တာထဲက ကြက်သားယူပြီး ဆေးပေး ပြီးရင် နံနံပင်နဲ့ ကြက်သား
မြိတ်လည်း ညှပ်ပေးနော်၊ သံပရာသီးလေးလည်း စိတ်ထား၊ ငါဟင်
အိုးအရင်လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ခေါက်ဆွဲလည်း ပြုတ်ရဦးမှာ”

“အဘား ဘား”

ဖိုးလုံးက ကျေနပ်စွာ တက်တက်ကြွကြွပင်လုပ်နေသည်။ သူ
လည်း ပါးစပ်ကပြောလည်းပြော လက်ကလည်း မနားတမ်းဖယ်ဆာ

လို့ လုပ်နေသည်။

ဖိုးလုံးကို အခုမှသေချာကြည့်မိ၏။ သူ့လိုပင် လူပျိုကြီးဖြစ်ကာ
နဲ့ချောလာပြီး ယောက်ျားပီပီသသ ကြည့်ကောင်းလာသည်။

စကားမပြောတတ်တာလေးကလွဲလျှင် အလုပ်အကိုင်လေးနှင့်
ကသစ်ဖြူနှင့်ဆိုလည်း လိုက်ဖက်တာပါပဲ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့မတို့နှစ်ယောက်သံယောဇဉ်ရှိပြီးသား
လက်ထပ်လိုက်လည်းဖြစ်တာပဲ။

“ဗျာ”

ဖိုးလုံးနှင့် ကသစ်ဖြူကို မင်္ဂလာဝတ်စုံနှင့် မြင်ယောင်ကြည့်ပြီး
နေမိတာမို့ ကြီးကြီးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်ချက်ယောင်အ
လျက်မှာ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖိုးလုံးနဲ့ ရုပ်ဆိုးမတို့နှစ်ယောက်ကြည့်
တင်းလို့ပါ၊ လိုက်ဖက်တယ်နော် ကြီးကြီး”

“သားရယ် မပြောကောင်းမဆိုကောင်းကွယ်၊ သားအတွေးက
လိုက်တာ”

“ဪ... သူတို့နှစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးတာ လိုက်ဖက်
သံပြောတာပါ”

“မောင်နုမတွေ့လို သံယောဇဉ်ကြီးကြတာပါကွယ်၊ တစ်မျိုး
နောက်အောင် မပြောပါနဲ့”

သူနှင့် ကြီးကြီး တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်ပြောနေတာကို ကသစ်ဖြူ
မြစ်အောင်ကြားလိုက်သည်။ ထင်ရှား ရင်ထဲဘယ်လိုအတွေးတွေရှိ
သည်။ ဘာတွေဖြစ်စေချင်နေသည်ဆိုတာ သူမ မသိဘဲနေပါ့မလား။

သူ့ ဦးသုဝေရဲ့ကျေးဇူးတွေကြောင့် သူ့အပေါ်စေတနာမပျက်ဖို့တော့

သူ့အပေါ်စေတနာမပျက်ဖို့တော့

သူ့အပေါ်စေတနာမပျက်ဖို့တော့

သူ့အပေါ်စေတနာမပျက်ဖို့တော့

သူ့အပေါ်စေတနာမပျက်ဖို့တော့

သူ့အပေါ်စေတနာမပျက်ဖို့တော့

သူ့အပေါ်စေတနာမပျက်ဖို့တော့

သူ့အပေါ်စေတနာမပျက်ဖို့တော့

ကြိုးစားရမည်။

“ဟဲ့ ဖိုးလုံး၊ နံပြားနဲ့ပေါင်မုန့်မီးကင်တွေ ဦးလေးသံလုံးက သွားပေးလိုက်ပါလား၊ နင်ရော မနက်စာဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”
“အဘား”

“အေး... ဒီကအလုပ်တွေပြီးမှ သားအဖနှစ်ယောက်အတူ သွားစားလိုက်ပေါ့ဟယ် နော်”

“ဘား... ဘား”

သူတို့အတွက် ပူမနေနှင့်ဟု ဖိုးလုံးပြောဟန်တူသည်။ ကသစ်ဖြူ ပြုံးပြီးခေါင်းညှိတ်တံ။ ဖိုးလုံး ဘာပြောပြော ကသစ်ဖြူ နားလည်သဘောပေါက်နေတာကတော့ အံ့သြစရာကောင်းသည်။ ကသစ်ဖြူကိုကြည့်လိုက်သည့် ဖိုးလုံးမျက်ဝန်းများကလည်း ရွှန်းလဲ့လို့ပါ။

သူ့ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေရင်း၊ ကသစ်ဖြူဘယ်လို ယောက်ျားလေးနှင့်ဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်သွားစေချင်နေမိသည်။

“ရပါပြီ သခင်လေး၊ သုံးဆောင်ပါ”

“ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ပန်းကန်ကို သေချာပြင်ဆင်ပြီး သူ့လောချပေးသည်။ သူ့မျက်နှာကိုတော့ ဘယ်တော့မှမကြည့်ပါ။

“မင်းနဲ့ ဖိုးလုံးလည်း အတူတူစားကြလေ”

“ကျွန်မ စားပြီးပါပြီ၊ သူလည်း သူ့အဖေနဲ့သွားစားမှာပါ။ ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“မင်းအလုပ်မပြီးသေးဘူးလေ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတယ်၊ သူလာရင် မုန့်ပွဲပြင်ပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြီးကြီးပြင်ပေးပါမယ် သားရယ်၊ ကသစ်လေးနားပါစေ၊ သူတစ်မနက်စာ အလုပ်တွေလုပ်နေရတာ သနားပါတယ်”

“ရပါတယ်ကြီးကြီး၊ ကျွန်မ မပင်ပန်းပါဘူး”

မမြို့ငြင်ချင်တာကြောင့် ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာတော်လေး ကသိကအောက်ဖြစ်လာမိသည်။ သူမကိုပေါ်တင်ကြီး သောက်ဖျားတွေနှင့် ပတ်သက်စေချင်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

ခဏနေတော့ သူ့သူငယ်ချင်းဆိုသူ ကျယ်လောင်စွာအသံပေး ချစ်စင်လာသည်။ ကြီးကြီးက ပေါင်မုန့်မီးကင်တွေယူ၍ ဖိုးလုံးကိုခေါ်လာ ထွက်သွားသည်။

“ဒီလိုစားပွဲရှိရင် ငါ့ကိုစောစောခေါ်ရောပေါ့ ထင်ရှားရာ၊ အခု မုန့်ပွဲနဲ့လာခဲ့ဆိုလို့ ကားကိုအမြန်မောင်းလာရတာ၊ ဒါတောင် မီးပွိုင့်က သေးတယ်၊ နောက်ဆိုကြိုပြော ဟိတ်ကောင်”

“စားဖို့လည်း ခေါ်ရသေးတယ်၊ ဆရာကြီးလာလုပ်နေတယ်၊ အောက်ဆို ငါမခေါ်လည်း လာလည်လို့ရတယ်၊ အမြင်ထွက်လို့ရတယ်၊ အချင်တာ ဝါးချင်တာရှိရင်ပြော လက်ရာကောင်းတယ်”

ကသစ်ဖြူဘက်ကို မေးငေါ့ရင်းပြောတော့ ဇော်မင်းပြုံး၍ သဘောတွေကျနေသည်။

“ကသစ်ဖြူ ငါ့သူငယ်ချင်းအတွက် မုန့်ပွဲကောင်းကောင်းလေး ပြင်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ ကသစ်ဖြူ၊ ကျွန်တော့် အတွက် ပြင်ပေးမှာဆိုတော့ အားနာလို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ဟိုနားမှာပဲထိုင်ပါ၊ ကျွန်မယူလာခဲ့ပါ့မယ်”

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ထင်ရှားက မျက်နှာသာပေးတော့ ဇော်မင်းက ခုတ်တက်ကာ သူမနားကိုအကြောင်းရှာကာ ကပ်ချင်သည်။ သူမက ခုတ်တော့ မလိုက်လျောနိုင်ပါ။ မုန့်ပွဲချပေးပြီးသည်နှင့် ခွင့်မတောင်းဘဲ

www.burmeseclassic.com

၁၀၂ ✧ လုံမ

ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ကျေလျှင် ပြီးပြီမဟုတ်လား ဒီလိုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှင်ဘယ်လိုထင်ထင် ကျွန်မကရမခိုက်ဘူး ထင်ရှား ရှင်သိပြီလား...။

အခန်း (၂၀)

“မင်းကွား၊ မိန်းကလေးအထာတောင် မသိဘူးလား။ ရဲရဲတင်း တင်းသွားမလုပ်နဲ့လေ၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး အရောင်မှပေါ့”

“ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ငါ့အတွက် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ဘာကူလုပ်ရ လဲ မေးတာပဲ”

“ချက်ချင်းကြီးအရောင်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမှာလဲကွ၊ မင်း ခြည်းခြည်းချင်းလွှားမယ် စိတ်ရှည်ပါမယ်ဆို၊ နေ့တိုင်းအိမ်လာပြီး ရင်းနှီး အောင်အရင်လုပ်ပေးပါ”

“နေ့တိုင်းအိမ်လာဖို့က သိပ်လွယ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါလည်း အဖေစက်ရုံမှာ ဒေလုပ်ဝင်နေရသေးတယ်၊ မနက်ပိုင်းနဲ့ ညနေပိုင်း၊ ညပိုင်း အဲဒါပဲအားဝဘာ”

“အဲဒါဆို ပါနဲ့အတူ ငါ့အိမ်လာနေပါလား”

“ဘာ... တကယ်လား”

ဇော်မင်း ထူးနဲ့မတတ်ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး လိုချင်တိုင်းရတတ်တာမျိုးမဟုတ်တာ။ ထင်ရှားလက်ကို ပိုက်ကာ သိတည်တည်နှင့်ပင်။

“တကယ်ပေါ့၊ မင်းလာနေချင်နေ၊ ဒါမှမနက်ရော ညရော

ကသစ်ဖြူနဲ့ တွေ့လို့ရမှာ၊ ပိုရင်းနီးမှာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟား... သူငယ်ချင်းရာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ မင်း ပါတီလေး ဘာလေးလုပ်ဦး၊ မင်းပြန်လာတာ သူငယ်ချင်းတွေ သိအောင် လို့လေ၊ အေမိတို့က မင်းနဲ့တွေ့ချင်နေကြတာ”

“ဟုတ်လား၊ လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါကလည်း တွေ့ချင်နေတာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီတစ်လပြည့်လုပ်ထားတော့ ငါကအပျော်ပါတီလုပ်နေ လို့ မကောင်းသေးဘူးလေ”

“အပျော်ပါတီမဟုတ်တောင် သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့ဆုံပွဲလေး ပေါ့၊ မင်းအိမ်ရှေ့က မြက်ခင်းပြင်မှာပဲ လုပ်လိုက်လေ၊ ဘယ်သူကဲ့ရဲ့မှ လဲ၊ အိမ်လူနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲရှိမယ်”

“အေး... ငါစီစဉ်လိုက်ပါမယ်၊ မင်းကတော့ ကသစ်ဖြူကို အောင်လုပ်ဖို့ ကတိပေး၊ မင်းမသိတာရှိရင် ငါ့ဆီက အကူအညီတောင်း ရတယ်”

မိန်းမကျမ်းကျေးနေသော ဇော်မင်းက ထင်ရှားစကားကြောင့် သရော်သလို လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါမင်း အကူအညီလိုအပ်မှာပေါ့၊ ငါကမိန်းကလေး တွေအထာကို သိပ်မသိဘူးလေး၊ ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရမလဲဆိုတာ မင်း အကူအညီတောင်းမှာပါ၊ ငါက မင်းအိမ်မှာနေရမှာလေ၊ မင်းသဘောထား ကြီးကြီးနဲ့ ကူညီမှဖြစ်မှာ”

“အေး... မိန်းကလေးဆိုတာ အကြမ်းပတမ်းဝင်လို့တော့ မ ဘူး၊ မင်းအထာတွေညက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ဒါဆိုပြန်မယ်လေ၊ ဒီနေ့အဖေဖေက သွားရဦးမယ်၊ နောက်နေ့မှ မင်းမှာအဖော်မရှိလို့ သွားနေရမယ်ဆို

ပြောခဲ့မယ်”

“မင်းအဖေက ငါနဲ့ဆို ခွင့်ပြုမှာပါ၊ ဦးသုဝေသားမို့လို့လေ”

“အဟင်... ဟုတ်တယ်၊ မင်းဒယ်ဒီကိုတော့ ငါ့အဖေ အရမ်း ချစ်စားတာကွ၊ စီးပွားရေးလုပ်တဲ့နေရာမှာတော်လို့၊ အဲ... နောက်ပိုင်း မှ မင်းအဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့လို့ အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ ချယ်ယာတွေပဲ ဝယ်လိုက်တာ၊ အခု မင်းပြန်ရောက်နေပြီပဲ၊ ပြန်လုပ် ခဲ့ပါကွ”

“ငါမလုပ်ချင်သေးဘူး၊ ငါလုပ်လို့မဖြစ်သေးတဲ့အကြောင်းရင်း တွေ ရှိသေးတယ်”

“ဘာအကြောင်းတွေလဲ”

“အဲ... ဟိုဟာကွာ၊ ငါတစ်နှစ်လောက် အနားယူချင်သေးလို့ ပါ၊ ငါနောက်တော့ လုပ်မှာပေါ့၊ ဒီထက်ပိုပြီး ချမ်းသာချင်သေးတယ် လေ၊ ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်တင်းတိမ်နိုင်ပါ့မလဲ”

သူ့ မလိမ်ညာချင်ဘဲ လိမ်ညာလိုက်ရသည်။ ကသစ်ဖြူနှင့် တိစ္ဆ ဒယ်ဒီစဉ်ခဲ့တာ မသိစေချင်သေးလို့ပါ။ ကိုယ့်အကြံအစည်နှင့် တိုက် ကသစ်ဖြူယောက်ျားရ လက်ထပ်သွားဖို့အရင်လုပ်နိုင်လျှင် ကျန် တာတွေက သူ့ဟာသူ အဆင်ပြေသွားမှာပဲပေါ့။

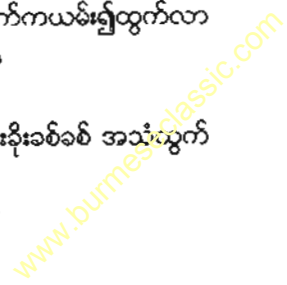
“ကဲ... ငါတို့အပြင်သွားရအောင်၊ မုန့်ပန်းကန်တွေ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့၊ ကသစ်ဖြူ ပြီးမှလာသိမ်းလိမ့်မယ်”

“အိုကေလေ၊ ဂိုးတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ကားသေ့လေးကို လက်ကယမ်း၍ထွက်လာ ခဲ့ကြသည်။ အိမ်အပြင်ရောက်သည့်အခါမှာတော့

“ဟင်”

ဖိုးလုံး စနောက်နေတာကို ကသစ်ဖြူ ခိုးခိုးခပ်ခပ် အသံထွက်

အောင် ရယ်နေတာကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကသစ်ဖြူရဲ့သွားတန်းလေးတွေက ဖြူဖွေညီညာလျက်၊ သဘောတကျရယ်နေခြင်းက ဖြူစင်ရိုးရှင် မှုလေးတွေ ပေါ်လွင်လို့နေသည်။

ဇော်မင်းက သူ့ကိုလက်တို့ပြီး

“စကားမပြောတတ်တဲ့ ရွှေအနံ့တော့ ကသစ်ဖြူက ရယ်လို့ မောလို့ပါလား။ ငါတို့နဲ့တော့ ခပ်တည်တည်ပဲနော်”

“အဲဒါ အထာလေး မိန်းကလေးအထာ၊ ငါတို့နဲ့ကုန်ကြွမဲ့နေရင် သူ့ကိုစိတ်မဝင်စားတော့မှာစိုးလို့ နေမှာပေါ့ကွ”

“အဲလိုလား”

“အဲလိုပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေအထာတောင် မသိဘူးလား”

“အေးပါ၊ ငါလေ့လာထားပါမယ်၊ မင်းက ဆရာကြီးပဲ၊ နိုင်ငံခြားမှာ ရည်းစားဘယ်နှယောက်တောင်ထားခဲ့လဲ”

“သုံးယောက်လောက်ပါပဲ၊ တွဲချင်တဲ့လိုက် ကွဲချင်ကွဲလိုက် ကွဲပြီးမှ ပြန်တွဲချင်လည်း တွဲတယ်၊ တွဲရင်းက အထာမကျရင် ကွဲချင် ကွဲလိုက်တာပဲ၊ နိုင်ငံခြားမှာတော့ သိပ်အထူးအဆန်းမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ခံစားမှုအတိုင်းနေကြတာ၊ ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုယန္တရားတွေ မရှိဘူး လွတ်လပ်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ မြန်မာပြည်မှာလည်း သိပ်မထူးတော့ပါဘူး၊ ယဉ်ကျေးမှုအရ ထိန်းသိမ်းတယ်ဆိုတာ တချို့မိဘဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ကြည့်တတ်တဲ့သူလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ များသောအားဖြင့်တော့ နိုင်ငံခြားကိုအတုခိုးတာမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်တိုင်က စိတ်ဓာတ်ပျက်စီးနေတဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ”

“မင်းကလည်း ပြောလိုက်ရင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခိုးလုပ်ခိုးစားနေတော့ လူမသိတာဘဲရှိတယ်”

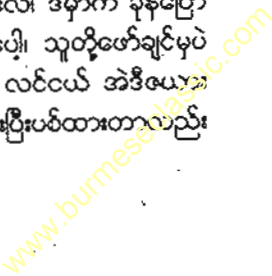
များသောအားဖြင့် ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်စီးနေကြတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ခိန်းမရှိလား၊ ယောက်ျားရှိလား၊ သားသမီးရှိလား၊ အဲဒါတွေ အရေးမကြီးတော့ဘူး။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဖောက်ပြန်တယ်၊ မှားတယ်လို့မှမထင်တော့ဘာ၊ ချစ်တတ်တာ ဟင်း...ဟင်း၊ အချစ်သူရဲကောင်းတွေလို အောက်ပျော်ပြီး မိုက်နေကြတော့တာ၊ အဲလို မိုက်တဲ့သူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဂုဏ်ယူကြသေးတယ်၊ သိကြားမင်းက နတ်သမီးတစ်ဖက်လေးငါးရာနဲ့ နေတာ၊ ရှင်ဘုရင်တွေလည်း တောင်ညာစံ ပြောက်ညာစံနဲ့ မောင်းမကတစ်ထောင်ထောက်ရှိတယ်၊ ငါတို့က ရှင်ဘုရင်မျိုး သိကြားမင်းမျိုးတဲ့”

ဇော်မင်းပြောမှ ရယ်မိလိုက်သေးသည်။ သူ့ရယ်သံကြောင့် တသစ်ဖြူ ရယ်သံကရပ်သွားပြီး ဖိုးလုံးကိုလက်ယပ်ခေါ်လျက် ရေပိုက်တိုကိုင်ကာ ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းခိုင်း၏။ အခုတော့ သူမမျက်နှာလေးက တည်တင်းအေးစက်သွားသည်။ သူ့ကအပြင်မသွားသေးဘဲ၊ သူမတို့လုပ်နေတာကိုကြည့်ဖို့ မနိုးမဝေးက ဒန်းလေးမှာ ဇော်မင်းနှင့်အတူ ဆိုင်နေလိုက်သည်။

ဇော်မင်းက သူ့ကိုစကားပြောနေပေမယ့် မျက်လုံးများက တသစ်ဖြူကို ရှိနေသည်။

“ခုစကားဆက်ပါဦး၊ မြန်မာပြည်မှာ အဲလိုလူမျိုးတွေ အများကြီးလား”

“များဆို အခုမှ ဒီကိစ္စတွေရှိတာမဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်၊ နိုင်ငံခြားက လူတွေက ပေါ်တင်နေတာ ထိုင်တာတွဲတာဆိုတော့ ကောင်းတာလုပ်လုပ်၊ မကောင်းတာလုပ်လုပ် လူသိမြန်တယ်လေ၊ ဒီမှာက ခုနပြောသလို ခိုးလုပ်ခိုးစားကြတာများတော့ လူမသိဘူးပေါ့၊ သူတို့ဖော်ချင်မှပဲ ပေါ်တော့တာ၊ မယားကြီး မယားငယ်၊ လင်ကြီး လင်ငယ် အဲဒီယောက်ဆွဲအများကြီး၊ မိဘမဲ့ဂေဟာတို့ ဆေးရုံတို့မှာ ပွေးပြီးပစ်ထားတာလည်း

အများကြီး၊ ဆေးရုံတက်ကလေးမွေးတယ်၊ မွေးပြီး အပျိုပြန်လုပ်ဖို့ ကလေးကိုပစ်ထားခဲ့တယ်၊ ဘယ်မှာလဲ မိခင်စိတ်၊ လူတိုင်းမဟုတ်ပေမယ့် တချို့အဲလိုတွေရှိတယ်”

“ဒီလိုကိစ္စတွေ နိုင်ငံခြားမှာပဲရှိတယ်ထင်တာ”

“ပန်းခြံတွေထဲသွားကြည့်ပါလား၊ ကောင်မလေးငယ်ငယ်တွေ တွေနဲ့ အဘိုးကြီးတွေ လူကြီးတွေ ကဲနေတာ၊ ကောင်လေးငယ်ငယ်တွေ နဲ့ အဒေါ်ကြီးတွေကဲနေတာ၊ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့သူတွေက ဟိုတယ် တွေမှာ အာသာဖြေနေတာ၊ လောင်းကစား၊ အရက်၊ မိန်းမ ယောက်ျား မကင်းဘူး၊ နိုက်ကလပ်သွားကြည့်လိုက်ဦး၊ မိန်းကလေးတွေ အရက် ဖန်ခွက်ကိုငါပြီး ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းနေကြတာ”

“အဲလောက်တောင် ဆိုးဝါးနေပြီလား”

“လူတွေလုပ်ချင်တာလုပ်လို့ရတာ ဒီမိုကရေစီလို့ ထင်နေကြ လား မသိပါဘူး၊ စည်းပျက်ကမ်းပျက် လုပ်ချင်တာလုပ်နေကြတယ်”

“အဲဒီထဲမှာ မင်းရောပါလား”

“ဇော်မင်း စပ်ဖြူနှင့် မျက်နှာလွှဲသွား၏။ သူများကို အပြစ်ပြော တတ်သူတွေက ကိုယ်တိုင်ကောင်းအောင်မနေတတ်လို့ဆိုသည့် စာတစ် ကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ သူဖတ်ဖူးသည်။ ဇော်မင်းလည်း -လူ ကောင်း လူလိမ္မာတစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူအနည်းငယ်စိုးရိမ်သွားကာ

“မင်း ကသစ်ဖြူကို စိတ်ဝင်စားတာ လက်ထပ်ဖို့အထိရော ရည်ရွယ်ချက်ရှိရဲ့လား”

“ရရင်တော့ ယူမှာပေါ့ကွာ၊ သူ့မှာမင်းဒယ်ဒီအမွေ တချို့တစ်ဝက် ရဦးမှာဆို”

“ဇော်မင်း... မင်းရည်ရွယ်ချက်က မိုက်လှချည်လား”

“ဇော်မင်း မေးစေ့ပွတ်ကာ ပြေးနေသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကသစ်ဖြူ

ယောက်ျားရသွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ။ သူမ ဘယ်လိုလူမျိုးနှင့်ရရ သူ နှင့်ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဘယ်လောက်တူမြွေကြီးကြီး၊ သိက္ခာရှိရှိ ယောက်ျား လေးဘက်က ကြိုးစားမှုရှိလာလျှင် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှ ခံနိုင်မှာမဟုတ် ပေ။ အလုပ်တွေလုပ်နေသော သူမကို သူ့ရဲ့ကကြိုးရုပ်လေးအဖြစ် မြင်ယောင်ရင်...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၁)

“မနေ့က ဘာလို့ရုံးမတက်တာလဲ ကသစ်”

“သော်... MD”

“ကိုယ့်ကို MD လို့ မခေါ်ပါနဲ့ဆိုကွာ၊ ကိုအောင်လို့ပဲခေါ်ပါ။ တခြားလူတွေခေါ်တာ ကိစ္စမရှိပေမယ့်၊ ကသစ်ခေါ်တာ နားထောင်လို့ မကောင်းဘူး။ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ကိုယ့်ရဲ့ MD မှီး MD ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါက ကိုယ့်အဖေလုပ်ငန်းပါ။ ကိုယ့်ကိုနေရာပေးလို့ နေရာ ရလာပေမယ့် ကိုယ်က ဒီနေရာနဲ့ထိုက်တန်အောင် ပညာမပြည့်စုံသေးပါဘူး။ သင်ယူတုန်း လေ့လာတုန်းပဲရှိပါသေးတယ်”

“ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်းနိဗ္ဗိဒ်တာပဲ အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နိဗ္ဗိဒ်ချတဲ့သူက တက်လမ်းကိုလှမ်းမြင်ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘဝင်မြင်အထင်ကြီးနေတဲ့သူက အောက်ကိုဆင်းစို့ပေးကားထစ်မှာ ရပ်နေတဲ့သူတဲ့။ စာတစ်ပုဒ်မှာ ဖတ်ဖူးတာပါ။ ရှင့်ကို အဲဒါကြောင့် ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးက လေးစားကြတာထင်တယ်။ နေရာ တစ်နေရာဆိုတာ အောက်လက်ငယ်သား ဝန်ထမ်းတွေက လေးစားကြည့်ညှိတဲ့သူမှ တည်မြဲတာ”

“အရမ်းစကားတတ်တာပဲ ကသစ်ရယ်၊ ကသစ် စကားတွေ

နားထောင်ရတာ ကိုယ်အားရှိပါတယ်၊ ကိုယ်ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ညှော်ခံမိရစေနော်”

အောင်မျိုးသူက ကော်ဖီစက်ထဲကနေ သူကိုယ်တိုင်တစ်ခါသုံးခွက်လေးနှင့် ယူလာပေးသည်။ အောင်မျိုးသူက တကယ့်ကိုမာန်မာနမရှိပါ။ ဝန်ထမ်းတွေအတွက် စီစဉ်ထားသော ကော်ဖီစက်ထဲက သူကိုယ်တိုင်ထည့်၍သောက်တတ်သူမျိုးပင်။

ဝန်ထမ်းတွေကို ဘာယူပေးပါ၊ ဘာလုပ်ပေးပါလို့လည်း အမိန့်ဇာဏာတွေနှင့် မခိုင်းတတ်။ သူ့အဖေရာထူးလွှဲပြီး တစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ နာမည်ကောင်းရပြီး နေရာမြဲနေသူပင်။

အခု ဝန်ထမ်းတွေနားနေဆောင်မှာ သူမကိုစကားတွေလာပြောနေခြင်းပါ။

“ကသစ် ကိုယ်မေးတာမဖြေသေးဘူးနော်၊ မနေ့က ဘာလို့ နှင့်ယူတာလဲလို့”

“အိမ်မှာ ထင်ရှားရောက်နေတော့ တာဝန်နည်းနည်းပိုတယ်။ တခြားအရေးကြီးကိစ္စလေးတွေလည်း ရှိနေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကုမ္ပဏီအလုပ်တွေပြီးအောင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်”

“ကသစ် တာဝန်ကျေတတ်တာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဖေဖေကလည်း ကသစ်ကိုဆိုရင် အမြဲတမ်းချီးကျူးထယ်၊ ဒီနှစ်ဘတ်ဂျက်ပိတ်ပြီး ခင် ရာထူးထပ်တိုးပေးလိုက်ပါတဲ့၊ ရှယ်ယာအများကြီးဝင်ထားတဲ့ ကိုသူဝေချက်နာလည်း ရှိတယ်”

“ကျွန်မ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်မလုပ်ချင်ဘူး။ ထင်ရှားပြန်လာပြီဆိုတော့ အဲဒီနေရာကို ထင်ရှားလုပ်ချင်လုပ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဦးသူဝေ သမီးသိတာမျိုးနဲ့ နေရာမလိုချင်လို့ပါ။ ကျွန်မတတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ရာထူးကိုရနေတာပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

“ကသစ်က အရမ်းလောဘနည်းတာပဲ ကသစ်ရယ်၊ ဖေဖေက အစကတည်းက ကသစ်ကို အဲဒီနေရာပေးချင်တာ၊ ဦးသုဝေကလည်း ဆန္ဒရှိတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကသစ်က အဲဒီကတည်းက ငြင်းခဲ့တာပဲ ပြောတယ်”

ကသစ်ဖြူ ကော်ဖီခွက်လေးကို လက်လှမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်ပြီး လိုက်ကာ

“ဖေဖေက စေတနာရှိတာ ကျွန်မအပေါ်ကောင်းတာသိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာရေးမကောင်းဖြစ်ပြီး ဖေဖေကုမ္ပဏီပျက်သိမ်းလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မတော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ပျောက်ပျက်သွားတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် သားပြန်မလာတော့ သူက ကျွန်မကို ဥက္ကဋ္ဌရာထူးနဲ့ တာဝန်ယူစေချင်တယ်၊ ကျွန်မ ထင်ရှားနဲ့ အပြိုင်မခံချင်ဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မက်မောတယ်လို့လည်း အထင်မခံချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ရှင်တို့ကုမ္ပဏီတွေမှာ ရှယ်ယာဝင်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ကုမ္ပဏီနှစ်ခု ရှယ်ယာဝင်ထားတာလည်း ဦးသုဝေက ဒုတိယ အများဆုံးပါပဲ၊ နှစ်ခုပေါင်းလိုက်ရင် ကိုယ်တို့ထက်တောင်များမယ် ထင်တယ်၊ အဲဒါကို ထင်ရှားက ပြန်ရောက်လာပြီး ဘာမှမလုပ်သေးဘူးလား၊ အမြတ်အစွန်းနဲ့ပဲ ထိုင်စားတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်၊ သူတတ်ကျွမ်းလာတဲ့ ပညာတွေကနည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှအသုံးမချရင်တော့ နှမြောဖို့ကောင်းတယ်”

“အဲဒါ သူ့သဘောပါ၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မနဲ့တန်တဲ့နေရာလေးကို ရနေတာပဲ ကျေနပ်တယ်”

“ကိုယ့်ဖေဖေက တစ်ခုစိုးရိမ်နေတာရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

အောင်မျိုးသူက ကော်ဖီတစ်ခွက် ငုံ့သောက်၍ ခဏနေမှ

“ထင်ရှား ရှယ်ယာတွေပြန်ထုတ်သွားမှာ စိုးလို့လေ၊ ဟိုဘက်က ဘဟာကိုထုတ်ပြီး ဒီဘက်မှာ အများဆုံးရှယ်ယာရှင်အဖြစ်နဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူး ဆူးလိုက်ရမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီကဟာကိုထုတ်လိုက်ရင် ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီ တော်တော်အင်အားနည်းပြီး ယိုင်သွားမယ်၊ ပြောရရင် ဦးသုဝေရှယ်ယာ ဆွဲထည့်လိုက်လို့ ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီအင်အားကြီးပြီး ထောင်မတ်သွားတာ”

“ဪ... အဲဒါလည်း ကျွန်မသိဘူးမလည်ပါဘူး၊ အမြတ်အစွန်းတွေ ဘဏ်အကောင့်ထဲထည့်ပေးနေတာပဲ ကျွန်မသိတယ်၊ ကျွန်ဘာက ရှင်တို့ဘာသာရှေ့နေနဲ့လုပ်နေကြတာ မဟုတ်လား၊ အရမ်းကြီးသိနေတယ်ဆိုရင် ထင်ရှားတစ်မျိုးမြင်သွားနိုင်တယ်လေ၊ အဲဒီကိစ္စတွေ ကျွန်မကိုမပြောပါနဲ့၊ ရှေ့နေကြီးနဲ့ ထင်ရှားနဲ့သာ ဆက်လုပ်ကြပါ”

တော်တော်လောဘနည်းတာပဲ ကသစ်ရယ်လို့ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိသည်။ သူမက သူမပညာနှင့် တာဝန်ကျေအောင်ကြိုးစားပြီး အခွင့်အရေးကို မျှော်ကိုးသူမဟုတ်ပါ။

ဒါကြောင့်မို့ သူမစိတ်လေးကို လေးစားမိသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ဦးစားဆူးပစ္စည်းတွေအပေါ်မှာ မသာယာတတ်လို့လည်း မချင့်မမြင့်ဖြစ်ရ၏။ တကယ်တော့ မိန်းမကောင်းပီသသူလေးပါ။

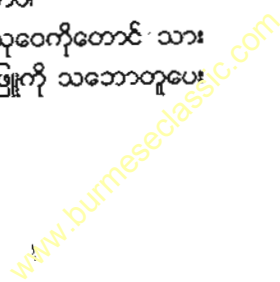
“ကသစ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်အဖေက မင်းနဲ့သဘောတူတာကို သိသလားဟင်”

“ဟင်... မ... မသိပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ ချွေးမလေးလို့ခေါ်ဆတ်တာကိုတော့ စတယ်နောက်တယ်ပဲ ထင်တာပါ”

“ဪဟုတ်လား၊ ဖေဖေကတော့ ဦးသုဝေကိုတောင် သားအနာသမီးရေးကိုစွဲပြောသေးတယ်၊ ကိုယ့်နဲ့ကသစ်ဖြူကို သဘောတူပေးအိဆိုပြီးတော့ပေါ့”

“ရှင်... ဖေဖေက ဘာပြောလဲ”

“ဘာအဖြေမှမပေးဘူး ထင်တယ်၊ ဖေဖေက ဖွတ်ပြောနေတဲ့ ကလေးချင်းအဆင်ပြေရင် သူတို့သဘောပါလို့ ပြန်ပြောတာတဲ့”

“ဪ”

“ကိုယ်မင်းကိုလက်ထပ်ချင်ပါတယ် ကသစ်ဖြူ၊ အဲဒါ ကသစ်ကိုယ့်ကိုအဖြေပေးပါနော်”

“ဟင်... ဘာ... ကျွန်မ လက်ထပ်ဖို့စိတ်ကူးမရှိသေးပါဘူး အလုပ်ရှင်နဲ့ ဝန်ထမ်း ဒီလိုစကားတွေလည်း မပြောသင့်ပါဘူးရှင်”

“ကသစ်ရယ် ဘာလို့ခါးခါးသီးသီးတစ်ခါတည်း ငြင်းရတာလဲ ကသစ် ကိုယ့်ကိုအချိန်ယူလေ့လာနိုင်တယ်၊ အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်၊ မကြိုက်တာရှိလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကသစ်အတွက်ဆို ကိုယ်ဘက်က ပြုပြင်စရာရှိတာတွေ ပြုပြင်နိုင်ပါတယ် ကသစ်ရယ်”

အလုပ်ရှင်သူဌေးဖြစ်ပြီး ကျိုးနွံခယနေတော့ သူမအနေရခက်လေသည်။ အမြဲတမ်း သူမအပေါ်ပြေပြစ်ပြစ်ပစ် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံတတ်သူပါ။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင်လည်း တကယ်ကိုလေးစားလောက်သည့်သူပင်။ ဒါပေမဲ့ သူမရင်မခုန်ပါ။ ဖေဖေက...

“ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ပါနဲ့သမီး၊ သားလေးတစ်နေ့တော့ ပြန်လာမှာပါ။ သမီးအပေါ်လည်း သားလေးချစ်တတ်လာမှာပါ။ အဲဒီအထိ သည်းခံစောင့်ပြီး သားနဲ့လက်ထပ်ပါ။ ဒါမှသားအတွက် ဖေဖေစိတ်ပျက်နိုင်မှာမို့ပါနော် သမီး”

ဖေဖေရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒတွေကို သူမ မငြင်းဆန်ရက်ပါ။ သားအပေါ်စိတ်မချနိုင်သည့် ဖေဖေရဲ့နောက်ဆံတင်းမှုတွေကို သူမနားလည်သည်။ သားဆိုးလေးကို မချစ်လို့ အဝေးကိုလွှတ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမ သိနေသည်မဟုတ်လား။

ထင်ရှားကသာ စိတ်နာပြီး အဆောက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေကတော့ ထင်ရှားအကြောင်းကို သူ့အန်နီကြီးတွေက တစ်ဆင့် ခြေတမ်းစုံစမ်းနေခဲ့သည်။ ပညာရေးလည်း ထင်သလောက်ကြိုးစားမှုနဲ့တင် ချစ်သူရည်စားနေ့နှင့် ရှုပ်နေသည်ဟု ပြောသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ခက်မချနိုင်ဖြစ်နေတာနေမှာပါ။

“ကသစ်”

“ဟင်... ရှင်”

“ကိုယ်ပြောတာတွေကို စဉ်းစားနေတာလား”

“ဟင်... မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုဖို့ ချစ်သူရည်းစားဘာဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေးလို့ပါ။ ကျွန်မတို့ ဒီလိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းလို အလုပ်ရှင် အလုပ်သမားလိုပဲနေကြရအောင်ပါ”

“အဲဒီကနေတစ်ဆင့် ကိုယ်မျှော်လင့်လို့ရောမရဘူးလား ကသစ်”

“အဲဒါတော့ ရှင့်သဘောပါ။ ကျွန်မကတော့ ဒီလောက်ပဲပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဘက်က ရိုးသားချင်တယ် ကိုအောင်”

“အဲဒီနာမည်ခေါ်တာနဲ့တင် ကိုယ်ကျေနပ်နေပါပြီ၊ ကျေးဇူးပါသစ်”

အောင်မျိုးသူ ဘာတွေကျေနပ်နေသည် မသိပေ။ သူမကတော့ အဲဒီအခိုက်အခံအားနေသည့်အတွက် သူ့ရဲ့ကြင်နာမှုကို မသာယာ

ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ကျေအောင်ကြိုးစားသလို အိမ်မှာကြီးကြီးသက်သာဖို့အတွက်လည်း အလုပ်တွေပြီးအောင် စိတ်ပေးချင်သည်။ ထင်ရှားရဲ့အနိုင်ယူမှုလေးတွေကို မကျေနပ်တာက သူ့လျှင် ...။

အခန်း (၂၂)

“အိမ်မှာသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပါတီလုပ်ချင်လို့တဲ့ သမီးရယ်၊ သူ့
သောက်ကြံ စားကြံ ကကြံမှာတဲ့”

“ဟင်... ဖေဖေတစ်လပြည့်လုပ်ပြီးရုံပဲရှိသေးတယ်၊ သူ့
အဲလိုတွေလုပ်မလို့တဲ့လား”

သူမ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ပြောမိလိုက်သည်။ တကယ်လေး
ထင်ရှား နောက်တတွေနှင့် ပြန်လာတာ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား။

ပြန်ရောက်ကတည်းက ဒီနေ့ထိ အချိုးမပြေသေးပါ။ သူ့နေရာ
သလိုနေ သူ့သွားချင်ရာသွား သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်နေတာပင်။

သူမကတော့ သူနှင့်အတတ်နိုင်ဆုံး မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင်
ရှောင်ပါသည်။

အခုဆို သူ့သူငယ်ချင်းဖော်မင်းဆိုသည့်လူက အိမ်မှာလာ
သည်။ မနက်စာ ညစာတစ်ယောက်စာပိုချက်ဖို့ ဒုက္ခပိုသွား၏။ ဒီကြား
သူမအနား ပွတ်သီးပွတ်သပ် သရိုးသရိုက် လုပ်ချင်သည်။ ကြီးကြီး
သူမကိုတစ်ယောက်တည်းတော့ လွှတ်မထားပါ။

ကြီးကြီးမရှိလျှင် သူမလုံခြုံမှုအတွက် ဖိုးလုံးကိုအနားမှာ
ပြီး ဟိုဟာဒီဟာ ခိုင်းထားလိုက်သည်။

တကယ်ကို ဒါတွေက ထင်ရှားရဲ့အကြံအစည်တွေမှန်း သူမ
ထားသည်။

“သမီး”

“ရှင် ကြီးကြီး”

“သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်၊ ဒီကလေးက သူ့လုပ်
ချင်တာ မလုပ်ရရင် ပြဿနာရှာနေဦးမယ်၊ သမီးလုပ်ပေးရမှာ လုပ်ပေး
လိုက်ပါကွယ်”

“သမီးက လုပ်မပေးချင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပါတီဆိုတာ အပျော်
လေ၊ ဖေဖေတစ်လဆွမ်းသွတ်ထားတာမှ မကြာသေးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကို ကြီးကြီးပြောတော့ သူငယ်ချင်းတွေ
ဆုံးဖြတ် ကိစ္စနည်းပဲရှိလို့တဲ့၊ ဟိုတယ်မှာလုပ်မှ လူပိုသိတယ်၊ ပတ်ဝန်း
ချင်ကဲ့ရဲ့မယ်တဲ့လေ၊ အိမ်မှာက ဘယ်သူမှမသိဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ သမီး
ဆက်ရာက ဟိုတယ်က အစားအစာထက်ပိုကောင်းလို့တဲ့ အသားကင်
တွေ ဘာတွေပါလုပ်ခိုင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

“လုပ်ပေးရတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကြီးကြီးရယ်၊ သမီးလုပ်ပေးနိုင်
ပါတယ်၊ ဖော်မင်းဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို အိမ်မှာခေါ်ထားတာက ဆိုး
လှယ်”

“အဲဒါလည်း ကြီးကြီးပြောတာပဲ သမီး၊ သူ့မှာအဖော်မရှိလို့
မထားတာတဲ့၊ အပြင်သွားလည်း တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာနေတော့
လည်း တစ်ယောက်တည်းမို့တဲ့၊ မြန်မာပြည်မှာ မနေတာကြာတော့ ပြန်
လာရတာ အထီးကျန်တယ်တဲ့လေ၊ အဲဒီတော့ ကြီးကြီးဘယ်လိုပြောရ
တာမလဲ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကြီးကြီးစိတ်မသက်မသာဖြစ်နေရတာကို
မထင်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ ကြီးကြီးရယ်၊ သူခံစားနေရတာကျတော့ လည်း ဟုတ်မှာပါပဲ၊ အခုအလုပ်ဝင်ဖို့ကျတော့လည်း ဖြစ်မှမဖြစ်သေးတာ”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ သမီးကိုရှေ့နေကြီးက ပြောပြီးပြီလား”

“ဖေဖေမသေခင်ကတည်းက သမီးကိုပြောထားပါတယ်၊ ငါ့ဆိုင်မှုတွေကိုတော့ သမီးလုံးဝမမက်မောဘူးလို့ပြောလို့ နည်းနည်းပါးပါးပေးတာ ကြီးကြီးလည်းသိတာပဲ၊ သူနဲ့လက်ထပ်ပြီး ကလေးရမှ ကလေးတစ်ဝက် သူတစ်ဝက် ခွဲပေးထားတာလေ”

“သူက သမီးကို လက်ထပ်ချင်ပုံမပေါ်ဘူး”

“သမီးသိပါတယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူသမီးလည်း သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူး ကြီးကြီး၊ ကိုယ်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက မှုန်နေတဲ့သူကိုလက်ထပ်ရင် တစ်သက်လုံးပူလောင်မှုတွေနဲ့ပဲနေရမှာ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကြောင့် လိုက်လျောသည့်ခံပြီး ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ သမီးနားလည်ပါတယ်”

“အေးပါကွယ်၊ သမီးရဲ့ အဲဒီသိတတ်မှုလေးကြောင့် ကြီးကြီးလည်း ကျေးဇူးတင်နေရတာပါ၊ သားဆိုးတာကို သိပါတယ်၊ သမီးအဖေအနိုင်ယူနေတာကိုလည်း အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံပေးပါဦး သမီးရယ်”

ကြီးကြီးလက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်၍ ကသစ်ဖြူ ခေါင်းညှိလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ကြီးကြီးရယ်၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် ခေါင်းထဲမှာတွေ့မနေပါနဲ့၊ သမီးမှာ ဖေဖေကျေးဇူးတွေရှိပါတယ်၊ ဖေဖေမှာခဲ့တာတွေလည်း အလေးအနက်ထားမှာပါ၊ သူလက်မထပ်ချင်ဘဲနဲ့တော့ သမီးဘာက မိန်းကလေးသိက္ခာအကျခံပြီး အောက်ကျိုတော့မခံနိုင်ဘူး ကြီးကြီး”

အဲဒါတော့ သမီးကြိုပြီး ကြီးကြီးကိုပြောထားတာပါ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ ကြီးကြီးနားလည်ပါတယ်၊ သူ့ကိုလက်ထပ်တာက ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာမက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်သူဝေဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းချင်လို့ မဟုတ်လား၊ ဒါကို သားထင်ရှားနားလည်ရင် ကောင်းမှာပဲ”

“သူဘာတွေဖြစ်ချင်နေတယ်၊ ဘာတွေကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ဆရာ ကြီးကြီးသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ သမီးရှောင်တိမ်းနိုင်တယ် တိုက်ရိုက်ကိုယ် ထိန်းနိုင်တယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း မပူပါနဲ့”

“သမီးရဲ့ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ကြီးကြီး သုံးပြီးသားပါကွယ်”

“ဒါဆို အရာအားလုံးအတွက် စိတ်ချလက်ချနေပါ ကြီးကြီး၊ အသက်ကကြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးသာ ဂရုစိုက်ပါနော်”

“အေးပါကွယ်၊ သာဓုပါ သမီးရယ် သာဓုပါ”
ကြီးကြီးက သူ့မလက်ကလေးကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်၍ မျက်ရည်တွေ ထည်နေသည်။ ဖေဖေကိုသတိရလို့နေမှာပါ။ သူ့မလည်း ဖေဖေကို သတိရသည်။ လွမ်းသည်။

ပြောခဲ့သည့်စကားတွေကိုလည်း ပြန်အမှတ်ရ၏။ သားအတွက် ဖေဖေရဲ့နောက်ဆံတံးမှုတွေက မေတ္တာတွေပြည့်လျှံနေပေမယ့် ထင်ရှားရဲ့ မသိတတ်မှုများက ဝမ်းနည်းစရာပါ။

ရှင်ကို ကျွန်မလည်း လက်မထပ်ချင်ပါဘူး ထင်ရှား၊ ဖေဖေကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ဒီအိမ်မှာလည်း ရှိနေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ အသေချာဆုံး သစ္စာတရားပါ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၃)

“ချီးယား(စ်) .. ချီးယား(စ်)”

“အောင်မြင်ပါစေ သူငယ်ချင်း”

“ပျော်ရွှင်ပါစေ”

ခြံဝင်းထဲမှာ အသံဗလံတွေ ဆူညံလို့နသည်။ သူမမှာလည်း အိမ်ထဲမှာ အမြည်းတွေတစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးလုပ်ပေးနေရတာ မအားလပ်ရပါ။ သူတို့ပျော်ရွှင်စွာ စားဖို့သောက်ဖို့အတွက် သူမပင်ပန်းနေတာကိုလည်း ထင်ရှားအားနာပုံမပေါ်။

သူမကို ကူလုပ်ပေးနေသည့် ဖိုးလုံးကိုလည်း ရှေ့မှာလုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပေးရအောင်ဆိုပြီး ခေါ်ထားသည်။ ဦးလေးသံလုံးကိုတော့ အရက်ဘီယာကုန်တိုင်း သွားဝယ်ခိုင်း၏။

ဒီအသံတွေ မကြားရအောင်လို့ ကြီးကြီးကိုတော့ ဘုရားခန်းကို ဝင်ခိုင်းထားလိုက်သည်။ လူကြီးမို့ စိတ်ပင်ပန်းစိတ်သောကတွေ မရောင်စေချင်လို့ပါ။

“ဟူ့ .. ထင်ရှား တကယ်ကို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိပါလားနော်”

သူမ အသံထွက်၍ပင် ညည်းညူမိသည်။ အသားကင်လိုက်

ကြော်လှော်ပေးလိုက်ဖြင့် တကယ်ကိုပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာလို့ပါ။

“ကသစ်”

“ဟင်း .. ကိုဇော်မင်း”

“ကသစ် ပင်ပန်းနေပြီလား။ ကိုယ်ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်၊ လိုအပ်တာရှိရင်သာပြောပါ”

“အခေါက်ကင်နဲ့ ဝက်နံရိုးကြော်လုပ်ထားလိုက်ပါလို့ ထင်ရှားအလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါကိုခဏနေမှလာယူလိုက်ပါနော်၊ ခုနမှာထားတဲ့ ဩက်ကိုက်လန်နဲ့ ဟင်းချိုတော့ ယူသွားလို့ရပါပြီ”

“တစ်ခါတည်းပြီးမှပဲ ကိုယ်ယူသွားလိုက်ပါမယ်၊ ကသစ်တော့ အရမ်းပင်ပန်းနေမှာပဲ၊ ကိုယ်လည်း အသားတွေ ဘာတွေကင်တတ်ပါသယ်၊ ကိုယ်ကူလုပ်ပေးမယ်လေ ကသစ်”

သူမ အသားကင်နေသည့်နေရာမှာ ပူးပူးကပ်ကပ်လာပြောတာကြောင့် သူမ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုရှောင်တိမ်းလိုက်ကာ

“ကျွန်မကို အဲလိုပုံစံမျိုး ပွတ်သီးပွတ်သပ်လာမရောနော မပတ်သက်ပါနဲ့ ကိုဇော်မင်း ထင်ရှားက အိမ်ရှင်မို့ အိမ်ရှင်မျက်နှာသာပေးလို့ ဆာင့်တက်ချင်ရင် သူပိုင်တဲ့အိမ်ကို ဖြိုချင်ဖြိုသွားပါ၊ ကျွန်မကိုတော့ အချိုးလာမလုပ်ပါနဲ့”

“ဟို .. ဆောရီးပါ ကသစ်၊ ကိုယ်အခွင့်အရေးယူချင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ စေတနာနဲ့ကူညီချင်တာပါ”

“စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုစေချင်ရင် ကျွန်မကိုလည်း လေးစားစားစား ဆက်ဆံစေချင်တယ်”

“ဗျာ .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင်ကိုလည်း လေးစားသင့်တဲ့ယောက်ျားအဖြစ် ဆက်ဆံချင်

ပါတယ် ကိုဇော်မင်း။ ထင်ရှားက ကျွန်မဆီက ဘာအခွင့်အရေးတွေယူခိုင်း နေလဲမသိပေမယ့် ကျွန်မသိကွာကို ငဲ့ကွက်ပေးပါ။”

“ဗျာ.. ဆော့နီးပါ။ ကျွန်တော် ဘာအခွင့်အရေးမှယူဖို့ စိတ်က မရှိပါဘူး။ ဒီအတိုင်းခင်မင်ချင်ရုံပါ။”

“ရိုးသားမှုနဲ့ဆိုရင်တော့ လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ အခွင့်အရေးတစ်ခု အတွက် ရောနှောဖို့ စိတ်ကူးရှိတာဆိုရင်တော့ ကျွန်မစိတ်ဆိုးရပါလိမ့် မယ်။”

သူမ ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်သည့်အခါမှာ ဇော်မင်း ပျာဖု သလဲ အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားလေသည်။ သူမရဲ့စူးရှသော မျက်လုံး တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို မျက်လွှာချလျက်

“ကျွန်တော့်ကို ရိုးသားစွာခင်မင်ခွင့်ဆိုရင်တော့ ပေးမယ်လို့ ပြောတာလား ကသစ်။”

“လူဆိုတာ ရိုးသားမှ ကြာရှည်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလို့ရတာ ကိုဇော်မင်း။ ထင်ရှားမြှောက်ပေးလို့ ကျွန်မကိုအထင်သေးပြီး အခွင့်အရေး ယူချင်တာဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ဆက်ဆံရေးလည်း ပြေပြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ပတ်သက်ရင် ထင်ရှားကိုလည်း ကြောက်နေမှာမဟုတ် ဘူးလို့ သတိပေးတာ။”

“ဩော်.. ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော်မှတ်ထားပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်ခွင့်တော့ပေးပါနော်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းလိုပေါ့။”

“ကောင်းပြီလေ။ ရှင့်ဘက်က အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ပြီး ကျွန်မဘက်က ဆက်ဆံရေးလည်း ပြောင်းလဲလာမှာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အခု ကသစ်ပြီးတာလေးတွေ ကျွန်တော်ယူသွား လိုက်မယ်နော်။”

“အင်း.. ဒါတွေယူလား”

ဇော်မင်း စောဒကမတက်ရဲဘဲ ကသစ်ဖြူပေးလိုက်သည့် ဗန်း လေးကိုမကက ဇော်မင်းထွက်လာခဲ့ရသည်။ ပိုင်းကိုရောက်သည့်အခါမှာ ထင်ရှားက ဇော်မင်းကိုလက်မထောင်ပြန်

“အိုကေလား”

ဇော်မင်းက အစားအသောက်ပွဲကို စားပွဲမှာချပေးပြီး ထင်ရှား ကို လူရှင်းရာလက်ဆွဲခေါ်လာလျက်

“မအိုကေဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိုပြည်တယ်”

“ဘာလဲကွ။ ဘာအထာလဲ”

“အကြမ်းနည်းနဲ့ချဉ်းကပ်ရင်တော့ ပွဲကြမ်းမယ့်ပုံစံ ငါ့ကောင်၊ ငါ့ကိုလေးစားသင့်တဲ့ယောက်ျားအဖြစ် ဆက်ဆံချင်တယ်တဲ့။ မင်းအထာ တွေကို သူ့သဘောပေါက်နေတဲ့ပုံစံပဲ။ ငါ့ကို ကန်မထုတ်တာကကောင်း”

“မင်းက ဘာပြောခဲ့လဲ”

“ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ခွင့်ပေးပါလို့ပဲ ပြောခဲ့ရတာပေါ့။ ကသစ်၊ ဩက အချစ်မဟုတ်ဘူးကွ”

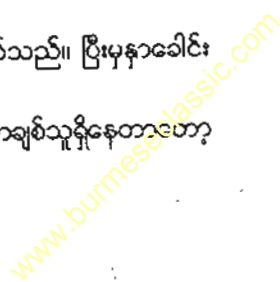
“သူ့မှာရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိလို့ အကပ်မခံတာလား”

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး။ ရိုးသားမှုရှိမှ ကြာရှည်ဆက်ဆံလို့ရ တာလို့ ငါ့ကိုခြိမ်းခြောက်လိုက်တယ်။ ငါတော့ဗျူးဟာပြောင်းဖို့ စဉ်းစားရ တော့မယ်”

“တစ်ခါတည်း နားထောင်လိုက်တာ အလေးအနက်ကြီးပါ လား”

ထင်ရှား သရော်သလို လှောင်သလိုရယ်သည်။ ပြီးမှနာခေါင်း ခွံသွားလျက်..

“ဒီပိန်းမ ဘာလို့ကြီးကျယ်တာလဲ။ သူ့မှာချစ်သူရှိနေတာတော့”

သေချာတယ်၊ ငါတို့စုံစမ်းကြည့်ရအောင် သူကကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဆင်း
နေတာဆိုတော့ ချစ်သူရှိရင်လည်း ကုမ္ပဏီကပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ရင်
ဒီအရွယ်အမြီးမပေါက် ဘာမျောက်လဲလို့ မေးရမလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ ရိုးသားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အထာ
တစ်မျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားတော့မယ်”

“မင်းသဘောပဲလေ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းနဲ့ချစ်သူတွေ
ဖြစ် လက်ထပ်သွားတာပဲ မြင်ချင်တယ်”

“ငါနဲ့ ဘာလို့အရမ်းသဘောတူနေတာလဲ၊ မင်းမှာအကြောင်းရှိ
တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်... ဟိုဒီလိုပါကွာ၊ ငါ့အဖေမွေးစားထားတာဆိုတော့
ကသစ်ဖြူက ငါ့ညီမပဲလေ၊ တခြားမတော်တရော်တွေနဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့
ပါ”

“ဟုတ်လို့လား၊ အစကမင်းအထာ အဲလိုမဟုတ်ဘူးလားလို့
ကသစ်ဖြူကို သွေးတိုးစမ်းချင်လို့ ငါ့ကိုမြှောက်ပင့်ပေး”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားသူတွေနဲ့စာရင် မင်းနဲ့ကတော်ဦး
မလားလို့ပါ၊ သူလင်ကောင်းသားကောင်းရဖို့ ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်လေ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုလည်း ငါကမင်းရဲ့ယောက်ဖကောင်း
ဖြစ်အောင် ဒီနေ့ကစပြီး ကြိုးစားပါ့မယ်ကွာ၊ ချီးယား(စ်) သူငယ်ချင်း”

“အောင်မြင်ပါစေ ယောက်ဖ ဟား ဟား”

သူတို့နှစ်ယောက်ခွက်ချင်းတိုက်ကာ ရယ်နေကြချိန်မှာ ပိုင် ခွက်
မြှောက်လျက် အနားကို အေမီရောက်လာသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက်က သီးသန့်ထွက်ပြီး အောင်ပွဲခံနေတာ
ဘာကြံစည်နေကြတာလဲ၊ ငါ့ကိုတစ်ယောက်တည်းပစ်ထားကြတယ်”

“ဟာ... အေမီ ဆောနီ၊ ဒီကောင့်ကိုစွ နည်းနည်းရှင်းပေးနေ

တာပါ၊ အေမီ ချီးယား(စ်)”

အေမီကို ခွက်ချင်းတိုက်ကာ ချောလိုက်ရသည်။ ငယ်ဘဝက
ကျောင်းမှာ ပေါင်းသင်းဖြစ်သည့် အေမီက အခုအချောအလှစာရင်းဝင်
ကာ မော်ဒယ်လုပ်နေသည်ဟု ပြောသည်။

သူ့ရောက်နေသည်ဆိုသည့်သတင်းကြောင့် ဒီပွဲကိုရောက်အောင်
လာကာ အားပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အေမီ နင်မော်ဒယ်လောကမှာ အရမ်းအောင်မြင်နေပြီလား”

“ကြိုးစားတုန်းရှိပါသေးတယ်၊ ငါက အရမ်းအောင်မြင်ချင်တာ
ဟာ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကကောင်းကောင်း မပံ့ပိုးနိုင်ဘူး၊ ဖေဖေဆုံးသွားတော့
မီးပွားရေးကကျသွားတယ်၊ နင်တို့နဲ့တက်ခဲ့တဲ့ကျောင်းကိုတောင် ပြီးဆုံး
အောင်မတက်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါငါ့အကြောင်းတွေ ဖော်မင်းသိတယ်မေးကြည့်”

“ဟုတ်လား၊ ဖော်မင်း”

ဖော်မင်းက ရီဝေစွာဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြု၏။ အနည်းငယ်ဝေနေ
ကြပြီမို့၊ ဝိုင်းမှာပဲပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အေမီက ဝိုင်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်း
ချားမှာတပ်လျက် ထင်ရှားပခုံးပေါ်ပိုနဲ့ ချင်သလိုရှိ၏။

“ဒါဆို နင်ဒီလောကထဲမှာဖြတ်သန်းဖို့ တော်တော်ခက်ခဲမှာပေါ့
အေမီ”

“ဒါပေါ့ဟာ... သူများတွေနဲ့မယှဉ်နိုင်အောင် မျက်နှာငယ်ရ
တယ်၊ ဒီလောကက ဝါသနာတစ်ခုတည်းနဲ့ ရပ်တည်လို့ရတာမဟုတ်
ဘူး၊ နောက်ကနေငွေကြေးနဲ့လည်း ပံ့ပိုးနိုင်မှဖြစ်တာ”

“ဒါပေါ့ဟာ၊ အဝတ်အစားဆိုလည်း သူများနဲ့တန်းတူဝတ်နိုင်
မှ ကားဆိုလည်း သူများထက်မော်ဒယ်ကြွားနိုင်မှ၊ ဟိုတယ်လည်း အမြင့်
ဆုံးငှားနိုင်မှ၊ အောင်မြင်ပြီဆိုရင်တော့ ဒါတွေက ခဏလေးနဲ့ဖြစ်သွားမှာ”

“အေ... အဲဒီလောကထဲမှာတက်ဖို့ ငါ့မှာအခက်အခဲဖြစ်နေ

တာလေ၊ နင်က ချမ်းသာတာပဲ၊ ငါ့ကိုစပွန်ဆာလုပ်ပါလား”

“ဘာ”

ထင်ရှား ပခုံးမြောက်ကြွသွားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ အေမီရဲ့ ရောင်စုံမျက်နှာလေးက စွဲညှို့လွန်းနေသည်။ ရိုဝေနေသော မျက်ဝန်းများက ဆာလောင်မှုတွေအပြည့်။

“ထင်ရှား”

မူနွဲ့နွဲ့ အိမ်ကလီအသံက သူ့အသည်းတွေကို ယားကျိကျိဖြစ်စေ၏။ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံလုံး၊ စုစုပူပူဖြင့် သူ့မျက်နှာနားတီးကပ်လာတော့ ပိုင်ခွက်ပြောကံထားသည့်လက်က ချီးယား(စ်)ပင် မလုပ်နိုင်။

“အဟမ်း... ဟမ်း ဒီမှာ အသားကင်တွေရပါပြီ”

“ဟင်”

ကသစ်ဖြူက အသားကင်ဗန်းကို စားပွဲပေါ်အသံမြည်အောင် ပစ်ချလိုက်တာမို့ ထင်ရှားနှင့်အေမီ အရှိန်တက်နေရာမှ ပြုန်းခနဲ လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။ ဇော်မင်းက ပါးစင်ကိုလက်နှင့်ပိတ်၍ ရယ်နေ၏။ အေမီက မှုန်ဝါးဝါးဖြင့် သေချာကြည့်လျက်

“သူက နင့်အဖေကျောင်းလိုက်ပို့တဲ့ ကသစ်ဖြူမဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ဪ... အရွယ်တောင် အတော်ရောက်နေပြီပဲ၊ အရင်က သစ်ကုလားအုပ် နဲ့ပြီစုတ်ပါ။ အရင်က ကလန်ကလား ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နဲ့လေး နှပ်ချေးဖတ်ခိုက်၊ လက်သန်းကိုက်လို့ ဆရာမက ခဏခဏရိုက်ပြီ ဆုံးမရတယ်တဲ့”

“ဟား... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်တာ၊ အဲဒါကြောင့် သူနဲ့ကျောင်းအတူတက်ရမှာစိုးလို့ ကျောင်းထွက်ပြီ”

“နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်တာပေါ့”

“ဟယ်... အဲဒါကြောင့် ငါတို့ကို နင်ခွဲသွားတာပေါ့လေ၊ သူ့ကြောင့်ပေါ့၊ အဲလိုမှန်းသိရင် အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဖြုတ်လိုက်ပါတယ်၊ အဲ... ကသစ်ဖြူ လာဦး”

အေမီက ယိုင်ထိုးစွာ မတ်တတ်ရပ်လျက်၊ အမိန့်အာဏာတွေနှင့် ကသစ်ဖြူကို လက်ယပ်ခေါ်၏။ ကသစ်ဖြူ စိမ်းနေအောင် မျက်စောင်းဆုတ်လျက် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း လူပါးဝလိုက်တာ မိုက်ရိုင်းမိုက်တာ၊ ငါလိုက်လုပ်ရင် သေဦးမယ်၊ သူ့ဘာအချိုးချိုးသွားတာလဲ ထင်ရှား”

“မသိဘူးလေ”

“သူက ငါတို့အတွက် စားစရာလာပို့တာ နင်ကဘာလိုင်းကြီး နဲ့လုပ်တာကိုးဟ”

“ဟဲ့ ဇော်မင်းရဲ့၊ ထင်ရှားနဲ့ ငါတို့နဲ့ခွဲရတာ သူ့ကြောင့်ဆိုတာ အခုမှသိရတာကိုးဟ”

“ငါလည်း အခုမှသိရတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ရန်လုပ်စရာအကြောင်းမှ မသိတာ”

“လုပ်ရမှာပဲဟေ့ လုပ်ရမှာပဲ၊ ထင်ရှားသာ နိုင်ငံခြားထွက်မသွားမို့ ငါနဲ့ထင်ရှား အခုလောက်ဆို ချစ်သူရည်းစားတွေဖြစ်ပြီး လက်ထပ်မိတောင် လက်ထပ်ပြီးလောက်ပြီ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒီလောကမှာ အောင်မြင်နေဖို့အတွက် စပွန်ဆာကောင်းကောင်းဖြစ်ပေးနေလောက်ပြီ၊ ခုတိတယ် မဟုတ်လား ထင်ရှား”

အေမီ ရူးတူး မူးတူးပြောနေတာကို ထင်ရှားကြောင့်က ရောသားခံ၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အင်း”

“တွေ့လား ဇော်မင်း၊ ထင်ရှားက ငါ့ဘက်ကပါ၊ အဲဒီကသစ်ဖြူကို ငါလုံးဝမကျေနှစ်ဘူး”

“မကျေနှစ်တော့ နင်ကဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါသူ့ကိုသောင်းကျန်းမှာပေါ့”

“ဟေ့... သူ့ကိုထိရင် ငါမခံဘူးနော်”

“ဘာ... နင်က”

“ဒီကောင်က ကသစ်ဖြူကို ကြိုက်နေတာလေ အေမီရဲ့ ကောင်ဖွန်ကြောင်”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ နင်ဟာဆိုရင်တော့ နည်းနည်းလေးပေးရတာပေါ့၊ ငါ့အတွက်ကတော့ ထင်ရှားနော်၊ ကဲ ချီးယား(စ်)လိုက်ရအောင်”

“ချီးယား(စ်)”

မူးရှူးပြီး အော်ဟစ်နေသံများက ဆူညံလို့နေသည်။

သူတို့အတွက်တော့ နိဗ္ဗာန်ဘုံပါ။ ကသစ်ဖြူကတော့ ပင်ပန်းပြီး ဘာတွေဖြစ်နေသည်မသိပေ။

ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မတွေးဘဲ အိပ်ပဲအိပ်နေမည်လား...

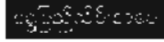

အခန်း (၂၄)

အိပ်ရာနိုးလာသည့်အချိန်မှာ ခေါင်းထဲရီဝေပူးနောက်လိုနေသည်။ နိုင်ငံခြားမှာနေကတည်းက ဒီလောက်မူးအောင် တစ်ခါမှ သောက်ဖူးပါ။ ညက အေမီနှင့် ကျန်သည့်သူငယ်ချင်းတွေကို ဦးသံလုံးပြန်ပို့ပေးပြီးနောက်ပိုင်း သူ့အိပ်ရာပေါ်ရောက်တာတောင် သိပ်မမှတ်မိ။ အိပ်ရာပေါ် ဖိုးလုံးတွဲပေးတာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟာ... ကျွတ်၊ ခေါင်းတွေနောက်လိုက်တာကွာ”
အခန်းထဲမှာရှိသော ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေထသောက်သော်လည်း ရင်ထဲက ပူလောင်မှုက မသက်သာပေ။ အရင်နေ့တွေကတော့ သူ့အိပ်ရာခုတ်ဘေးမှာ ကသစ်ဖြူက ရေဖန်ချိုင့်လေး လာချပေးထားသည်။ ဒီနေ့တော့ ရေဖန်ချိုင့်လည်းမရှိ၊ ဖန်ခွက်လည်းမရှိ၊ ရင်ထဲပူပြီး ခေါင်းတွေနောက်နေတာမို့ ဆေးအရင်သောက်ဖို့ အောက်ထပ်ကိုဆင်းထားခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းနားအရောက်မှာတော့...
“အဲဒါလေးသောက်လိုက် ကိုဇော်မင်း၊ ပျားရည်ကို ရေကျက်အေးနဲ့ဖျော်ထားတာ၊ ဒီဆေးတစ်ပြားပါသောက်လိုက်ရင် အမူးအနောက်သည်း ပြေမယ်၊ အော့ချင်အန်ချင်တာလည်း ပျောက်မယ်၊ ရင်ပူလာ

လည်း သက်သာတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကသစ်ရယ်၊ ညက သူငယ်ချင်းတွေဆုံတော့ သူတစ်ခွက် ကိုယ်တစ်ခွက်နဲ့များသွားတာ၊ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ ဒီလောက် များများကြီး မသောက်ဖူးပါဘူး”

“ယောက်ျားလေးဆိုတာ တစ်ခါတလေဒီလိုပဲဖြစ်တတ်ပါတယ် နောက်တော့ ကိုယ်ရောဂါဖြစ်လောက်တဲ့အထိ မသောက်မိအောင် သတိထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါ ကသစ်ဖြူ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟား... အဆင်ကိုပြောနေတာပါပဲလား၊ ဆေးတိုက်တဲ့သူနှင့် ပျာပျာသလဲ နာခံနေသူနှင့် အပေးအယူကိုတဲ့လို့။

ကသစ်ဖြူတို့ ဇော်မင်းလိုကောင်ကို ဘယ်လိုချုပ်ကိုင်လိုက် သည်မသိ။ အပိုးကိုကျိုးနေတာပင်။

“အဟမ်း... ကသစ်ဖြူ ငါ့ကိုလည်း ဆေးတိုက်စမ်း၊ ငါခေါင်း တွေမူးနောက်ပြီး ရင်တွေပူလို့”

“ပျားရည်ကကုန်သွားပြီ ဈေးသွားမှဝယ်ရမှာ၊ ဆေးက ကျွန်မ သောက်တဲ့ထဲက တစ်ပြားကျန်နေတာကို ကိုဇော်မင်းကိုတိုက်လိုက်တာ ရှင်သောက်ချင်ရင် ဈေးကနေဝယ်လာခဲ့မယ်”

“ဘာ... ငါ့အတွက်ကျဘာမှမရှိဘူးပေါ့၊ ဟိုကောင်အတွက်ပဲ ရှိတာပေါ့”

“ရှိတာတိုက်လိုက်တာလေ၊ ရှင်သောက်ချင်ရင် ဈေးကဝယ်လာ မယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“မင်းငါ့ကို အဲလိုလေသံနဲ့ ပြန်မအော်နဲ့”

“ဈေးသည်နဲ့ ဈေးဝယ် အသံတူရုံပါပဲ၊ ရှင်အော်လို့ ကျွန်မ အော်ရတာ”

“ဒီအိမ်မှာ မင်းကဘာလဲ၊ ငါကဘာလဲ”

“ရှင်ရဲ့အိမ်ဖော်မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်နော်၊ ဖေဖေ နှုတ်ထားတာဆိုပြီးတော့လည်း ကျွန်မရောင့်တက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ သားစုသဘောနဲ့လုပ်ပေးသင့်တာကို လုပ်ပေးနေတာ၊ အိမ်ဖော်လို ကျွန်မ သဘောထားဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ကြီးကြီး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ နားလည် နားလည်”

“တောက်... ကက်ကက်လန်နေတာပဲ”

“လန်အောင်လုပ်လို့လန်တာ၊ အမြဲတမ်း ရှင်အနိုင်ကျင့်သမျှ မင်းငဲ့ခံနေရအောင် ကျွန်မက အိမ်စေမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကျွန်မဟုတ်ဘူး။ အကဲတစ်ခါခိုင်းစရာရှိရင် အာဏာနဲ့မခိုင်းပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဘာမှလုပ်ပေး မဟုတ်ဘူး”

“ဟား”

ကသစ်ဖြူက မျက်စောင်းဝေခြေဆောင့်လျက် အခန်းထဲက နှုတ်သွားသည်။ သူ မခံချိမခံသာ မချင့်မရဲဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့ရ၏။ ဇော်မင်း လျှောင်သလိုပြုံးနေကာ

“မင်းတွေ့တယ်နော်၊ မင်းနဲ့ငါ့ကို ဆက်ဆံတာချင်းမတူဘူး။ အာဏာဆိုတာ အဲလိုရှိတယ်၊ ညှဉ်ညှင်သာသာလေးဆက်ဆံမှ ညှဉ်ညှင် သာလေးတုံ့ပြန်မှာပေါ့ကွ”

“ငါက သူ့အပေါ်ညှဉ်သာစရာလား၊ သူနဲ့ငါ့အဆင့်က”

“အိမ်စေမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကျွန်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောသွားတယ် မင်းပြောချင်တိုင်းပြော အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်းကျင့်လို့မရဘူးလို့ သတိ သွားတာပဲ”

“တောက် ဒီကောင်မလေး”

“မင်းညီမဆို၊ ယောက်ဖနော်၊ သူ့ကိုအနိုင်ကျင့်တာ ငါလည်း”

၁၃၂ ✧ လုံမ

မကြိုက်ဘူး”

“မင်းကတစ်မျိုး”

ဇော်မင်းကိုလက်သီးဖြင့် ဆွဲထိုးချင်လောက်အောင် ဒေါသဖြင့် နေမိသည်။ ကသစ်ဖြူ ဦးစားပေးခံရတာကို မနာလိုဖြစ်မိတာလား မဟုတ်ပါ။ ဇော်မင်းက ကသစ်ဖြူ ဆေးတိုက်ပြီးပြုစုထားတာကြောင့် လန်းဆန်း ဖျတ်လတ်တက်ကြွနေပြီး ကိုယ့်မှာတော့ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနောက်က နေသည်။

လေသံကအစ ဇော်မင်းကို ဆက်ဆံတာနှင့်မတူ။ ကိုယ့် ငေါက်ငမ်းပြောဆိုသွားလိုက်တာများ ကက်ကက်ကိုလန်လို့။ ခြေဆော့ မျက်စောင်းထိုးသွားတာက ကိုယ်ကသာ အငယ်ဆိုခေါင်းများခေါက်သွား ဦးမလားမသိပေ။

ကသစ်ဖြူ မင်းဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ငါ့ကိုဒီလိုဆက်ဆံခဲ့တာ ချစ်သူရည်းစားရှိလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဇော်မင်းကိုပဲစိတ်ဝင်စားသွား လာ။

ဝမ်းသာသင့်ပါလျက်၊ ရင်ထဲမှာ ဘာကိုမကျေနပ်မှန်းမသိ

အခန်း (၂၅)

“ကသစ် ဒီနေ့နောက်ကျတယ်နော်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကိုအောင်”

မနက်က ရုံးတက်နောက်ကျတာကို နေ့လယ်ထမ်းစားချိန်ကျမှ သိသည်ဆိုတော့ သူမကိုအချိန်တိုင်း သတိထားစောင့်ကြည့်နေသည်ကို သိပေးချင်တာများလာ။

အရိပ်ကြည့်နေတတ်တာကို သူမ ရင်မခုန်မိပေ။ အောင်မျိုးသူ စိတ်သဘောထားကောင်းပြီး လူကြီးလူကောင်းဆန်ပါသည်။ သူမ ခေါ် တခြားဝန်ထမ်းတွေထက် အများကြီးဦးစားပေး ဂရုစိုက်တာကို သည်း သူမ ခံစားမိသည်။ လက်ထပ်ချင်သည့်အကြောင်းလည်း ရင်ဖွင့် ဘာသောသူပါပဲ။

“ကသစ် ထမ်းစားတော့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်နဲ့တစ်ပိုင်းတည်းစား စားပေးတော့မယ်လို့လားလား၊ မေမေက ကသစ်ကိုပါ ကျွေးလိုက်ပါဆို ချိုင့်နဲ့ပေးလိုက်တာပါ”

“အို... ကျွန်မ တခြားဝန်ထမ်းတွေနဲ့ပဲ စားလိုက်ပါ့မယ်၊ အခန်း နှစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုအောင်နဲ့နှစ်ယောက်တည်းစားရင် ဝန်ထမ်းတွေတစ် နှစ်ခြင်သွားကြမှာပေါ့”

“ဝန်ထမ်းတွေလည်း သိသင့်သလောက် သိနေတာပဲ။ ထူးတစ်မျိုးမြင်စရာလား ကသစ်ရယ်။ ကိုယ်တို့ဆက်ဆံရေးက ဒီထက်ပိုရင်းနှီးသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မကိုအောင်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးမထားဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က မျှော်လင့်ချက်ကိုပေးကသစ်ရိုက်ချိုးလို့မရဘူးနော်။ ကိုယ်ဒီထက်ပိုပြီး ကသစ် ငြိုငြင်အေးအခွင့်အရေးတွေ မတောင်းဆိုပါဘူး။ ထမင်းအတူစားရုံနဲ့ ဘာမှလည်း ဖြစ်မသွားပါဘူး ကသစ်ရယ်”

“ကဲ... ကိုအောင်ကတော့လေ တကယ်ပါပဲ”

ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲကာ ကိုအောင်နှင့်အတူ ရုံးခန်းငယ်လေးထဲ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ နားပူလွန်းလို့ပါ။ တခြားဆိတ်ကွယ်ရာသွားဖို့ လေဖို့ တောင်းဆိုတာလည်းမဟုတ်တာကြောင့် ထမင်းအတူစားဖို့လောတော့ လိုက်လျောသင့်တယ်ထင်လို့ပင်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်သူမ မဟုတ်ပါလား။

“ကိုအောင်စားပါ။ ကျွန်မ ကြက်သားနဲ့မုန့်ညင်းကြော်လာထင်ပြာရည်ကြော်လည်းပါတယ်”

ဦးဦးဖျားဖျားငါးချက်က တလေးတစားကျွေးတော့ အောင်မျိုးမျက်နှာကြီးပြုံးဖြဲနေကာ

“ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိုအဲလို အနီးကပ်ပြုစုယုယမယ့်သူနဲ့ ချင်တာ ကသစ်ရဲ့”

“ကျွန်မရဲ့အလုပ်ရှင်မို့ လေးလေးစားစားလုပ်ပေးတာပါ။ တခြားစိတ်တွေမရှိပါဘူး”

“ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘက်က တောင့်တမှုကိုပြောတာကသစ် ဘယ်အချိန်မှပေးပေး စောင့်နိုင်ပါတယ်။ ကဲပါ... ကိုယ့်အိမ်

ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်နဲ့ ကြက်သားဆီပြည်လေးလည်း စားမိဦး။ ကိုယ်လည်းပြန်ပြုစုပါရစေ”

“ဟဲ့... ကျွန်မ ဆီပြန်ဟင်းတွေ သိပ်မစားပါဘူး။ အသားငါးဆီရင် အသီးအရွက်တွေနဲ့ ကြော်တာလောက်တာလောက်ပဲ စားတတ်တယ်”

“မကြိုက်လည်း စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပြီး သုံးဆောင်ပေးပါနော် ကသစ်”

“ခက်တော့တာပဲ ကိုအောင်ရယ်။ ကဲ ထည့်ထည့် စားမယ်။ အဲဒါမှ စိတ်ကျေနပ်မှာမဟုတ်လား”

“ဟင်... ဟင်း ကသစ်က အရမ်းလိမ္မာတာပဲ” အောင်မျိုးသူက ကသစ်ခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးနှင့်ဖွဖွလေး ပုတ်တာ ကျီစယ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ သူမတို့ရှိနေသော အခန်းတံခါးက

ချစ်ခနဲ ပွင့်သွားလျက်

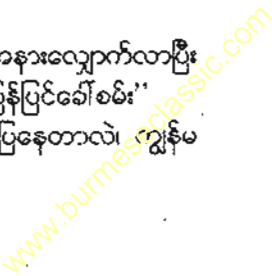
“နှစ်ယောက်တည်း လူမမြင်ကွယ်ရာမှာ ကလူကျီစယ်နေကြတာပဲ”

“ဟင် ထင်ရှား”
“ဪ ထင်ရှားပါလား”

တခြားလူတံခါးလာဖွင့်သည်အထင်နှင့် ဒေါသဖြစ်ကာလှည့်ကြည့်ပြီး ထင်ရှားဖြစ်နေ၍ အံ့ဩကာ အောင်မျိုးသူလေသံပျောသွားသည်။ ကသစ်ဖြူကတော့ ဘာကြောင့် ဒီကုမ္ပဏီကို ထင်ရှားရောက်လာတာလဲဟု အံ့ဩမှင်တက်နေမိသည်။

ထင်ရှားက ခပ်တည်တည်ပင် ကသစ်ဖြူအနားလျှောက်လာပြီး
“ထင်ရှားမဟုတ်ဘူး။ သခင်လေး မင်းပြန်ပြင်ခေါ်စမ်း”

“ရှင် ဒီကိုလာပြီး ဘာတွေလာ အာဇာနည်ပြနေတာလဲ။ ကျွန်မ

ရှင်ငယ်ကျွန်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီနော်”

“အေး... မင်းမှာ ဒီလိုအားကိုးရမယ့်သူတွေရှိနေလို့ ငါ့ကိုအား ဆန့်ကျင်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိလိုက်ပါပြီ မင်းရိုးပုံ ရိုးပန်းနဲ့ကွာ လူကွယ် ရာမှာဒါမျိုး”

“ရှင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ပါးစပ်စည်းကမ်းမရှိလိုက် တာ”

“မင်းကတော့ တော်တော်စည်းကမ်းရှိတာပဲ၊ ပေါက်ကရလူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အခန်းတစ်ခုထဲမှာ”

“ထင်ရှား ရှင်အရမ်းရိုင်းတာပဲ၊ သူက ဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး ဦးအောင်မြင့်ရဲ့သား MD ကိုအောင်မျိုးသူတဲ့၊ ကျွန်မရဲ့အလုပ်ရှင် သိရဲ့ လား၊ ပေါက်ကရလူနဲ့ ပေါက်ကရနေရာမှာ တွေ့နေတာမဟုတ်ဘူး”

သိသားပဲလို့ ငေါ့ပြောလိုက်ချင်သည်။ တမင်တကာ သူမကို လာချောင်းတာပါ။ မနက်ကကိစ္စ သူ့ကိုလုပ်သွားတာကို မကျေနပ် ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုအားကိုးအားထားတွေရှိနေလို့လဲဆိုတာ သူသိ ချင်သည်။

ဒါကြောင့် ကုမ္ပဏီကိုရောက်လာပြီးမေးတော့ သီးသန့်ခန်းထဲမှာ MD နှင့် ထမင်းစားနေသည်ဟု ဝန်ထမ်းလေးတွေက ပြောလိုက်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ခပ်ညစ်ညစ်နှင့်တံခါးမခေါက်ဘဲ သူဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

ရိုးရိုးသားသားအလုပ်ရှင်နှင့် ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ဒီလိုသီးသန့်ခန်းထဲ မှာ နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းစားစရာလား။ သူဌေးမို့ ဝန်ထမ်းတွေမရော နှောအောင် ဒီလိုနေရာမှာ သီးသန့်စားသည်ဆိုလည်း သူမက ဘာကြောင့် ဒီထဲရောက်နေရတာလဲ။

သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ခပ်ထေ့ထေ့ပင်ပြီးလိုက်ကာ

“ဆော်နိုး ကိုအောင်မျိုးသူ၊ ကျွန်တော်က တခြားသူအောက်မေ့ ညို့ပါ”

“ရပါတယ် မသိရင်မှားတတ်ကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ညို့သူဝေ မသေခင်က ဓာတ်ပုံပြထားလို့ ကိုထင်ရှားကိုသိနေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်နဲ့တွေ့ဖို့ ကျွန်တော်လာသင့်တာသိပါ သယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း မအားလပ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ဒယ်ဒီ ဆစ်လဆွမ်းသွတ်တဲ့နေ့က ကိုအောင်မျိုးသူတို့သားအဖကို မတွေ့မီဘူး ဆင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ နေမကောင်းလို့ နိုင်ငံခြား ခဏဆေးသွားကု တာနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားလို့ပါ၊ နားလည်ပေးပါခင်ဗျာ”

“ဪ... ကျန်းမာရေးကိစ္စပဲ နားလည်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကသစ်ဖြူကို ကျွန်တော်ခဏခေါ်သွားလို့ရမလား”

“ဗျာ... ဟိုရုံးချိန်ကြီးမှာ ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ”

ကသစ်ဖြူ တအံ့တဩဖြစ်သွားသလို အောင်မျိုးသူက မေးခွန်း ဆုတ်သည်။ ထင်ရှားက မထီတရီပြီးလျက်

“ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်ကို အခုမှပြန်ရောက်တာဆိုတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာပစ္စည်းရှိလို့ ဘာဝယ်ရမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေတယ်၊ သူ ဆတော့ ကျွမ်းပြီးသားလေ၊ အဲဒါကုန်တိုက်ဖြစ်ဖြစ် စင်တာဖြစ်ဖြစ် ခေါ် သွားချင်လို့ပါ၊ အလုပ်တွေအရေးကြီးလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း ပြောပါ၊ ကျွန်တော် မခေါ်တော့ပါဘူး”

“ဪ... ဟိုး... ဖြစ်ပါတယ် ခေါ်သွားပါ၊ ကသစ် ထမင်းစား ပြီးလိုက်သွားလိုက်လေ၊ ညနေလည်း ပြန်မလာနိုင်ရင်ရပါတယ်၊ လက် ဆတ်ထိုးစရာရှိတာတွေ ကိုယ်ထိုးထားလိုက်မယ်”

အောင်မျိုးသူက ထင်ရှားကို ရှယ်ယာဝင်ထားသူရဲ့သားမို့ အေးနာ

၁၃၈ ✧ လုံမ

ပြီး လိုက်လျောပေးမယ့် ကသစ်ဖြူ စိတ်ထဲတော့ မကျေမချမ်းဖြစ်သွားမိသည်။

ထင်ရှားဆိုသည့်သူက ဘယ်လိုလူစားမျိုးမှန်းမသိတော့ပါ။

သူမကို မတူမတန်သလိုဆက်ဆံပြီး သူနှင့်လိုက်ဖို့ခေါ်ရပြီတားလဲ။ တကယ်ကိုနားမလည်ပါ။

ဒီလိုလူမျိုးနှင့် နောင်ဘဝမဆုံရပါစေနဲ့လို့ပဲ...။

အခန်း (၂၆)

“ဘာမှ သိပ်ဝယ်တာလည်းမဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီကနေ အနိုင်ကျင့်ခေါ်လာတာ ကြီးကြီး၊ ကိုအောင်မျိုးသူကို အရမ်းအားနာဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဟိုက သူ့ရှယ်ယာတွေထုတ်လိုက်မှာစိုးလို့ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်တာနဲ့ ထည့်လွှတ်လိုက်တာ၊ သူ့သမီးကို သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာ”

သူမ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေးပြောကာ ပေါက်ကွဲတော့ ကြီးကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့နေသည်။ ဘာပြောရမှန်းမသိသလို သူမခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေးပွတ်လို့နေ၏။

“သမီး ဒီအိမ်ကနေ ထွက်သွားလိုက်ချင်တော့တာပဲ ကြီးကြီးရယ်”

“အဲလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မောင်သုဝေ သေချာမှာခဲ့တယ်ဆို သူလည်းတမလွန်ကနေ သူ့သားဆိုးတာကို သိနေမှာပါ။ မောင်သုဝေ မျက်နှာထောက်ပြီး သည်းခံပါကွယ်နော်”

“အဲဒါကြောင့်မို့ပေါ့ ကြီးကြီးရယ်၊ ဖေဖေမျက်နှာကိုထောက်လို့ပေါ့၊ သူ့အလိုဆို သူ့ဆက်ဆံတာတွေ သည်းမခံနိုင်လို့ လူရှေ့သူရှေ့မှာကို ပေါက်ကွဲပစ်တယ်”

“နောက်ဆို ကြိတ်မခံနဲ့ကွယ်၊ ပြောသင့်တာပြောပစ်လိုက်မှ

သူလည်းမှတ်မှာ ဒီထက်လည်း သူပြောရဲလုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ အနိုင်ကျင့်တာခံမလားလို့ အနိုင်ကျင့်ကြည့်နေတာ။ မခံမှန်းသိရင် သူ လျှော့သွားလိမ့်မယ် သိလား။ သမီး၊ တစ်ခုပဲ ကြီးကြီးအတွက်တွေပေးပါ။ ဒီအိမ်ကနေတော့ ဘယ်ကိုမှထွက်မသွားပါနဲ့ကွယ်နော် သမီးလေး”

မျက်ရည်ဝဲစွာပြောနေတော့ သူမလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သူမလည်း ကြီးကြီးကို စိတ်ညစ်အောင်လို့ ပြန်ပြောပြနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ထင်ရှား လုပ်သမျှ မခံမရပ်အောင်ဖြစ်လွန်းလို့ပင်။

ရင်ဖွင့်ဖော်ရွယ်တူ ပိုးလုံးရိုပြန်တော့လည်း စကားမပြောတတ်တာမို့ သူမ နာကျင်မှုတွေကိုပြောပျောက်အောင် မဖြေပျောက်နိုင်။

“ထင်ရှားရှိလား”

“ဟဲ့... ဘယ်သူလဲကွဲ့”

“ငြေသော်”

ပါတီပွဲတုန်းက လာသွားသည့် အေမီပင်။ ကြီးကြီးနှင့် သူမ စကားပြောနေသည့် ဧည့်ခန်းထဲကို ရဲတင်းစွာ ဝင်လာပြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ ခရီးဦးကြိုမပြုမိဘဲ

“အပေါ်ထပ်တက်သွားတယ်၊ ရောက်နေတဲ့အကြောင်း သိအောင် ဖုန်းဆက်လိုက်လေ”

“အိမ်ရောက်နေမှ ဖုန်းဆက်စရာလိုသေးလို့လား။ အပေါ်မှာဆို အပေါ်လိုက်သွားလိုက်မယ်လေ”

“ဟဲ့... ဟဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အခန်းကို သွားစရာလား။ လာ ဒီမှာလာထိုင်၊ ဧည့်သည်ဆိုတာ ဧည့်သည်လိုနေရတယ်၊ ငါခေါ်မယ် လာထိုင်”

ကြီးကြီး ဝင်ပြောလိုက်၍ အေမီ အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်သွားကာ ဆိုဖာခုံမှာ မထိုင်ချင်ထိုင်ချင်နှင့် ဝင်ထိုင်သည်။ ကြီးကြီးက

ထရပ်တော့ ကသစ်ဖြူ မနေသာတော့ဘဲ

“သမီး သွားခေါ်လိုက်ပါမယ် ကြီးကြီး ကြီးကြီးက ဒူးလည်းသိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အေး... သမီးခေါ်ပေးရင် ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ သွားခေါ်ခဲ့ပါ။ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်လို့”

ကြီးကြီးကိုသနားလို့ တက်လာခဲ့ရပေမယ့် ထင်ရှားကိုအရေးတယူ စကားသိပ်မပြောချင်ပေ။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရှင် ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် ဆင်းခဲ့ဦး”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က ငါ့ဧည့်သည်လဲ”

“ရှင်အချစ်တော် အေမီတဲ့”

“ငါ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်”

“အောက်မှာရောက်နေပြီ၊ ရှင်ဆင်းမလာရင် သူ့ရှင်အခန်းကို တက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ ပြောပြီးပြီနော်”

“ဟိတ်... မင်းနေဦး”

အခန်းတံခါး ချပ်ခနဲပွင့်လာပြီး ပြောလိုက်တာကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားရသည်။ ထင်ရှားက အခန်းတံခါးကို ကျောကပ်မိလျက် မထီတရီအပြုံးမဲ့တို့ဖြင့်

“အေမီ လာတော့၊ မင်းငါ့ကိုသဝန်မတိုဘူးလား”

“ဘာ... ဘာလို့ သဝန်တိုရမှာလဲ”

“ဒယ်ဒီ မှာခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ငါနဲ့လက်ထပ်ရမယ်လို့”

“ထင်ရှား”

“ရှေ့နေကြီးကလည်း မင်းကိုပြောပြီးပြီဆို မင်းသိနေရဲ့နဲ့ ငါ့ကို

တင်ခံနေရသေးလား၊ ငါတခြားကောင်မလေးနဲ့တွဲတော့ မင်းစိတ်ထဲ ကျလီကျလီဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဝေးသေးတယ် ထင်ရှား၊ ရှင်ဘယ်သူနဲ့တွဲတွဲ ဘယ်လိုနေနေ ကျွန်မနဲ့မဆိုဘူး၊ ရှင်သာဟိုလူ့ မြောက်ပေး၊ ဒီလူ့ မြောက်ပေးနဲ့ ကျွန်မ ကိုတန်ဖိုးမဲ့အောင်မလုပ်နဲ့”

“ဖော်မင်းနဲ့ကိစ္စလား၊ မင်းက အောင်မျိုးသူကြောင့် ဖော်မင်း ကို ကန်နေတာမဟုတ်လား”

“ကျွန်မအတွက် ဘယ်ယောက်ျားမှ အရေးမကြီးဘူး ထင်ရှား”

“ဟိတ်... ငါမင်းထက် တစ်နှစ်ကြီးတယ်၊ သခင်လေးလို့ ငယ် ငယ်ကခေါ်သလို ခေါ်ချင်ခေါ်၊ မခေါ်ချင်ရင် ဖေဖေခေါ်စေချင်သလို ကိုကိုလို့ခေါ်”

“ဘာ... ဟွန်း”

သူမ ခြေဆောင့်ကာ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ တကယ်ကို ထင်ရှား က သူမကိုတန်ဖိုးမဲ့ဆက်ဆံနေတာပါ။

သူမ ဘာကိုဝမ်းနည်းမိမှန်းမသိဘဲ ငိုချင်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်လိုလူမျိုးကြောင့် ကျွန်မဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျဘူး ထင်ရှား။

အခန်း (၂၇)

“အေမီ... ဘာကိစ္စလဲ”

လှေကားထစ်အတိုင်း အော်၍မေးလိုက်သည်။ ညဉ့်ခန်းထဲမှာ ကြီးကြီးနှင့် ကသစ်ဖြူ ရှိမနေတော့။ အေမီလာတာကြောင့် ရှောင်ထွက် နားတာဖြစ်မည်။ အေမီက သူဝင်ထိုင်လိုက်သော ဆိုဖာခုံဘက်ကို ရွှေ ခြင်းလာထိုင်၍

“လာမယ့်ဆန်းဒေးမှာ ငါနှိုးပွဲလျှောက်ရမယ်၊ နင်လာအားပေး မယ်နော်”

“ဆန်းဒေး... ငါအားရင်လာမယ်လေ”

“ထင်ရှားနော်၊ ဘာအားမှလာမှာလဲ၊ နင့်မှာ ဘာအရေးကြီး အလုပ်အကိုင်မှမရှိဘူးဆိုတာ ငါသိပြီသား၊ ငါကနင့်ကို နှိုးပွဲလဲလာ ကြည့် အချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကားနဲ့ ငါ့ကို အကြိုအပို့လုပ်ပေးစေချင်တာ”

“ဘာ”

“ငါ့အိမ်က အဆင်မပြေတော့ ကားမှမရှိတာ၊ ရှိတဲ့ကားက သည်း မော်ဒယ်အောက်ကြီး ဘာမှသုံးစားမရတော့ဘူး၊ တက္ကစီငှားသွား မှာ ငါအရမ်းမျက်နှာငယ်တယ်၊ နင်ငါ့ကိုကူညီပါဟယ်နော် ထင်ရှား ဆိုလို့”

လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မူနွဲ့နွဲ့ပြောလာသော အေမီ ထင်ရှား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ၊ မျက်တောင်များဖြင့် ရောင်စုံအလှက ပူလောင်မှုတွေအတိပင်။ ကသစ်ဖြူကတော့ အိမ်မှာနေလျှင် သနပ်ခါးကြေးဖြင့် အမြဲတမ်းသနပ်ခါးရနံ့လေး သန့်တတ်သည်။

နှိုင်းယှဉ်မိတာ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိပါ။
“ထင်ရှား နော်လို့”
“အေး... အေးပါဟာ”
“ဟေး ဒါမှတို့အသည်း”
“အာ”

ပြီးစလွယ်ပြောလိုက်သည့်အချိန်မှာ အေမီက ဝမ်းသာအားနှင့် သူလည်ပင်းကိုဖက်လျက် သူ့ပါးကိုရွတ်ခနဲနမ်းသည်။ သူ့အား အော်လျက် ပါးကိုပွတ်သပ်ကာ ထရပ်လိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလိုရဲတင်းတာမျိုးတော့ မကြိုက်ပါ။ နီခြားမှာ အနေကြာလာသော်လည်း မိန်းကလေးတွေနှင့် ဒီလိုအနေအထံ့ မပက်စက်ခဲ့ဘူးပေ။

ဟိုကမိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတွေကမလျှင် ဒီအတင့်မခွဲကြပေ။ အတင့်ရဲလည်း မကျေနပ်သည့်ယောက်ျားက လာသည်မပေါ်အောင် သတ်ပစ်လိုက်တာပဲမဟုတ်လား။

“အေမီ ငါဖုန်းပြောစရာရှိလို့ နင်သွားတော့လေ”
“ငါ့ကိုလိုက်မပို့တော့ဘူးလား”
“ငါ မအားလို့ပါ”
“ငါက ဒီအတိုင်းခြေလျှင်ပြန်ရမှာလား”
“တက္ကသိုလ်ပြန်လိုက်လေ”

“နင့်ဆီကိုလာတာ ငါကတက္ကစီဖိုးထည့်လာမိမှာလားဟဲ့”
“ကျွတ်... တက္ကစီဖိုးပေးလိုက်မယ်ဟာ၊ ဘယ်လောက်ပေးရလဲပြော”

“နှစ်သိန်းလောက်တော့ ပေးလိုက်ဟယ်”
“ဘာ... တက္ကစီဖိုးက နှစ်သိန်းတောင်၊ မလွန်ဘူးလား”
“ငါရှိုးလျှောက်ဖို့ အဝတ်အစားဖိုးလိုနေလို့ပါဟယ်”
“နင်ကဟာ ... ကားရော ငွေရော”
“ငါ့ကို စပွန်ဆာလုပ်ပေးပါလို့ ပြောထားသားပဲဟယ်၊ နင်က ထည်း အရမ်းဝေးတယ်၊ နင်ငါ့ကို အဲလိုတွေစပွန်ဆာပေးရတဲ့အတွက် နင်ဆီက နင်ဘာလိုချင်လဲ၊ ငါအကုန်ပြန်ပေးမယ်”
“ကျွတ်”

သူ အေမီကို တကယ်စိတ်ပျက်သွားသည်။ အေမီ တကယ်လွယ်ပါ။ သူနားအေးပြီးရော အေမီကိုငွေနှစ်သိန်းယူပေးလိုက်သည်။ အေမီက ပေကပ်ကပ်ဖြင့် မပြန်သေးပါ။
“ဖော်မင်းရောက်လာချိန်မှပဲ... ”

“ဖော်မင်း မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲကွာ၊ အေမီကို နှစ်သိန်းပေးလိုက်စမ်းပါ”
“အာ... ငါဒီနေ့စက်ရုံမှာ ပင်ပန်းလာလို့ကွာ၊ မင်းက ဘာအလုပ် မရှိတဲ့ကောင် မင်းလိုက်ပို့ပါလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဦးသံလုံးကို ပို့ခိုင်းဦး”

ဟုတ်သားပဲ။ ဦးသံလုံးရှိတာပဲ။ ဖိုးလုံးကလည်း ကားမောင်းအတတ်သည်။ ပြန်ရောက်နေပြီလားတော့မသိ။
“အေမီ နင်ပြန်လိုက်တော့ ကားနဲ့လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”
“နင်နော် ငါ့ကိုဖွတ်ပဲပြန်စေချင်နေတယ်”

“ကဲပါ... ငါ့မှာ နှင့်ကိုတည့်ခံဖို့ မအားလွန်းလို့ပါ သွားပါတော့”
အေမီလက်ကိုဆွဲကာ အပြင်ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

“ဟင်”

ဖိုးလုံးနှင့် စကားပြောနေသော ကသစ်ဖြူက ဒါကိုမြင်သွားခဲ့သည်။ အေမီနှင့် ထင်ရှားက အရမ်းကိုရင်းနှီးလွန်းသည်။

သူ့ကိုသဝန်မတို့တူးလားဟုတောင် ထင်ရှားတို့က မေးခွန်းထုတ်သေး၏။ သူမ ဖျတ်ခနဲပင် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဖိုးလုံး နှင့် နဲ့ငါ ကြက်တောင်ရိုက်ရအောင်၊ ဒီနေ့အလုပ်မှာ ပင်ပန်းပြီး ညောင်းကိုက်လာလို့ဟာ ချွေးထွက်အောင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်မယ်”

“အဘားဘား”

ဖိုးလုံးက အမြန်ပြေးပြီး ကြက်တောင်ရိုက်ဖို့သွားယူသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူတို့ပျင်းသည့်အခါတိုင်း ဒီမြက်ခင်းပြင်လေးမှာ ကြက်တောင်ရိုက်နေကျပါ။

“အဘားဘား”

“အေး... နှင့်အရင်ပေးလေ၊ ကျတဲ့သူကောက်ကြေးနော်”

“အဘား”

ဖိုးလုံးက ကြက်တောင်ရိုက်နှင့် တခြားအားကစားနည်းတွေမှာ ဆရာကြီးပါ။ ဆွဲအနားမကြားကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာပြန်လုပ်ပြီး အားကစားနည်းတွေကိုလည်း ဖိုးလုံးက သင်ပေးရသည့်သူပင်။

အရင်က ကျောင်းကလစာမပေးနိုင်သော်လည်း အခုအစိုးရထောက်ပံ့ပေးနေပြီမို့ ဖိုးလုံးလည်း ဝင်ငွေရှာနိုင်သည့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

“အဘား”

“အေးပါဟဲ့၊ ငါ့ကြောင့်ကျတာ ငါကောက်မှာပေါ့”

ကြက်တောင်ကောက်ရင်းဖြင့် ထင်ရှားက သူမကို စူးစိမ့်နေအောင် ကြည့်နေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူက သူမကိုအိမ်ဖော်ခံစေလို့ပဲ မြင်နေတာ။ သူ့ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ဒီလိုရယ်မောပျော်ရွှင်ပြီး စကားနေတာကို သူ့အမြင်ကတ်ပြီး ကြည့်နေမှာပေါ့။

“ဖိုးလုံး ဒီတစ်ခါ နှင့်ကြောင့်နော် နှင့်ကောက်”

“အဘား... ဘား”

ဖိုးလုံးလည်း ပျော်နေသည်။ သောင်းဘီတိုလေးနှင့်မို့ ဖိုးလုံးကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်းကျစ်လျစ်၍ ကြည့်ကောင်းနေသည်။

“ဟိတ်ကောင်ဖိုးလုံး လာဦး”

“အဘား”

ဖိုးလုံးရိုက်တံလေးချပြီး ထင်ရှားခေါ်နေတာမို့ ပြေးသွားသည်။ ထင်ရှား ဘာညစ်ပတ်ဦးမည်မသိပေ။

“ကားသော့ သွားယူ၊ အေမီကိုပြန်လိုက်ဖို့လိုက်”

“အဘား ဘား”

“မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး၊ ငါခိုင်းတာပဲလုပ်”

“ဟဲ့... သူ့အဖေကိုလိုက်ဖို့ခိုင်းလို့ ပြောတာ”

“အဘား”

ဖိုးလုံးက ဟုတ်မှန်ကြောင်း လက်မထောင်၍ထောက်ခံသည်။ ထင်ရှားက မျက်မှောင်ကြျတ်သွားလျက်

“ငါက အလုပ်ရှင်ပဲ၊ ငါခိုင်းချင်တဲ့သူခိုင်းမှာပေါ့”

“သူ အခုမှကျောင်းက ပြန်လာတာ”

“ကျောင်းက အခုမှရောက်ပြီး ကမြင်းတော့ ကမြင်းနိုင်တယ်၊ ဘယ်ပြီ မင်းကြားထဲက စကားရှည်မနေနဲ့ ဖိုးလုံး ငါပြောတာကြားလား”

“အဘား”

ဖိုးလုံး ခေါင်းညှိတ်ပြီး အပြေးအလွှားကားသောယူကာ ကာ
စက်နှိုးသည်။ အေမီက ထင်ရှားလက်မောင်းကိုတွဲချိတ်ထားပြီး လက်
ကလေးနှစ်ချောင်း ပါးစပ်မှာကပ်လျက် ကပ်ပေး၏။

“သွားပြီနော် ထင်ရှား ဘိုင်”

ထင်ရှားက လက်ပြန်ပြသည်။ သူမ ခြေဆောင့်ကာ နောက်
ဘက်ဝင်လာခဲ့၏။ ကိုယ့်အိမ်ဘက်ကိုယ်နေတာပဲ အကုသိုလ်ကင်းလို့
မည်။ ဒီလူနှင့်တော့ ရှေ့ဆက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ မလွယ်ပေ။ သူမ
ညစ်ပတ်တဲ့ စိတ်အခံပဲရှိတာမဟုတ်ပါလား။

ထင်ရှား... ရှင့်ကို ကျွန်မမုန်းမိတော့မယ်။

အခန်း (၂၈)

“ကသစ်”

“ဪ... ကိုဇော်မင်း”

ဇော်မင်းက ကားကိုထောင်အပေါ်ထပ်က သူမတိုက်ခန်းလေး
တို့ ရောက်လာတာမို့ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ဇော်မင်းလက်ထဲမှာက
ထက်ဆောင်ဘူးလေးနှင့်ပါ။

“ဟိုဘက်အပေါ်ထပ်ကနေကြည့်လိုက်တော့ ကသစ် ဝရန်တာ
ထိုင်နေတာတွေ့လို့ပါ။ ခွင့်မတောင်းဘဲ လာလိုက်တာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့
နော်”

“ဪ... ရပါတယ်၊ ဧည့်ခံစရာတော့ ဘာမှမရှိဘူးနော်၊
ဘက်မှာ ထမင်းစားတယ်၊ မစားချင်လည်း ပန်းကန်နဲ့ခူးပြီး ဖိုးလုံး
ညှိသားအဖနဲ့ သွားစားလိုက်တာမို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားပြီးလို့ ဗိုက်မဆာပါ
ဘူး။ ကသစ် လက်ရာက အရမ်းကောင်းလို့ ထမင်းတွေအများကြီးစား
ပုံကိုလို့ဗျ”

“အဟင်း မြှောက်ပင့်နေပြန်ပြီ၊ ကဲ... ထိုင်ပါ ဆိုဖာခုံတော့
နော်။ ဆက်တီခုံလေးပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ မီးမဖွင့်သေးဘူးနော် ဒါပေမဲ့ လင်းနေသလိုပဲ”

“ဒီနေ့ နေသာတယ်လေ၊ လလည်းသာမယ် လပြည့်နေတော့၊ အဲလိုလသာတဲ့နေ့ဆို ကျွန်မက မီးမဖွင့်ဘဲ ညဉ့်နက်အောင် ဝရန်တာမှာထိုင်တယ်၊ အောက်က နှင်းဆီနဲ့ စံပယ်ပန်းရနံ့နဲ့ လသာတနဲ့ဆို အရမ်းကြည့်နူးဖို့ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီနေ့ဆို ဘယ်လောက်အလှပင်ပန်းပန်း အရမ်းအိပ်ချင်လာမှပဲ နှမြောမြောနဲ့ ဝင်အိပ်တတ်တယ်”

“ကသစ်ကလည်း အနုပညာဆန်သားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကထေယောကျာ်းလေးမို့လို့လား မသိဘူး၊ အိပ်ချင်အိပ် စားချင်စား လိုက်တယ် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ကာရာအိုကေ သွားချင်သွားလိုက်တယ် ကလပ်သွားပြီး ကဲချင်လည်း ကဲလိုက်တာပဲ”

“ဘဝကိုအပျော်တွေနဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းနေတော့၊ အလေးအနားခံစားမှုဆိုတာ ဘယ်ရှိပါတော့မလဲ၊ အချိန်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ဖြုန်းထုနေသလို ဖြစ်နေဘူးလား”

ကသစ်ဖြူ မေးခွန်းအတွက် ဇော်မင်း ရှက်သလိုပြုံးသည်။ မှာ ဝင်ထိုင်ရင်းနှင့် လက်ဆောင်ဘူးလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ထားကာ

“ကျွန်တော်လည်း ဒီရောက်မှ အဲဒီအကြောင်းကို တွေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ဘယ်မှသိပ်မထွက်ဖြစ်တော့တာ၊ ထင်တာကခေါ်တယ်လေ၊ အပြင်ထွက်ပြီး ဆိုင်မှာသွားသောက်ရအောင်၊ ကာအိုကေမှာ သွားကဲရအောင်တဲ့၊ ခုနကခေါ်တော့ အစကလိုက်မလို့ ရေချိုးပြီးမှ ကသစ် ဝရန်တာမှာ ထွက်ထိုင်နေတာတွေလို့ ကသစ်လောလိုက်တာ၊ ကသစ်ကို ဒါလေးပေးချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ”

“ကလစ်၊ ညှပ်ကလစ်လေးပါ၊ ကသစ်က ဆံပင်အရှည်ထဲ

တော့ စုစည်းတဲ့အခါမှာ ကလစ်အသုံးပြုတာတွေ့လို့လေ၊ အဲဒါ မနေ့က တုန်တိုက်ဝင်ရင်းနဲ့ အမှတ်ရလို့ ဝယ်လာတာ၊ ကြည့်ပါဦး ကသစ်နဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ကြိုက်ရဲ့လားလို့”

ဇော်မင်းက ကသစ်ရှေ့ကို ဘူးလေးထိုးပေးသည်။ ကသစ်ဖြူ တလက်မလှမ်းဖြစ်ဘဲ

“ကျွန်မကို အဲလိုလက်ဆောင်တွေ ဝယ်မပေးပါနဲ့ ကိုဇော်မင်း၊ ဒီအတိုင်းအပေါင်းအသင်းအနေနဲ့ပဲ ခင်ပေးပါ၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ ပါလာရင် လူကမရိုးသားမှုတွေ ဖြစ်လာတတ်လို့ပါ”

“ဟဲ့.. ကသစ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ဂိုးဂိုးသားသားပါ၊ နောက်မပေးနဲ့ဆို မပေးတော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ယူထားပါနော်၊ ဝယ်ပြီးသားလည်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

“အင်းလေ.. အဲဒါဆိုရင်တော့ ယူထားလိုက်ပါမယ်၊ နောက်ဆိုရင်တော့ ဘာပေးပေး ကျွန်မ မယူဘူးနော်၊ အားမနာတတ်ဘူးလို့ ထင်လည်း ကျွန်မ ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ကသစ်ရယ်၊ နောက်မပေးတော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါ လက်ခံတကကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကသစ်ဖြူ လက်ဆောင်ဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခရစ်စတယ်ကျောက်လေးတွေနှင့် လုပ်ထားသော ညှပ်ကလစ်လေးက သူမအကြိုက်နှင့်ကွက်တိပင်။

မိန်းမကျမ်းကျော့သူမို့ မိန်းကလေးအကြိုက်ကို ဇော်မင်းသိနေတာဖြစ်မည်။ သူမကတော့ ရင်လည်းမခွန့် စိတ်လည်းမလှုပ်ရှားပါ။

“ဟာ.. ထင်ရှားပါလား၊ ဒီကိုလားနေတာ ထင်တယ်”

“ဟင်”

ဇော်မင်းပြတာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ထင်ရှားခေါင်းကို ရှိပခနဲ

မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ကားက ဂိုထောင်မှာမထားတာမို့ သူမရှိသော အပေါ်ထပ်ကိုတက်လာတာပဲ ဖြစ်မည်။

“ဟိတ်ကောင် ဇော်မင်း၊ မင်းကဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အပြင်ထွက်မယ်ပြောထားတာကို ရေချိုးပြီး ထွက်လာတာနဲ့ အနီးထဲမှာမရှိတော့ဘူး”

ထင်ရှားအသံက ကျယ်လောင်လှသည်။ သူမအခန်းကို ဖြတ်ပြီးမှ ဒီဝရန်တာဘက်ကိုရောက်တာပါ။ ထင်ရှားက တကယ်ကိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လှသည်။ ဇော်မင်းက စပ်ဖြဲဖြဲနှင့်

“ငါရေချိုးပြီး ဒီဘက်ကြည့်လိုက်တော့ ကသစ်ထိုင်နေတာတွေ့လို့ကွေး လက်ဆောင်လေးပေးချင်တာနဲ့ လာခဲ့လိုက်တာ”

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“ကသစ်ဆံပင်ကြီးက အရှည်ကြီးနဲ့အရမ်းလှတာကွ၊ အဲဒါကသစ်က ညှပ်ကလစ်တွေသုံးတာတွေ့လို့ ကုန်တိုက်ကနေ အမှတ်တရဝယ်လာခဲ့တာ၊ ကသစ်နဲ့ အရမ်းလိုက်တာပဲ၊ ကသစ်က ငါဝယ်တာတော်လို့ ချီးကျူးနေတာ”

“ဟိတ်ကောင်လား၊ မင်းလာတော့ အပြင်သွားမယ်၊ ဒီနေ့ ငါအမူးသောက်ချင်နေလို့ မင်းလိုက်ခုံ”

“ဟား.. ဟိတ်ကောင်၊ ငါမသောက်ချင်ဘူးကွ၊ မင်းဘာသာသွား၊ ငါမလိုက်တော့ဘူး”

“မရဘူးလား”

ထင်ရှားက ဇွတ်ဆွဲခေါ်သည်။ ဇော်မင်းကလည်း ဇွတ်အတင်းရုန်းကန်၏။

“တကယ် ငါမသောက်တော့ပါဘူးဆိုကွ၊ ကသစ်က အဲလိုအပျော်တွေမက်တာ မကြိုက်ဘူးကွ၊ လေးနက်မှုမရှိရင် အချိန်တွေကို

အဓိပ္ပာယ်မရှိဖြုန်းတီးနေတာတဲ့၊ ငါအဲဒါကြောင့် ကသစ်မကြိုက်တာဘာမှမလုပ်တော့ဘူး”

“အောင်မား.. ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားထွက်မနေနဲ့၊ လာဟိတ်ကောင်”

“ဟား.. ထင်ရှား... နေ... နေပါဦး”

ကုပ်ကနေ ဆွဲခေါ်နေတာမို့ ဇော်မင်း ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် လာရသည်။ ထင်ရှားက အောက်အထိ ဒရူတ်တိုက်ဆွဲခေါ်လာပြီး ဘေးနားရောက်သည့်အခါမှာ ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်၍ ကားပေါ်ကိုဆောင့်ဖွန်း၍ တင်သည်။

“ဟား.. ဒီကောင်ဘာတွေ ဒေါသကြီးနေတာလဲ၊ ငါဘာအပြစ်ချုပ်လို့လဲ”

ထင်ရှားက ဇော်မင်းကို ဖျက်စောင်းလှည့်ထိုး၍ ကားကို မောင်းချက်လာကာ

“မင်း ဘာအပြစ်လုပ်လဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မသိဘူးလား၊ ငါရေချိုးပြီးရင် အပြင်သွားမယ်လို့ပြောထားတယ်လေ၊ အဲဒါကို ငါရေချိုးတာ မစောင့်ဘဲ ကသစ်ဖြူစီကို ရောက်သွားတာလေ၊ လက်ဆောင်ပေးရသေးတယ်၊ အမှတ်တရဝယ်လာတာတဲ့၊ ဟား.. တော်တော်

ဘာတဲ့ကောင်ပဲ”

“မင်းတော်တော်ညံ့သေးတာပဲ၊ မိန်းမကြိုက်နည်းလမ်းနဲ့ ဆွဲကပ်နေတာကွ၊ အချောအမြူလေးတွေနဲ့ သိမ်းသွင်းနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကသစ်ဖြူနဲ့ ဆက်ဆံရေးက လမ်းကြောင်းကောင်းနေတာ၊ မင်းတွေ့ဘူးလား”

ထင်ရှား ဘာမှမပြော။ စားသောက်ဆိုင်အထိ ကားကိုမောင်းလာသည်။ ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဘီယာအရင်မှာပြီး သောက်၏။

“ဒီနေ့ စားတာသောက်တာ မင်းရှင်းရမှာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါသောက်ချင်လို့လာတာမှ မဟုတ်တာ၊ အလည်း ငါမသောက်ဘူး၊ ကသစ် မကြိုက်တာ ငါဘာမှမလုပ်တော့လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဘာ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေပြောနေတာကြောင့် ဘီယာဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် အသံမြည်အောင်ပစ်ချပြီး ဇော်မင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။”

“မင်းက တကယ်ကို ကသစ်ဖြူကိုကြွေသွားပြီလား”

“အလိမ်အညာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အမှန်အကန်၊ ငါသူ့ကို လက်ထဲခွင့်ရတဲ့အထိ ကြိုးစားသွားမှာ”

“ဟာ... မင်းကတော့”

“ဟ... ဘာလဲကွ၊ မင်းပဲအစက ကြိုးစားဆို၊ လက်ထပ်လို့ အောင်လုပ်ဆို၊ မင်းပဲအားပေးခဲ့ပြီးတော့ အခုမင်းက ဘာတွေစိုးရိမ်တာလဲ”

“ဟို... အဲဒါက ကသစ်ဖြူက ငါ့ညီမလေး၊ မင်းကမဟုတ်တရုတ်ကောင်၊ ဘယ်မိန်းကလေးမှ အတည်တွဲချင်တာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ခြောက်... အတည်တကျလက်ထပ်ယူမှာပါဆို ယောက်ဖရဲ့စိတ်ချစမ်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို ငါ့ကျွန်ုပ်တို့အချိန်မှာ ဟိုခေါ် ဒီခေါ်မနေဘဲ ယုတ်ဖို့တော့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်”

“ဘာကွ... မင်းကများ ငါ့ညီမကိုလည်း ပိုးသေးတယ်၊ ငါ့လည်း ကလန်ကဆန်လုပ်သေးတယ်”

“ဘယ်ချိန်တုန်းကများ ဘာမှသွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ ငါ့

ကို အစိုးရိမ်လွန် အချစ်ပိုသွားတာများလဲ ယောက်ဖရယ်၊ အစကတော့ အရမ်းအရမ်း အလွန်အလွန်သဘောတူနေသလိုနဲ့၊ ကဲ... ဟိတ်ကောင် ပြောစမ်းပါဦး ငါ့ကို၊ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ပြောနေပေမယ့်၊ မင်းအရမ်းကူခြေပျက်နေတယ်၊ မင်းညီမကို ချစ်သူတစ်ယောက်လိုများ သဝန်တိုနေတာလား”

“ဟာ... မင်း... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဘီယာများများ မဝင်သေးသော ထင်ရှားပျက်နာ ရှက်ရွံ့ထူထူ သလို သွေးရောင်လွှမ်းသွားသည်။ အခုမှ ရှက်ရမ်းရမ်းလျက် ဘီယာတွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့သောက်နေ၏။

ဇော်မင်း လှောင်သလို သရော်သလို တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ

“မင်းက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ငြင်းနေသလိုပဲ၊ မင်း ကသစ်ဖြူကို ကြိုက်နေပြီမဟုတ်လား ထင်ရှား”

“ဘာ... ဘာလို့ကြိုက်ရမှာလဲ၊ ရုပ်ဆိုးမ နှပ်ချေးဖတ်နှိုက်၊ သက်သန်းကိုက်ပြီး ဒီလောက်ညစ်ပတ်နေတဲ့သူ့ကို ငါကြိုက်စရာလား”

“မင်းမျက်စိထဲမှာ ငယ်ငယ်ကရုပ်ပဲ မြင်နေသလား၊ အခုကသစ်ဖြူလှလာတယ်၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ချစ်စရာကောင်းလာတယ်ဆိုတာကို မင်းဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ”

“ဘာ... ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာလဲ၊ ငါ့ကိုရန်စွာလိုက်တာများ၊ တတ်ကတ်ကိုလန်လို့”

“အေး... မင်းကို အဲလိုကတ်ကတ်လန်ပြီး ငါအပါအဝင် တခြားသူတွေအပေါ် ဆက်ဆံရေးအဆင်ပြေနေတာကို မင်းမနာလိုဖြစ်နေတာမဟုတ်လား”

“မနာလိုတာ၊ ငါက ဘာမနာလိုစရာအကြောင်းရှိလို့လဲ” သူ

လိုမိန်းကလေးမျိုး စိတ်ဝင်စားစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး။ ငါနိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားရတာ၊ ဖေဖေနဲ့ခွဲရတာ၊ ဖေဖေ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ မတွေ့လိုက်ရတာတွေအားလုံး သူ့ကြောင့်ချည်းပဲ။ သူ့ကိုငါအရမ်းမုန်တာ ကြည့်လို့ကိုမရဘူး”

“သေချာတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကသစ်ဖြူကို အမြင်ကတ်တယ်၊ မုန်းတယ်ဆိုတာလေ”

“သေချာတယ်၊ သေချာတာပေါ့”

“အေး... ဒါဆိုရင်တော့ ငါနဲ့ကိစ္စ မင်းမသိချင်ယောင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပေးကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မင်းက အနှောင့်အယှက်လို့ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာ”

“ကသစ်ဖြူလိုမိန်းကလေးကို ချဉ်းကပ်သိမ်းသွင်းရတာ အော်လို ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ်လေး ထင်နေလား။ ဇွတ်ကြမ်းလို့လည်းမရဘူး။ သူ့အကြိုက် သူ့ဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံလေးနဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးဝင်နေရတာ သူ့လက်ခံလာတဲ့အထိ ငါ့ဘက်က သိမ်မွေ့ညင်သာပေးရမယ်အဲဒီတော့ မင်းအလိုက်သိပေးပါ ယောက်ဖရယ်နော်၊ မင်းညီမကို ရိုးပြေကျ သေတပန်သက်တစ်ဆုံးပေါင်းပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဇော်မင်းက တကယ်အတည်ပြောနေသလိုပင်။ ထင်ရှားနာခေါင်းရှုံ့မိလျက် ဇော်မင်း ရှေ့ကဘီယာဖန်ခွက်ကိုပါ ယူသောက်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲဟ”

“မင်းပဲ မသောက်ဘူးဆို”

“ငါ ပြောမိလို့လား”

ထင်ရှား မခံချင်အောင် ဇော်မင်း စနောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထင်ရှားက လိုတာထက်ပိုပြီး ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်လျက်

“ငါလုပ်မိတော့မယ်နော် ဇော်မင်း၊ အခုပဲပြောပြီးတဲ့ စကားကို ရေမရာနဲ့၊ ကသစ်ဖြူမကြိုက်တာ မလုပ်တော့ဘူးဆို၊ မလုပ်နဲ့ပေါ့၊ ငါတောင်အကုန်သက်သာသေးတယ်”

“အေးပါ... ငါမနေနိုင်လို့ သောက်ဖြစ်တောင်နည်းနည်းပဲ သောက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ များများသောက်မိရင် ဟိုဆစ်ခါလို အရက်နာကျတော့ ကသစ်ဖြူ ပျာပျာသလဲပြုစုပြီး ပင်ပန်းရမှာနဲ့လို့ကွ၊ ငါ့ကြောင့် သူပင်ပန်းမှာ မကြည့်ရက်ဘူး”

“တောက်... သောက်ကြီးသောက်ကျယ်နဲ့ကွ၊ ငါပဲသောက်မယ်၊ မင်းမသောက်နဲ့”

ထင်ရှားဒေါသတွေဖြစ်လျက် ဘီယာတွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်နာသောက်ပစ်လိုက်သည်။ များများမူးလျှင် ဇော်မင်းကိုပြုစုသလို ကသစ်ဖြူ ပြုစုမလား၊ မပြုစုဘူးလား စောင့်ကြည့်ရမည်။

တခြားယောက်ျားတွေအပေါ် နူးညံ့မှုနှင့် အပြုံးတွေ ညင်သာသိမ်မွေ့သော ဆက်ဆံရေးတွေ ရက်ရောသလောက်၊ သူ့အပေါ်အထာဘိုင်လွန်းသော ကသစ်ဖြူစိတ်ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ။

ငါမင်းကို နားမလည်ချင်ပါဘူး ကသစ်ဖြူ။ မင်းငါ့ကိုနားလည်အောင်လို့လည်း ငါမကြိုးစားချင်ဘူး။

ငါတို့နှစ်ယောက်က ရေစက်ဆုံဖို့မှ ကံဇာတာမပါတာ၊ အဆင်ပြေဖို့ မလိုအပ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီရင်ထဲမှာ လိုအပ်မှုတစ်ခုခု နဲ့နေတယ်ဆိုတာ...။

အခန်း (၂၉)

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိမ်ကိုဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်းမသိ။
ဇော်မင်းက သူ့အဖေဖုန်းဆက်ခေါ်တာကြောင့် သူ့အိမ်ကို ပြန်
သွားရသည်။

သူ့ကိုကားမောင်းနိုင်လားဟု မေးသေး၏။ မခံချင်စိတ်ကြောင့်
မျက်စိမှိတ်တောင် မောင်းနိုင်တယ်ဟု သူပြောခဲ့သည်။ တကယ်လည်း
သူ့မျက်စိမှိတ်မောင်းလာခဲ့မိသလိုပါ။

အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုရှေ့ရောက်မှ ကားက ဒုန်းခနဲရပ်သွားသည်။
ကားသေ့ကို ဖြုတ်မနေတော့ဘဲ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ သံ
ဘာဂျာတံခါးကိုလာဖွင့်သူက ကြီးကြီးဖြစ်နေသည်။

“သားအရက်တွေ အရမ်းမူးလာတာလား”

“မမူးပါဘူး ကြီးကြီးရဲ့၊ မမူးလို့ သားအိမ်ပြန်ရောက်လာတာ
ပေါ့”

“အရက်သောက်ပြီး ကားမမောင်းပါနဲ့ သားရယ်၊ အန္တရာယ်
များပါတယ်”

“သားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်
တတ်ပါတယ် ကြီးကြီးရဲ့၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဒါနဲ့ ကသစ်ဖြူရော ကြီးကြီး”

ရေမည်ခန်းက

“ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်နေပြီ ဒီအချိန် သူ့တိုက်ခန်းလေးဘက်
နဲ့ပြီး အိပ်ပြီပေါ့ကွယ်”

“သူ့ကို အခုသွားခေါ်လိုက်ပါ ကြီးကြီး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲကွယ် သားရဲ့၊ ဒီအချိန်ကြီးကို”

“သားမူးလာတယ်၊ ဇော်မင်းကို ပြုစုပေးသလို ပြုစုပေး၊ ဆေး
တိုက်ပေးလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဪ... ပျားရည်နဲ့ ရေကျက်အေး ကြီးကြီးဖျော်တတ်ပါ
တယ်၊ မောင်ဇော်မင်းကို တိုက်တဲ့ဆေးလည်း ကြီးကြီးသိတယ်၊ ဆေး
သတ္တုထဲမှာ သူဝယ်ထည့်ထားတယ် သားရဲ့၊ ကြီးကြီး တိုက်မှာပေါ့”
ထင်ရှား ဆိုဖာခုံပေါ်ထိုင်ချပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“သားကြီးကြီး တိုက်တာမသောက်ချင်ဘူး၊ သူ သားကိုတိုက်
မယ်”

“ဪ သားရယ်၊ ကသစ်လေး အိပ်နေပါပြီဆိုမှကွယ်၊ သူ
နက်ရုံးတက်ရမယ်၊ မနက်အစောထကြီးပြီး သားနဲ့ကြီးကြီးစားဖို့ ချက်
ပြုတ်လုပ်ကိုင်ပေးရသေးတယ်၊ မနီးရက်ပါဘူးကွယ်”

“ကြီးကြီးကပါ ဘာလို့ အဲလိုလုပ်နေတာလဲ”

“ဟင် ဘာလုပ်လို့လဲ သားရဲ့”

“ကသစ်ဖြူ မပိုက်ဘူး၊ အဲဒီနေ့က ဇော်မင်းကို ပျားရည်လည်း
တိုက်တယ်၊ ဆေးလည်းတိုက်တယ်၊ ဆက်ဆံတာလည်း ပြုပြင်ချိုသာ
ဖို့ ပြုပြင်နေတာပဲ၊ ကုမ္ပဏီက အောင်မျိုးသူဆိုတဲ့ကောင်နဲ့လည်း ထမင်း
တောင်နှစ်ယောက်တည်း အခန်းတစ်ခုတည်းမှာ စားတယ်၊ ရယ်လို့
မာလို့ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့လို့၊ ရွှေအဖိုးလုံးနဲ့ဆို ပြောမနေနဲ့၊ ဟိုကောင်
ကျောင်းအပြန်ကို လည်တခန့်ဆန့်မျှော်နေတာ၊ ရောက်လာပြီဆို နှစ်
ယောက်တစ်ကမ္ဘာ အောက်မေ့နေလားမသိဘူး”

ရေမည်ခန်းက

“သား”

“သား အမှန်တွေပြောနေတာ ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီးက ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ကသစ်ဖြူကို ဇွတ်အထင်ကြီးနေတယ်။ ဣန္ဒြေရှင်လေး သိက္ခာရှင်လေးနဲ့၊ အဲဒီကသစ်ဖြူကလေး ယောက်ျားတွေကို မူယာမာယာနဲ့ ဖြစ်ယောင်းနေတာ ကြီးကြီးသိလား”

“သားရယ် မူးရင်လည်း အိပ်တာမဟုတ်ဘူးကွယ်။ ကသစ်လေးကို ပို့ချိုး၊ မျှစ်ချိုးလျှောက်ပြောနေတော့တာပဲ။ အဲလိုတွေမပြောပါ။ သားရယ်နော်၊ ကသစ်လေးကြားရင် အားနာစရာကောင်းပါတယ်”

ထင်ရှား ဆိုဖာနဲ့ပေါ်က ဒယ်ဒယ်ထိုင်ပြီး

“ကြားကြားပေါ့၊ ဘာအားနာစရာလို့လဲ၊ သားအမှန်တွေပြောတာ အရက်သောက်ပြီးမူးလို့ပြောတဲ့ စကားမဟုတ်ဘူး။ မမူးလည်း အချိန်မှာ ဒီစကားကိုပြောချင်နေတာ၊ ညနေက ကသစ်ဖြူတိုက်ခန်းခေါ်ဖော်မင်းတက်ပြီး လက်ဆောင်ပေးတာ ကြီးကြီး မသိဘူးမဟုတ်လား။ ကြီးကြီးတို့အထင်ကြီးထားသလို ဣန္ဒြေရှင် သိက္ခာရှင်ဆိုရင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဝိုးပန်းပြီးပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို စကားတွေဖော်တဲ့အောင်ပြောပြီး လက်ခံယူစရာလား။ သူ့သာ ဖော်မင်းကို မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ယူစရာလား ကြီးကြီးရဲ့၊ သူတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့နေရာမှာ ရော လက်ခံတွေ့စရာလား”

ထင်ရှား ဇွတ်တရွတ်ပြောနေတာကို ကြီးကြီး သက်ပြင်းတွေနဲ့ ခေါင်းယမ်းမိသည်။

“သား... အဲဒီ ဖော်မင်းက သမီးလေးနဲ့ အရင်သိတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သားသူငယ်ချင်း သားခေါ်လာတာ သားမိတ်ဆက်ပေးတာ ပြီးတော့ သားကိုယ်တိုင်အိမ်မှာ လက်ခံထားတာ၊ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတဲ့အိမ်ကို ရွယ်တူတန်းတူယောက်ျားတွေ

အပေါင်းအသင်းခေါ်မလာသင့်ဘူး၊ ခေါ်မထားသင့်ဘူးဆိုတာ သား နားလည်ဘူးလား”

“ဒါက”

“သားသူငယ်ချင်းမို့ သားခေါ်ထားတာ ကြီးကြီးတို့ ဘာပြောသို့ရလို့လဲ၊ ကသစ်လေးခမျာ တစ်ယောက်စာပိုအလုပ်လုပ်ရတယ်။ မင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လက်ခံစကားပြောရတယ်၊ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရတယ်၊ တကယ်ဆို ကသစ်လေးက သနားရေးကောင်းပါတယ်ကွယ်”

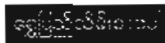
“ကြီးကြီးကိုပြောလိုက်ရင် ကသစ်ဖြူဘက်ကချည်းပဲ၊ ကြီးကြီးနဲ့ ကသစ်ဖြူက ရွှေအဖိုးလုံးနဲ့ဆိုလည်း အမြဲပလူးပလဲ ပန်ရနေတယ်။ အနေပေမယ့် ယောက်ျားက ယောက်ျားပဲ၊ ဥပုသ်စောင့်တဲ့ကျားဆိုတာ ဆိုဘူး”

“ဖိုးလုံးလေးက ရိုးသားပါတယ်၊ အနေပေမယ့် လေးစားသင့်တဲ့ အရာတွေအများကြီး သား၊ အနေတာက သူ့အတိတ်တဝအကျိုးပေးပါ။ ကသစ်ဖြူလေးအပေါ်လည်း တကယ်မောင်နှမအရင်းစိတ်နဲ့ ခင်ရင်းနီးနီးနေကြတာပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက တခြားအပေါင်းအသင်း အဖော်မှမရှိတာကွယ်။ သူတို့ချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်နဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြရတာပါ။ ပြီးတော့ ဖိုးလုံးက လက်ထပ်ရမယ့်သူ ပြီးသား”

“ဗျာ... သူ့လိုရွှေအကို လက်ထပ်မယ့်သူရှိတယ်၊ အံ့ဩစရာ

တကယ်ကို အံ့ဩတကြီးပြောလိုက်တော့ ကြီးကြီးရယ်သည်။

“လူကောင်းမိန်းကလေးတွေလည်း ဖိုးလုံးလိုယောက်ျားပီသတဲ့ သူတို့ ကြိုက်တဲ့သူတွေရှိပါတယ်။ သနားချစ်လေးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖိုးလုံးက

အဲလိုမိန်းကလေးတွေကိုယူရင် တစ်နေ့ကျရင် အားနည်းချက်ကို အနိုင်အနိုင်ယူခံရမှာစိုးလို့ သူ့လိုဘဝတူ မိန်းကလေးကိုယူမှာ မင်းဒယ်ဒီက သူတို့အတွက် ဟိုတယ်မှာ ကုန်ချင်သလောက်ကုန်ပစေ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ ရှေ့နေကြီးကိုမှာခဲ့ပြီးသား။

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် သား၊ လူတွေရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ သစ္စာတရားက အရမ်းအထင်ကြီးလေးစားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သားကလူတွေကို ချစ်ပျက်ပျက်မတွေးပါနဲ့ကွယ်”

“အဲဒီထဲမှာတော့ ကသစ်ဖြူ မပါလောက်ဘူး ကြီးကြီး၊ ကုမ္ပဏီက အောင်မျိုးသူနဲ့”

“အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ သားကိုသေချာရှင်းပြဖို့လိုမယ် ထင်တယ်။ တကယ်တော့ အောင်မျိုးသူအဖေက ကသစ်ဖြူနဲ့ အောင်မျိုးသူကို သဘောတူပေးပါလို့ သားဒယ်ဒီကို ပြောသေးတယ်”

“ဟင်... ဒယ်ဒီကို”

“မွေးစားသမီးဆိုတော့ လူကြီးမိဘအရာထားပြီး သူ့သား သဘောတူပေးဖို့ ပြောတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းဒယ်ဒီက ကသစ်ဖြူကို မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဇွတ်စိစဉ်ခဲ့တာပဲ။ ကသစ်ဖြူကို တခြားသူတွေကို မပေးနိုင်လို့လေ။ ကသစ်ဖြူကို လိုချင်တဲ့သူတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပတ်တာ”

“အဲဒါကြောင့် သူကဘဝင်မြင့်နေတာလား”

“ကသစ်ဖြူမှာ အဲလိုစိတ်မျိုးမရှိပါဘူး သား။ သူ့အပေါ်ကောင်ကောင်းဆက်ဆံတဲ့သူကို သူမခိုင်းပါဘူး။ ကောင်းကောင်းဆက်ဆံတတ်ပါတယ်။ သားက သူ့အပေါ် တစ်ခါလောက်တောင် ကောင်းကောင်းဆက်ဆံပေးဖူးလို့လား”

“သားကိုချည်း အပြစ်ပြောမနေနဲ့၊ သူကရော အချိုးပြေလို့ သားကိုဆို အမြဲရန်တွေ့ပြီး ကတ်ကတ်လန်နေတာပဲ။ တခြားတွေနဲ့ သားတစ်ခါမှ အဲလိုမဆက်ဆံခံရဖူးဘူး”

“သားဘက်က အဆင်ပြေပြေနေကြည့်ပါကွယ်။ သူ့ဘက်ကလည်း အဆင်ပြေလာမှာ။ ဈေးသည်နဲ့ ဈေးဝယ်အသံတူလို့ သားတို့ နှစ်ယောက်တွေ ဖြစ်နေကြရတာပါ”

“ထားပါတော့၊ အောင်မျိုးသူနဲ့ကိစ္စက သူ့လက်မခံရင် နှစ်ယောက်တည်း ထမင်းအတူစားတာတွေ လက်ခံစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အောင်မျိုးသူကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဒီအခြေအနေအထားဆောက်နေကြတာနေမှာပေါ့”

အပြစ်ရှာပြောနေသော ထင်ရှားကို ကြီးကြီးပြုံးပြီး ကြည့်နေရှာမိလည်း ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေလို့ပါ။

သူ့စိတ်ထင်ရာ သူပြောချင်ရာ ပြောနေတာမဟုတ်ပါလား။

“သား... အဲဒီအောင်မျိုးသူက သူ့အဖေက သဘောတူရုံတင် ဆက်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကသစ်ဖြူလေးကို ချစ်ခွင့်ပန်ထားသေး။ ကသစ်ဖြူက အခုထိလက်မခံသေးဘူး။ ကိုယ်သူဌေး ကိုယ်ဆက် လူကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် အဆင်ပြေအောင်ဆက်ဆံနေရပေမယ့် ကသစ်ဖြူက သူ့အန္တရာယ်မရှိအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

ကြီးကြီး ရှင်းပြနေပေမယ့် သူမကျေနပ်နိုင်သေးပါ။ သူနှင့် တခြားသူတွေကို တန်းတူဆက်ဆံပေးတာက ခံရခက်စေသည် မဟုတ်

ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် အပြုံးနှင့်ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံတတ်သလောက် ကိုမြင်လျှင် မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းတည်တင်းအေးစက်သွားတတ်မည်။

၁၆၄ ◊ လှဲမ

သူမခံမရပ်နိုင်အဖြစ်ဆုံးက အောင်မျိုးသူနှင့် ထမင်းအတူ
တာကို တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ရတာနှင့် ဇော်မင်း လက်ဆောင်ပေးတာကို အ
ချိုချိုလေးဖြင့် လက်ခံယူတာကိုပင်။

သူ့ကိုတော့ ဘာကြောင့် အပြုံးလေးတောင် တွန့်တိုရတာ
မင်းငါ့ကို ဂရုစိုက်မှပဲ ငါကျေနပ်နိုင်မှာပါ။
အဲဒီအတွက် ...။

အခန်း (၃၀)

“သားလေး ညကတည်းက အသောက်များလာလို့ မနက်က
ညည်း အိပ်ရာမထနိုင်ဘူး၊ နေ့လယ်စာကျွေးတာလည်း မစားဘူး၊ ဆရာ
နဲ့ခေါ်ပေးမယ်ဆိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အရက်နာကျသလိုဖြစ်တာ ဆရာ
နဲ့ခေါ်ရမှာ ရှက်စရာကြီးတဲ့။ သမီးသွားကြည့်ပေးပါဦးကွယ်”

ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကြီးကြီးပြောလိုက်သည့်စကားက ရင်ကို
ဇာသွားစေသည်။ အိမ်အလုပ်တွေပင် မလုပ်ရသေးပါ။ ညစာအတွက်
ညင်ဆင်ဖို့လည်း မစီစဉ်ရသေးပါ။

“သူ့ဘာပြောပြော ဆရာဝန်ပဲခေါ်ပေးလိုက်ပြီးရော ကြီးကြီး
အယ်၊ သမီး သူ့ဆီမသွားချင်ပါဘူး”

“သွားလို့က်ပါ သမီးရယ်၊ နေ့လယ်က ရှေ့နေကြီးလည်း လာ
သွားတယ်၊ သူ့ကိုဘာပြောသွားလဲ မသိဘူး၊ မေးကြည့်ပါဦး”

“သူ့ကိုစွဲပဲရှိမှာပေါ့၊ သမီးတို့ကိစ္စဆို သမီးတို့ကိုပြောမှာပဲလေ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ သမီးရယ်၊ သွားတော့ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

ဒီလောက်ပြောနေတော့ ကြီးကြီးကိုအားနာရဦးမည်။ စလင်း

ဘက်အိတ်ကိုတောင် ကိုယ့်အခန်းပြန်မထားနိုင်ဘဲ ထင်ရှား အခန်း တက်လာခဲ့ရသည်။ အခန်းတံခါးကို သဲ့သဲ့လေးခေါက်ပြီး လော့ခ်ချမထား တာမို့ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထင်ရှားက ဘေးစောင်း လျောင်းနေ၏။

“ထင်ရှား... ရှင်ဘယ်လိုနေလဲ သက်သာလား”

“ဟင့်အင်း”

အိပ်ပျော်ဟန်မရှိသော သူ့အသံက တိုးဖျော့ဖျော့ ခပ်ယဲ့ယဲ့ သူ့မ ရှေ့နည်းနည်းတိုးလိုက်ကာ...

“ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ် ဆေးတစ်လုံးလောက်ထိုးလိုက်မိ သက်သာမှာပါ”

“မထိုးချင်ဘူး”

“အရက်နာကျတာကို ဆရာဝန်သိမှာ ရှက်လို့လား။ အဲဒါမ လည်း အရက်နာကျတာ အရက်သောက်ပြီးပဲ ပြန်ဖြေရတယ်တဲ့။ ဖိစိ လာရင် အရက်ဝယ်ခိုင်းလိုက်မလား”

“မင်းငါ့ကိုရွံ့နေတာလား”

သူ့မဘက်လှည့်စောင်းလိုက်သော ထင်ရှားအသံက အနည် ငယ်မာလာသည်။ ဒေါသကို ဆွပေးမှပဲ ရောဂါကပျောက်တော့မည် ထင်သည်။ ဒါကြောင့်မို့...

“ရွံ့တယ်ထင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ရှင်ထင်ချင်သလိုထင်ထေ ထင်ရှား”

“မင်း ငါ့ကို ထင်ရှားလို့ပဲခေါ်နေတော့မှာလား”

“သခင်လေးလို့ အခေါ်ခံချင်ရင် သခင်လိုနေပေါ့။ လေးစား လောက်စရာတစ်ကွက်မှလည်း မရှိဘူး”

“ပြောလိုက်ရင် ပီသလေးနဲ့ ဘေးပစ်သလိုပဲ၊ ငါမင်းထင်

ဆစ်နှစ်ကြီးတယ်၊ ကိုကိုလို့ခေါ်”

“ပေပေခေါ်ခိုင်းတုန်းက ကျွန်မခေါ်ခဲ့တယ်လေ၊ ရှင်ကအခေါ် မခံခဲ့တာ၊ အခုမှတော့ မခေါ်နိုင်တော့ဘူး”

“ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံရမှာ အဲလောက်တောင် ဆက်နေလား၊ တခြားကောင်တွေနဲ့တော့ မင်းပျက်နာကျပြီးရွှင်ပြီး ဖြဲနေ တာပဲ”

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“ဘာ... ငါနေမကောင်းတာ လာမေးတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင်နေကောင်းသွားပြီမဟုတ်လား၊ ဒီလောက်လေသံမာမာနဲ့ ပြောနိုင်နေမှတော့ ရှင်မသေနိုင်တော့ပါဘူး”

“ကျွတ်... မင်း”

“ဟော... ကိုယ့်ဘာသာ ငုတ်တုတ်တောင်ထိုင်နိုင်နေပြီဆို တော့ တော်တော်လေးကို ကျန်းမာရေးကောင်းလာပြီ၊ ကျွန်မ ညစာ တစ်ခုခုလုပ်ပေးမယ်”

“နေဦး”

အပြင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာကြောင့် သူ့ကပျာကသီ ထ် တားလိုက်ရ၏။ သူ့မခြေလှမ်းတုံ့သွားလျက်

“ဘာလဲ”

“ငါဘာစားမလဲ မမေးဘဲ၊ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“အရက်နာကျတဲ့သူအတွက် စွပ်ပြုတ်လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ရှင်ထမင်းစားချင်စိတ် မရှိဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မစားချင်ဘူး စွပ်ပြုတ်လည်း မသောက်ချင်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာစားမှာလဲ”

“ဟိုတယ်မှာ တရုတ်စာသွားစားချင်တယ်”

“ကိုဇော်မင်းလာရင် ကားမောင်းပြီးလိုက်ပို့ခိုင်းပေါ့”

“ဇော်မင်းက သူ့အဖေအလုပ်ကိစ္စနဲ့ခေါ်ထားလို့ ဒီနေ့လည်း လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဦးသံလုံးကို သွားခေါ်ပေးရမလား”

“လူကြီးကို ကားမောင်းမခိုင်းချင်ပါဘူး။ ဘယ်အချိန်တုန်းက ဦးသံလုံးမောင်းတဲ့ကားကို ငါစီးလို့လဲ”

“ဒါဆို ဖိုးလုံးကိုလိုက်ပို့ခိုင်းရမှာလား”

“ကျွန်း... ရွှေအကို အနားမှာထိုင်ခိုင်းပြီး ငါတစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေရမှာလား။ သူပြောလည်း မင်းလိုမျိုး ငါနားမလည်ဘူး နေမကောင်းတာ ပိုဆိုးသွားမယ်။ ပျင်းစရာကြီး”

“ကဲ... ရှင်ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“မင်းကားမောင်းပြီးလိုက်ပို့”

“ကျွန်း... အခုမှ ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်လုပ်ပြီး ပြန်လာတဲ့သူကို ရှင်မို့လို့ မညှာမတာ အားမနာတတ်ပလေတယ်။ ကျွန်မက ကြီးကြီးနဲ့ ဦးသံလုံးတို့စားဖို့ ညစာလုပ်ပေးရဦးမယ်။ တခြားလုပ်စရာတွေကလည်း အများကြီး”

ကသစ်ဖြူစကားကြောင့် မွေ့ယာကြီးကို ထင်ရှားစုန်းခနဲ လက်သီးနှင့်ထိုးပြီး...။

“အဲဒါတွေက ငါ့ထက်အရေးကြီးသလား။ သူတို့စားဖို့ ငါတို့ ဝယ်လာလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ တခြားအလုပ်တွေကရော တစ်နေ့မလုပ်တာ နဲ့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ”

“ပြီးရော”

“ဘာပြီးရောလဲ”

“ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ကစောင့်နေမယ်။ ရှင်

ည်း အဝတ်အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့”

အခုထိ ဆက်ဆံနေတာ မချေမငံပါ။ ပြောတာဆိုတာလည်း ညံ့ညံ့သာတာမရှိ။ သူနိုင်ငံခြားကနေတောင်ရောက်ခါစကတောင် ဒီ ဆက်မပြင်းထန်ဟု ထင်မိသည်။

မာကျောသင့်တာက ငါပါ။ မင်းကဘာကြောင့် မာကျောနေရ တာလဲ။ မင်းတခြားသူတွေအပေါ်ဆက်ဆံသလို ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လာ အောင် ငါဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ကသစ်ဖြူ...။

အခန်း (၃၀)

“ကသစ်ဖြူ...မင်းရော ဘာစားမှာလဲ မှာလေ”

“ကျွန်မ ဝိုက်မဆာသေးဘူး၊ အိပ်မှာ ဒီအချိန်ညစာမှစားတတ်တာ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်တစ်ခုခုစားပေါ့၊ ငါစားတာကို ဒီအတိုင်းထုံကြည့်နေမှာလား”

“ဘယ်သူက ရှင်ကိုထိုင်ကြည့်နေမှာလဲ၊ ဟိုမှာတွေ့လား တို့အဲဒီကလာတာတွေ ကြည့်နေမှာပေါ့”

“ငါကရော တစ်ယောက်တည်းဘာလုပ်နေမှာလဲ”

“ရှင်တရုတ်စားစားချင်လို့လာတာမဟုတ်လား၊ ရှင်ဘာစားစားနေပေါ့”

“ကျွတ်”

ထင်ရှား ဒေါသက စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါစမြဲ။ စားပွဲခုံကို ဒုန်းထုလိုက်တာ တခြားပိုင်းကလူတွေတောင် လှည့်ကြည့်သည်။

“ရှင်ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ အောင်မျိုးသူမဟုတ်လို့လား”

“ဘာ”

“သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ထမင်းအတူစားတုန်းက မင်းမျက်နှာ ခြူးခွင်ပြီး ရယ်သံတွေထွက်လို့ပါ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ သူက ကျွန်မအလုပ်ရှင်၊ မျက်နှာရှစ်ခေါက် ခြူးခွဲ ရန်တွေ့နေလို့ရမလား ရှင်က...”

“ဘာဖြစ်လဲ ငါက”

“ရှင်က ကျွန်မကိုမုန်းနေတဲ့သူလေ၊ အမြဲတမ်းနာကြည်းမှုတွေ နဲ့ တိုက်ခိုက်ရန်ရှာနေတဲ့သူ၊ ရန်သူကို ကျွန်မကအပြူးနဲ့ဆက်ဆံပြီး အရှုံးဆေးနေရမှာလား”

“အဲဒီကဏ္ဍကိုထားလိုက်၊ ဖေဖေက မင်းနဲ့ငါ့ကို သဘောတူထားခဲ့တာ၊ အဲဒီပတ်သက်မှုတော့ရှိတယ်”

“အဲဒီကိစ္စ ရှင်ရော ကျွန်မရော လက်ခံရသေးလို့လား၊ ဖေဖေဆန္ဒရှိခဲ့တာမှန်တယ်၊ ရှင်လက်မခံချင်လို့ တခြားသူတွေကို ယုတ်မာတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်မကိုပတ်သက်ခိုင်းနေတယ်လေ”

“ဘာ”

“ကျွန်မ မသိဘူးလို့မထင်နဲ့ ထင်ရှား၊ ရှင်ရဲ့အဲဒီစိတ်ကြောင့် ကျွန်မ ရှင်ကိုရွံ့သွားတာ၊ အခုလိုဆက်ဆံနေတာတောင် ဖေဖေကျေးဇူးနဲ့ ဖေဖေကိုအားနာလို့ဆိုတာ ရှင်သိထားပါ”

သူများတွေပြောသလို ကသစ်ဖြူထက်မြက်ဉာဏ်ကောင်းသည် ဆိုတာအမှန်ပဲဟု ဝန်ခံပေးရတော့မလိုပင်။ သူ့ရဲ့စိတ်ကို ရွံ့သည်ဆိုတာ တော့ ဝင်လိုက်သလို ခံရခက်စေသည်။

ငယ်ငယ်က သူမနှစ်ချေးဖတ်ခွိုက်၊ လက်သန်းကိုက်တုန်းက ရွံ့ရှာသည်လို့ သူပြောခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ ဟန်ကိုယ်ဖို့တော့လို့မည် ထင်သည်။

“ငါက ယုတ်မာတဲ့စိတ်နဲ့ အဲလိုတွေလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

ကသစ်ဖြူ၊ မင်းရဲ့စိတ်ကိုစမ်းသပ်နေတာ”

“ဘာ”

“ငါက အခုမှနိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာလေ၊ ဒယ်ဒီက မင်းလက်ထပ်ခိုင်းခဲ့တယ်၊ မင်းဘယ်လို မိန်းကလေးလည်း ငါမသိဘူး။ ဒယ်ရှေ့မှာ ဘယ်လောက်ပဲလိမ္မာပြုပြု ကွယ်ရာမှာရည်းစားထားချင်ထားမယ်ရှုပ်မယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အိမ်ကလီတွေလုပ်မယ်၊ ဘယ်သူသိမှာလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးက ယောက်ျားတွေနဲ့ အညာလွယ်တဲ့သူလား၊ ပေါ့ပျက်ပျက် တန်ဖိုးမရှိတဲ့ မိန်းကလေးလားကိုယ်မသိသင့်ဘူးလား”

“အဲဒါကြောင့် ဇော်မင်းနဲ့လွတ်ပေး၊ ကုမ္ပဏီလာချောင်းလုပ်တာပေါ့၊ အထင်သေးလို့ အဲဒီလူတွေနဲ့စွပ်စွဲနေတာပေါ့၊ ရှင်အရမ်းကံအောက်တန်းကျတာပဲ ထင်ရှား၊ ရှင်လိုလူမျိုးကို ကျွန်မလုံးဝလက်မထပ်ဘူး”

“ဟာ... မင်းလွယ်လွယ်မပြောနဲ့လေ၊ လက်မထပ်ဘူးဆိုသည် ဒီအတိုင်းနေလို့မရဘူး၊ မင်းယောက်ျားရမှ ငါကအမွေတွေရမှာ၊ နေ့လယ်က ရှေ့နေကြီးကလာမေးသွားတယ်၊ နောက်ထပ်ခြောက်လပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မင်းနဲ့ ကသစ်ဖြူ လက်ထပ်ဖြစ်မှာလား၊ ဘယ်လိုတွေလုပ်ကြမှာလဲတဲ့”

“ရှင်အမွေတွေရဖို့အတွက် ကျွန်မက ယောက်ျားယူပေးရမှာလား၊ ကောင်းပြီလေ၊ ကျန်တဲ့ခြောက်လအတွင်းမှာ ကျွန်မယောက်ျားယူဖြစ်အောင်ယူမယ်၊ အဲဒါမှ ရှင်လည်း အေမီဆိုတဲ့မိန်းမနဲ့လက်ထပ်ရမှာ မဟုတ်လား၊ ရှင်အတွက် အရှုပ်ထုပ်မဖြစ်စေဘူး စိတ်ချ”

“မင်း... မင်းက ဘယ်သူ့ကိုယူမှာလဲ”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်မကိစ္စတွေကို မဝေဖန်ပါနဲ့”

သူတစ်ခတ်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့ အမိန့်တွေ အာဏာတွေနဲ့ မချုပ်ကိုင်ပါနဲ့၊ သွမ်းမိုးပါနဲ့၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ယောက်ျားရဖို့ ကျွန်မကြိုးပမ်းတော့မှာ”

“ဟား”

ကသစ်ဖြူ သူ့ကိုအရွဲတိုက်ပြီဆိုတာ သူ့သိလိုက်သည်။ သူ့ဘက်က ဘာစကားတွေပြောတာမှားသွားလို့လဲ။ အမှန်တရားကိုပြောလိုက်တာပါပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပြီးပြီးရော လက်ထပ်လို့ရမလား။ တိုက်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးလည်းမဟုတ်။

ကိုယ်အရမ်းကိုမုန်းနေ နာကြည်းနေရသည့် ကသစ်ဖြူ။ ဒါပေမဲ့ သူမ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို သူမနေတတ် မထိုင်တတ်ရိုးတိုးရွာတဖြစ်နေမိသည်။

“ကသစ်ဖြူ”

“ဘာလဲ... မြန်မြန်စား သွားမယ်”

“နေဦးလေ၊ အိမ်ကလူတွေအတွက် အော်ဒါမှာထားတာရမှ ခရသေးတာ၊ မင်းရောတစ်ခုခုစားပါလား၊ ဗိုက်ဆာနေမှာပေါ့”

“မစားဘူးလို့ပြောပြီးပြီ၊ ထပ်ပြောမနေနဲ့၊ ရှင်ဗိုက်ထဲပဲ မြန်မြန် သွတ်”

သူ့အပေါ်တော့ သူမတကယ်ကိုမညင်သာပါ။ သူ့လည်း ဒါကိုပဲ မခံချင်ဖြစ်တာ။ တခြားသူတွေအပေါ်တော့ သူမဘာကြောင့် ချီးမွမ်းခံရလောက်အောင်ကို ကောင်းနေတာလဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသောဝေဒနာက မနာလိုခြင်း၊ သဝဏ်တိုခြင်း၊ မရွေ့ရစိတ်များသာ။

ငါလည်း မင်းချစ်တာကိုခံချင်ပါတယ် ကသစ်ဖြူ...။

အခန်း (၃၂)

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး လူတွေအုံးအုံးကြွက်ကြွက်ဖြစ်နေသည်။ မြိုင်ပွဲဝင်မည့် မော်ဒယ်တွေကို အင်တာဗျူးသူက ဗျူး လာရောက်သည် ဧည့်သည်တွေကို ဘယ်သူရနိုင်သလဲလို့ မေးသူကမေး စပွန်ဆာပေး သည့် ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကြော်ငြာရောင်းချသူက ရောင်းဖြင့် ထင်ရှား မျက်စိနောက် နားတွေအူလာသည်။

တကယ်ကို ဒီလိုပွဲမျိုးမလာချင်ပါ။ အေမိက သူမရဲ့ချို့တဲ့မှုကို မျက်ရည်ကျမတတ်ပြောပြီး အကူအညီတောင်းလို့သာ လိုက်ပို့ရခြင်းဖြစ် သည်။ သူတို့ကားပေါ်ကဆင်းသည်နှင့် ဂျာနယ်လစ်တွေက ပုရွက်ဆိတ် တုတ်နှင့်ထိုးလိုက်သလို၊ ကင်မရာမီးတဖျပ်ဖျပ်နှင့် သူတို့အနားပိုင်းအုံလာ သည်။

အေမိက သူ့လက်မောင်းကို ချက်ချင်းတွဲချိတ်လိုက်တာ၊ ရုန်း လို့ ဆွဲလို့ ဖြုတ်လို့ပင်မရ။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ ထင်ရှား၊ သူတို့တစ်မျိုးမြင်ကုန်လိမ့်မယ်၊ အင်တာ ဗျူးရင်လည်း အလိုက်အထိုက်ဖြေနှော်၊ မဖြေတတ်ရင် ဟုတ်ကဲ့ပဲလုပ် လိုက်၊ ပြုံးပြုံးလေးလည်းနေဦး၊ နှင့်ရှုပ်က တိပီထဲရော ဂျာနယ်တွေထဲရော ပါလာမှာ”

လူ့ပြည်သိမ်းစာတင်

“ကျွတ်... စိတ်ရှုပ်လိုက်တာဟာ၊ အဲလိုမှန်းသိရင် ငါလိုက် တာပါဘူး”

“နင်ကလည်း ရောက်လာမှတော့ ညည်းညူမနေပါနဲ့တော့၊ အလိုက်အထိုက်လေးနေပေးပါ၊ ဟိုမှာဓာတ်ပုံရိုက်နေပြီ ပြုံးလိုက်ပြုံးလိုက်” သူ့တကယ်စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်ပြေးချင်လာသည်။ ဂျာနယ်လစ် တွေက ဘာတွေမေးပြီး ဘာတွေပြောကြမှန်းလည်း မသိပါ။

နားတွေအူပြီး ဆူနေတာပို သူ့လည်းဘာတွေပြန်ဖြေမိလည်း သိပေ။ အေမိကတော့ ပြုံးဖြဲနေသောမျက်နှာနှင့် မေးသမျှဖြေနေတာ မှုန်းကိုဝေနေသည်။ သူ့ပန်ကိုခိုခွဲ သူ့လက်မောင်းကိုတွဲချိတ်၍ ဓာတ်ပုံ သည်း အရိုက်ခံသည်။ ဒီလိုနှင့် သူထိုင်ရမည့်နေရာမှာ သူ့ကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး အလျှောက်ရမည့်နောက်ခန်းထဲကို ဝင်သွားသည်။

သူ့လည်း အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ထိုနေရာကအမြန်ဆုံး ပြန် ခုတ်လာခဲ့တော့၏။ သူ့ဘယ်ကိုသွားရမလဲ။ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ရမလဲ။ ကား မြို့တည်ရာကမရေရာသေး။ အချိန်တွေက သူ့အတွက် အလဟာသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဟင်... ဟိုမှာ”

ဟိုတယ်တစ်ခုရှေ့ကအဖြတ်မှာ ဟိုတယ်ထဲက အောင်မျိုးသူနှင့် တသစ်ဖြူ ရယ်ကာမောကာထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ကားကိုကွေ့လို့ရသည့်နေရာက ဂငယ်ကွေ့ပြန်ကွေ့ပြီး၊ သူ သို့ကားပေါ်တက်ဖို့ အချိန်မီရုံလေးရောက်အောင် ထိုနေရာကိုမောင်းလာ သည်။ သူကားပေါ်က အလျင်အမြန်ပင် ဆင်းလိုက်၏။

“ကသစ်ဖြူ”

“ဟင်... ထင်ရှား”

သူ့ကိုမြင်လိုက်တာကို အံ့အားသင့်သံယောင်ရှိသွားပေးမယ်

လူ့ပြည်သိမ်းစာတင်

သူမချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“မင်းတို့ ဒီလာပြီးဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်မကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါနဲ့၊ မပတ်သက်နဲ့လို့ ရှင်ကိုပြောသားနော်၊ ရှင်နဲ့မဆိုင်လို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါ”

“ငါအခြင်မတော်လို့ ပြောနေတာ ကသစ်ဖြူ၊ ဟိုတယ်ထဲ ထွက်လာတာမြင်လို့ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းမဟုတ်ဘူး”

“ကိုထင်ရှား... ကသစ် သိက္ခာထိခိုက်မယ့်စကားမျိုးမပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီဟိုတယ်မှာ နိုင်ငံခြားပညာရှင်တွေနဲ့ တွေ့ဆွေးနွေးပွဲလာတက်တာပါ။ တခြားလုပ်ငန်းရှင်တွေလည်း လာကြတယ်၊ အခုမှဆွေးနွေးပွဲပြီးလို့ တခြားသူတွေတောင် ဆင်းလာနေခင်ဗျား ကြည့်လိုက်ပါ”

သူမမြင်လို့မှမဟုတ်တာ၊ ဟိုတယ်မှာက လူအများဝင်ထွက်သွားလာနေတာ၊ ဘယ်လိုခေါင်းစဉ်နဲ့ လက်ညှိုးထိုးပြုရနေတာပဲ။ သူမနှာခေါင်းရှုံ့မိလျက်...

“အဲဒီလူတွေက ခင်ဗျားတို့တက်တဲ့ဆွေးနွေးပွဲကိုလာတက်တာဆိုတာ ဘယ်လိုသက်သေနဲ့ယုံရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပုံစံနဲ့စွပ်စွဲချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့လာကြတာပါ”

“လူမှုရေးကိစ္စဆိုလည်း ရှင်ဝေဖန်မှတ်ခတ်ခွင့်မရှိဘူး၊ ထင်ရှားဒါ ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ”

“မင်းက ငါလက်ထပ်ရမယ့်မိန်းကလေးလေ၊ တခြားသူစိတ်ယောက်ျားလေးနဲ့ သွားချင်တိုင်းသွား၊ လာချင်တိုင်းလာနေတာကို ငါတမျက်စိမှိတ်ကြည့်နေရမှာလား”

“ရှင်”

ထင်ရှားပြောလိုက်သောစကားအတွက် အောင်မျိုးသူက အံ့သြသွားသလို သူမကိုလှည့်ကြည့်လာသည်။ အထင်လွှဲခံရမှာကြောက်စရာအကြောင်းမရှိပေမယ့် တခြားသူရှေ့မှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဒီလိုစကားမျိုးပြောသင့်ဟု ထင်မိသည်။

ဟန့်တားချိန်မရလိုက်တာမို့ သူမဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် ခြေသွားရ၏။ ထင်ရှားကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမနေချင်တော့ဘဲ အောင်မျိုးသူထက်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

“မောင်း ကိုအောင်... သူ့ကိုဂရုစိုက်မနေနဲ့”
ကားလေးက ရှောခနဲလိုဏ်ထွက်လာသည်။ ကားလေးကအရှိန်မြှင့်ပြေးလွှားနေပေမယ့် တစ်ယောက်မှစကားမပြောမိကြသေးပါ။

တက်ခေါက်ကာ ရှေ့မှာရှိသမျှ ကန်ကျောက်ပြီး ဒေါသဖြစ်ကျန်ခဲ့သော ထင်ရှားကို ကားဘက်ဒီမုန်ကကြည့်ပြီး သူမ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့စာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလူဘယ်တော့မှ ရင့်ကျက်မှာမဟုတ်ပေ။

“ကသစ်”
“ဟင်... ရှင်”

အတွေးလွန်နေတာကြောင့် အောင်မျိုးသူ လမ်းဘေးချပြီးကားရပ်လိုက်တာကို မသိပေ။ အောင်မျိုးသူက ကားစတီရာရင်ပေါ်လက်တင်ထားလျက် သူမဘက်ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ

“ထင်ရှားပြောလိုက်တဲ့စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ၊ ကိုယ်သိပ်နားမရှင်းသလိုဘဲ၊ ဘာလဲ ကသစ်က သူနဲ့လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးလား”

“ဖေဖေ... ဟို... ဦးသူဝေက မသေခင်ဆန္ဒရှိခဲ့တာပါ၊ ထင်ရှားနဲ့ ကျွန်မလက်ထပ်ဖို့ကို”

“ဪ... ဒါကြောင့်လား”

“ရှင်”

“ဖေဖေက ကသစ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုသဘောတူပေးပါလို့ပြောတော့ ဦးသုဝေဒါကြောင့် အင်းမလုပ် အဲဒါမလုပ်တုံ့လိုတာလုပ်နေတာပဲ။ အစကတည်းက ကသစ်ကို သူ့သားနဲ့ဆန္ဒရှိနေခဲ့လို့ဖြစ်မယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်လိုလူမျိုးနဲ့ မွေးစားသမီးသဘောမတူဘဲနေပါမလား။ ဦးသုဝေဒါတော်တော် အကြံအစည်ကြီးခဲ့တာပဲ”

“ဖေဖေကို အပြစ်တင်တာမျိုးတော့မပြောပါနဲ့ ကိုအောင်၊ သူ့သားအတွက်နောက်ဆံတင်းပြီး စီစဉ်တာပါ။ ထင်ရှားကဆိုးတယ်လေ ဆယ်ငါးနှစ်လောက်တောင် သူ့အဖေကိုစိတ်ဆိုးပြီးခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေသေတဲ့အထိဆိုပါတော့ အဆက်အသွယ်လုံးဝမလုပ်လို့ သေတာကိုတောင် မသိတာလေ။ မရှင့်ကျက်တဲ့စိတ်လို့ပြောရမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဦးသုဝေဒါ သူ့သားအတွက်အရမ်းစိုးရိမ်ခဲ့တာ”

“မင်း အဲလိုလူမျိုးကိုလက်ထပ်ရဲသလား ကသစ်ဖြူ”

“ဟိုး... အဲဒါက”

အောင်မျိုးသူ မေးခွန်းအတွက် သူမမှာဖြေစရာအဆင်သင့်မရှိဘူး။ ထင်ရှားလိုလူမျိုးကို လက်မထပ်ရဲပါဘူးလို့ပြောလိုက်လျှင် အောင်မျိုးသူ ဒီထက်ပိုပြီး ရှေ့ဆက်တိုးတော့မှာမဟုတ်လား။ လက်ထပ်မှာဆိုရင် ရော့ တင်းမာသည့်သူမတို့နှစ်ယောက်ဆက်ဆံရေးကိုသိနေသော အောင်မျိုးသူက ယုံကြည်ပါ့မလား။

အောင်မျိုးသူက မပြီးချင်ဘဲ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ

“ကိုယ်လည်းယုံကြည်တယ်။ ထင်ရှားကိုလက်ထပ်ရင် ကသစ်ကဆိုးမယ်ဆိုတာ ဒီကောင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက အကြောမာတယ်လို့ဖေဖေပြောဖူးတယ်။ ဖေဖေက ဦးသုဝေဒါပြောပြလို့သိရတာလေ။ တော်တော်တန်ရုံဆို ကိုယ့်သားသမီးအကြောင်း ဘယ်သူကပြောမှာလဲ”

“အရင်က ထင်ရှားက အဲလောက်ထိဆိုးတဲ့လူမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ ကျွန်မကို ဦးသုဝေဒါမွေးစားလိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး သူ့အဖေအချစ်အားနဲ့ဝေယူရပြီဆိုပြီး စိတ်ရိုင်းတွေဝင်သွားခဲ့တာ”

“အခုထိ အမှန်းတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတုန်းပဲထင်တယ်ဟုတ်လား။ ကြည့်ရတာ မင်းကိုတန်ဖိုးမဲ့အထင်သေးပြီး ဆက်ဆံနေတယ်”

“ဟုတ်... အဲလိုလည်း”

“မင်းကာကွယ်ပေးဖို့စိတ်ကူးနေလား။ ဟိုတစ်ခါရော အခုရော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေကို စော်ကားနေတာ။ မင်းအဲလိုကောင်နဲ့ လက်ထပ်လက်ထပ်ရဲလို့လား ကသစ်... ဟင်”

“ကျွန်မ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားပေးပါလား”

အောင်မျိုးသူက သူမ တွေးထင်ထားသလို ထိုအခွင့်အရေးကို အသုံးမပြုဘဲ ကာပြောသည်။ သူမ ကဗျာကယာပင် ခေါင်းခါမိလိုက်ရင်... “ဟင်အင်း... ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူး”

“ဦးသုဝေဒါ ဘာတွေမှာခဲ့လို့လဲ”

“ရှင်”

“သူ့သားကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှလက်မထပ်ရဘူးလို့ မှာခဲ့လို့မလို့ပါ။ မင်းကိုမွေးစားထားတာလေ။ ကျေးဇူးတွေရှိလို့ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ဖို့အရေးကို မင်းဘာကြောင့်ကျေးဇူးတရားနဲ့ ပြန်ဆပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မဘာမှမစဉ်းစားရသေးပါဘူး။ သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ လက်မထပ်ဖို့ သူ့နဲ့ကျွန်မ ပဋိပက္ခတွေနဲ့အမြဲရန်ဖြစ်နေရလို့လေ”

“ကိုယ်မျှော်လင့်လို့ရနေပါသေးတယ်နော်”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုအရင်ကတည်းက မျှော်လင့်ချက်ပေးမထားဘူး။ ရှင့်ဘာသာမျှော်လင့်တာကိုလည်း ကျွန်မ မတားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မျှော်လင့်လို့မရတော့တဲ့အခါ မိတ်ဆွေအဆင့်ကတော့ ပျက်မသွားဘူး။ ကိုအောင်ကို ကျွန်မခင်ပါတယ်”

အောင်မျိုးသူ့မျက်နှာက အေးခဲလျက်အပြုံးမဲ့သွားသည်။ ကသဖြူမျက်နှာကို ဆွေးမြေ့စွာကြည့်လျက်

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခိုင်းနေတာထက် ကသစ်ရယ်”

“ကိုအောင် မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ရှေ့ဆက်တိုးနေလည်း ကျွန်မ နှလုံးသားက လက်ခံဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်လာမယ်မထင်ဘူး။ ဒါဟာ ထင်ကြောင့်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်မပြောခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့က ဘယ်ထက်မှ အဆင်ပြေလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ကိုဆက်ပြီးမျှော်လင့်ခွင့်ပေးပါ ကသစ်ကသစ်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်မထပ်မချင်း ကိုယ်ကတော့မျှော်လင့်နေမှာပဲ”

“ဟင်း”

ကသစ်ဖြူ သက်ပြင်းတွေချလိုက်မိသည်။ အောင်မျိုးသူ့ဖွဲ့ပြုလွန်းလို့ပါ။ သူမဘက်က လိုက်လျောမှုတွေမပေးဘဲ အခုထိမျှော်လင့်သေးတာကြောင့် အားပင်နာလာမိသည်။

ဖေဖေမှာထားခဲ့သောကိစ္စတွေသာမရှိလျှင် လက်ထပ်ဖို့သင့်တော်သော အောင်မျိုးသူ့ကို နှလုံးသားမပါတောင် လက်ခံမိမလားမသိဘဲ

မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးထားမည့်သူ့ကို မျှော်လင့်ကြတာပဲမဟုတ်လား။ ထင်ရှားလိုသူမျိုးကိုတော့...။

ရွှေဘိုမြို့နယ်၊ ဝေသာ

အခန်း (၃၃)

“ဟဲ့... ဒါဘာကြီးတုန်း၊ ဒါကဘာတွေလဲ လာကြည့်ပါဦး သမီး

ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုငိုပြီး ကြီးကြီးအထိတ်တလန့်ဆွေဆွေ နဲ့တာအော်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီးရဲ့၊ ဘာပါလာတာတွေ့လို့လဲ”

“ကြည့်ပါဦး သမီးရယ်၊ သားထင်ရှား ဘာတွေ့လုပ်နေမှန်း သိတော့ပါဘူး”

“ဟင်”

ကသစ်ဖြူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထင်ရှားနှင့် အေမိပုံတွေ့၊ အောင်မျိုးနှင့် တကယ်ကိုချစ်မြတ်နိုးကြသည့် ချစ်သူရည်းစားတွေလို ချိုးပါ။

“ဟင်... ဒါ... ဒါက”

အင်တာဗျူးဖြေထားသည့်အထဲမှာ သူတို့ဘယ်လောက်ချစ်ကြသည်အကြောင်းတွေပါသည်။ ဘယ်တော့လက်ထပ်ဖြစ်ကြမည်၊ ဟန်းနီးနန်း ဘယ်မှာထွက်မည်ဆိုတာကအစပါသည်။

“သမီး”

ရွှေဘိုမြို့နယ်၊ ဝေသာ

ဂျာနယ်ကိုလုံးချေကာ သူမစိတ်လွတ်သွားသလို လွှင့်ပစ်လို
မိသည်။ ဆိုဖာခုံပေါ်ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်သော သူမပန်းလေးကို ကြီး
က နှစ်သိမ့်သလို ဖေးမဆုပ်ကိုင်လာ၏။

မျက်ဝန်းဒီဒီမှာ ဘာကြောင့်မျက်ရည်တွေက ဝဲတက်လာ
မသိပါ။

“ထင်... ထင်ရှား အရမ်းလွန်သွားပြီ ကြီးကြီး၊ ဖေဖေမှာခွဲ
ကို လက်မခံချင်လို့ သမီးနဲ့လက်မထပ်ချင်လို့ သူဒီလိုထင်သာ မြင်သာ
အောင်လုပ်လိုက်တာ၊ သူ့သမီးကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုရပါတယ်
သမီးကိုတော့ ဟိုလူနဲ့ပေါင်းလို့ ဒီလိုနဲ့တွဲလို့နဲ့ စွပ်စွဲပြီး သိက္ခာချနေတာ
ငါလက်ထပ်ရမယ့်မိန်းကလေးက အဲလိုနေလို့ရမလား ဘာညာနဲ့၊
ကတော့ လူသိရှင်ကြား တိုင်းသိပြည်သိ”

“သားထင်ရှား အရမ်းဆိုးတယ်ကွယ်၊ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်
မိန်းကလေးလဲ သူမသိဘူးလား၊ ဒီလောက်ပေါ့ပျက်ရဲတင်းနေတာကို

“သူ့အတွက်တော့ အဲဒါတွေကတန်ဖိုးရှိနေတာနေမှာပေါ့
ကောင်းပါတယ်၊ သူနဲ့တန်တာ သူရတာပေါ့”

“သမီး... အဲလိုပစ်စလက်ခတ်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဦးကွယ်
မောင်သူဝေက သူ့သားအဲလိုတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ ကြီးကြီးတို့ကို အပ်ခဲ့တ
လေး မတော်တရော်မိန်းကလေးတွေနဲ့ရမှာစိုးလို့ သမီးနဲ့လက်ထပ်ခိုင်းတ
ပါ”

“သူက သမီးကိုခါးခါးသီးသီးမုန်းပြီး လက်မထပ်ချင်လို့ ဒီ
မျိုး လူသိရှင်ကြားကြေညာလိုက်ပြီလေ၊ သမီးက အရှူးမို့ သူနဲ့လက်ထ
ဖို့ မျှော်လင့်နေရဦးမှာလား”

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

ထင်ရှားအသံကြားလိုက်တာကြောင့် သူမထိုနေရာက ထရပ်ပြီ

ထင်ရှားကို ရွံရှာသလိုကြည့်ကာ ထွက်လာလိုက်သည်။

“ဟား... ဘာလိုင်းကြီးပါလား”

“သား”

ကသစ်ဖြူလွှင့်ပစ်ခဲ့သောဂျာနယ်ကို ပြန်ကောက်၍ ထင်ရှား
ချုပ်ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါကဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲသား၊ မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်
နေတာလဲ သားရယ်”

“ဟင်... ဒါတ”

ဂျာနယ်ကိုဆွဲယူပြန်ကြည့်ပြီး ထင်ရှားမျက်လုံးပြူးသွားသည်။
သူနှင့် အေမိန့်ပုံတွေ၊ ပြီးတော့အင်တာဗျူး။

“ဟား... ဒါ... ဒါတွေက”

“ကသစ်ဖြူကို လက်မထပ်ချင်တောင် ဒီလိုမိန်းကလေးနဲ့ ဒီလို
ဖြစ်သင့်ဘူး၊ မင်းဒေသနီဂုဏ်သိက္ခာ၊ မင်းဂုဏ်သိက္ခာ သားနည်းနည်း
လေးဖြစ်ဖြစ် ထည့်တွက်သင့်ပါတယ်”

“ဟား... ကြီးကြီး၊ သားတို့က အဲလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့သား
ဘာမှမဖြစ်ကြသေးဘူး၊ ချစ်သူဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဟန်းနီးမွန်း
ထွက်မှာတွေ... အာ ဘာတွေလဲကွာ၊ ဂျာနယ်ဆိုတာ ရေးချင်တိုင်းရေး
နေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘဲ မဖြေဘဲ ရေးချင်တိုင်းရေးပါမလားကွဲ့၊ မင်းတို့ပုံ
တွေနဲ့ မင်းတို့မဖြေဘဲရေးရင် သူတို့တရားစွဲခံရမှာပေါ့၊ ပုပ်လို့ပေါ်တာ
ဟုတ်လို့ကျော်တာ၊ အခုမှတာဝန်ပေးပြီး ဂျာနယ်လစ်တွေအပေါ်အပြစ်ပုံ
မချပါနဲ့”

ထင်ရှားခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ယမ်းမိသည်။ သူ့ဘာပြောရမှန်း
လည်း မသိတော့ပါ။ ဒါကြောင့် ကသစ်ဖြူကရွံရှာသလို မျက်လုံးစိမ်းနဲ့

ကြည့်သွားခဲ့တာလား။

သူမလည်း ဒါကိုတကယ်ထင်သွားခဲ့တာဖြစ်မည်။ သူမကလေး အေမီရီးပွဲလျှောက်ပြီးသည်အထိတောင် မနေခဲ့ပါ။ ထိုနေရာကအပြင် သူမနှင့်အောင်မျိုးသူ့ကိုတောင် တွေ့ခဲ့သေးတာပဲ။

“ကြီးကြီး”

“သားအပြစ်ကြီးလုပ်လိုက်ပြီ၊ အဲဒီကလေးမနဲ့ဆိုရင် ကြီးကြီးကို ဆွေမျိုးသားချင်းလို မသတ်မှတ်ပါနဲ့တော့၊ မင်းအဖေအိမ်မို့ မင်းအတူနေကြမယ်ဆိုလည်း ကြီးကြီးဆင်းသွားမယ်”

“ဟာ... ကြီးကြီးရယ်၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ၊ အေမီရီးသားက အဲလိုပတ်သက်မှုမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရိုးပွဲလျှောက်တာကို သားကားနဲ့ လိုက်ပို့ရတယ်၊ ဟိုရောက်တော့ ဂျာနယ်လစ်တွေပိုင်းလာတယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေရိုက် မေးခွန်းတွေထုတ်နဲ့ သားဘာတွေဖြေမိမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ဒီလိုအတွေ့အကြုံမှမရှိတာ၊ အေမီအတွက်တော့ ဒါတွေမဆန်းတော့ဘူးလေ၊ သူ့ဒီလိုတွေဖြေလိုက်မုန်းလည်း သားမသိပါဘူး၊ တကယ်ပါ ကြီးကြီးရယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ။”

ထင်ရှား သွေးရူးသွေးတန်းလိုဖြစ်ကာ တောင်းပန်နေရာသည် ကြီးကြီး စိတ်ဆိုးနေတာမို့ မျက်နှာထားပြင်လို့မရသေးပါ။

“ဒီကိစ္စ မင်းမပါဘဲနဲ့ ဒီစာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ဒီလိုအပြုံးမျိုးနဲ့ ပါမလာဘူး သား၊ အခုကြီးကြီးကိုဖြေရှင်းလို့ရပေမယ့် တစ်နိုင်ငံလုံးကို သားဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ၊ ကသစ်ကိုရော ယုံအောင် မင်းဘယ်လိုရှင်းပြမလဲ”

“ဗျာ”

“ကသစ် အရမ်းကိုစိတ်ဆိုးသွားတယ်၊ သူ့ကိုတော့ ဟိုလူနဲ့ သမုတ်၊ ဒီလူနဲ့သိက္ခာချစွပ်စွဲပြီး မင်းကကျတော့ တိုင်းသိပြည်သိကြေညာ

တယ်တဲ့၊ မင်းဒယ်ဒီမျက်နှာဖြစ်ဖြစ်ထောက်သင့်တယ်တဲ့လေ၊ သူ့ကို တက်မထပ်ချင်တာနဲ့ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးတဲ့”

“ကျွန်း... ခက်တာပဲ၊ သား အဲဒါကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ အဲလို အောင်လုပ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ၊ တကယ် ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူး၊ အဲဒါတမင် အေမီလုပ်ကြတာ၊ အေမီယုတ်မာတာပါ။”

“ဒါဆိုလည်း မင်းကိစ္စမင်းပြန်ရှင်းလေ၊ တစ်နိုင်ငံလုံးသိအောင် ပြန်ပြီးမှ မင်းဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပြန်ရှင်းမှာလဲ၊ မင်းနဲ့ ကသစ်လက်ထပ်မယ့် ကိစ္စက အိမ်တွင်းရေးကိစ္စမို့တော်သေးတယ်၊ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ပြီးပြီဆို ငါ ကသစ်လေး ဘယ်လောက်တောင်သိက္ခာကျလိုက်မလဲ”

ကြီးကြီးပြောမှ သူ့အတော်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ကိစ္စလေးက ဒီလောက်ထိဖြစ်သွားနိုင်မှန်း သူမသိပါ။

ဒီကိစ္စအေမီနဲ့ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။ သူ့စေတနာနဲ့ကူညီတာကို ခွင့်ကောင်းယူလိုက်တာ။ တကယ်ဆို သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းပါ နဲ့ဖြေလိုက်လျှင်တောင် ဒီလောက်ထိဖြစ်သွားစရာအကြောင်းမရှိပါ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီက စပွန်ဆာယူချင်နေသည့် အေမီက ဒီထက် ကြီးမားတာတောင် လုပ်ရမည့်ပုံစံပါ။ ရဲတင်းသည် ကလက်သည်။

သူမအတွက်ဆို ပျိုပျိုအိုအို ယောက်ျားတွေကို သိမ်းသွင်းမည့် စံမျိုး။ တကယ်ကိုကြောက်စရာကောင်းပါသည်။

ကသစ်ဖြူနှင့်တော့ တခြားစီပါ။ အခုမှတန်ဖိုးတွေကို ခွဲခြားမိတာက...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၄)

“ဒီကိစ္စ နှင်ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ အေမီ”

“ဘာကိုလဲ”

အေမီပုံစံက မထီမဲ့မြင်ပင်။ သိပြီးလောက်မှာဖြစ်ပေမယ့် အိက ဂျာနယ်ကိုတမင်ယူလာပြီး အေမီရှေ့ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။ အေက ဂျာနယ်ကို တစ်ချက်နမ်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“ငါတို့ပုံတွေ အရမ်းမိုက်တယ်နော်၊ တကယ်အသက်ဝင်တယ်”

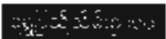
“ဘာအသက်ဝင်တာလဲ၊ နှင်နဲ့ငါက ဘာပို့လို့ ဒီလိုတွေပြောလို့ရတာလဲ၊ ချစ်သူတွေ လက်ထပ်မှာတွေ၊ ဟန်းနီးမွန်းအတွက် ကြီးစဉ်းအထားတာတွေနဲ့”

“အဲဒါအမှန်တွေပဲလေ၊ တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာပဲဥစ္စာ”

“ဘာဖြစ်လာမှာလဲ၊ နှင်လိုမိန်းမကို ဘယ်သူကချစ်သူတော်လဲ၊ လက်ထပ်မှာလဲ၊ ဟန်းနီးမွန်းတဲ့ စိတ်ကူးတောင်မရှိဘူး”

ထင်ရှားစကားကြောင့် အေမီမျက်နှာရှုံ့မဲ့ပျက်ယွင်းသွားသည် ဒါပေမဲ့ချက်ချင်းလိုမင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“အဲဒီစကားကို အချိန်မီပြင်လိုက်မှ နှင်နောင်တမရမှာနော် ငါ အောင်မြင်လိုက်ရင် နှင်အခုချမ်းသာနေတာတွေက ပပွားသေးသေး

လေး အမှန်အမှားလေးဖြစ်သွားမှာ၊ နှင်ပေးကမ်းစွန့်ကြဲရမှာ ခဏလေးပါ။ အဲဒါကိုရှင်းနိုးမြှုပ်နှံတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ရင် နောက်ကျအကျိုးတွေ အများကြီးရလာမှာ ထင်ရှား”

“မမက်ဘူး၊ အဲဒါကိုမက်ပြီး မျှော်ကြီးနေရအောင် ငါကချို့တဲ့နေတဲ့ အလေ့အကျင့်ကောင်မှမဟုတ်တာ၊ အေး... ငါက နှင်ကိုစေတနာ သန့်သန့်နဲ့ကူညီတာ၊ နှင်က အညှီအဟောက်တွေနဲ့ ငါ့ကိုသိမ်းသွင်းနေသယ်၊ နှင်အတွက် အကျိုးရှိမယ်များထင်နေလား၊ ဒီကိစ္စ နှင်မဖြေရှင်း နှင် နှင်ကိုအသရေပျက်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်”

“ဘာ”

အေမီ တုန်လှုပ်စွာခုန်ထပြီးအော်သည်။ ထင်ရှား အာနာလိုက်လျော့ဖို့ မစဉ်းစားတော့ပါ။ ကိုယ့်သိက္ခာနှင့် ဘယ်ရင်းနိုင်ပါတော့မလဲ။

“ငါအတည်ပြောတာ အေမီ၊ ဂျာနယ်လစ်တွေ ဖွထားတာဆို နှင် အဲဒီဂျာနယ်လစ်တွေ မိဒီယာတွေနဲ့ ပြန်ရှင်းပါ၊ ကုန်ကျသမျှ ငါခံမယ်၊ အဲလိုမလုပ်ရင်တော့”

“နှင်က” ယောက်ျားလေး၊ နှင်နှစ်နာတယ်များထင်နေလား၊ ထင်ရှား၊ ငါက ငါ့အောင်မြင်မှုတွေ တက်လမ်းတွေနဲ့ရင်းထားတာ”

“သွားစမ်းပါ၊ နှင်ဘာသာ ဘာနဲ့ရင်းရင်းဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့အတွက်ပဲ ငါတွေ့နိုင်မယ်၊ ဒီကိစ္စကြီးက ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားပဲ”

“ဘာ... နှင်မှာချစ်သူရှိနေလို့လား၊ လက်ထပ်ရမယ့်သူရှိနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်... ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ”

“ကသစ်ဖြူ”

“ဘာ ... ကသစ်ဖြူ”

သူ့ပါးစပ်က လွတ်ခနဲထွက်သွားသည့်စားအပေါ် တာဝန်ယူ တော့မည်ဆိုတာ နားလည်လိုက်သည်။ ပြန်ပြင်လို့လည်းမရတော့ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကသစ်ဖြူနဲ့ငါ့ကို ဒယ်ဒီမသေခင်ကတည်းက စီစဉ်သွားတာ၊ သူနဲ့လက်ထပ်ရမှာ”

“နင်သူ့ကိုမချစ်ဘူးမဟုတ်လား၊ နင်တကယ် သူ့ကိုမချစ်ပါဘူး”

“ဘယ်သူကပြောတာလဲ မချစ်ဘူးလို့”

“ဇော်မင်းက သူနဲ့ကသစ်ဖြူကိုတောင် နင်ကသဘောတူနေတာ ဆို၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ကသစ်ဖြူကို အနီးကပ်ကြိုးစားလို့ရအောင် နင့်အိမ်မှာခေါ်ထားတာတဲ့”

“အဲဒါက... ဟိုး... ဒါငါတို့ကိစ္စပါ၊ နင်ကဥာနယ်ပေါ်ကကံကိုပဲ အမြန်ဖြေရှင်းပေး၊ မဟုတ်ရင် ငါပြောသလိုလုပ်မှာ၊ နင်မဟုတ်မှ စပွန်ဒာလိုချင်လို့လုပ်ပါတယ်ဆိုတာ အင်တာနက်ပေါ်တင်မှာ”

“ထင်ရှား... နင်အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် ငါ့သိက္ခာတွေ မြောင်းထဲ ရောက်သွားမှာပေါ့၊ ငါဒီလောကထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ဆက်လျှောက်ရမှာလဲ”

“နင့်သိက္ခာကိုကြည့်တတ်ရင် ငါ့သိက္ခာကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပေးမှဖြစ်မယ် အေမီ၊ နင့်အတွက်နင်တွေ့ပြီး ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လျော့ကာလို့ နင်းတက်သွားလို့မရဘူး၊ ငါလည်း ငါ့ဘဝ ငါ့လမ်း ငါ့လျှောက် ခလုတ် ကန်သင်းကင်းမှဖြစ်မယ်၊ နင်အမှီရှာချင်ရင် ရိုးရိုးသားသားရှာလို့ရတယ်ဟာ၊ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့ ငါနင့်ကိုကူညီပေးလို့ရပါတယ်”

“ထင်ရှားရယ်... ငါလေ”

အေမီတရုံရှင်သည်။ ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်လှုပ်အောင်ငိုသည်။ ပြီးမှ သူ့ကိုမော့ကြည့်လာပြီး

“ဒီကိစ္စလတ်တလောဖြေရှင်းဖို့တော့ မလွယ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့်

ငါအတတ်နိုင်ဆုံး မြန်မြန်လေးဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်၊ လိုအပ်ရင် ကသစ်ကို ဆောင်းပန်ပေးပါဆိုရင်တောင် ငါတောင်းပန်ပေးပါ့မယ်၊ တစ်ခုပါပဲ”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ကို ငွေရေးကြေးရေး ကူညီပေးပါဟယ်၊ ငါအောင်မြင်ရင် နင့်ကိုပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“အဲဒါကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ငါ့ကိုအထင်သေးပြီးမုန်းမသွားပါနဲ့လို့လည်း တောင်းပန်ချင်တယ်၊ အရင်လိုပဲခင်ပေးပါ”

“ဒါကတော့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဒီကိစ္စဖြေရှင်းပေးမယ်ဆိုရင် ခင်မင်မှုအတိုင်းအတာကတော့ လျော့မသွားပါဘူး၊ ဒါဆိုငါသွားမယ်၊ အကြာကြီးတော့ မစောင့်နိုင်ဘူး”

“အေးပါဟယ်”

အခုမှ သူ့စိတ်တွေပေါ့ပါးသွားသည်။ အေမီဆီကပြန်လာပြီး သူဘယ်သွားရမုန်းမသိ။ ကသစ်ဖြူရှိသော ကုမ္ပဏီကိုလိုက်သွားရမလား၊ ဗျင်းစားသေးသော်လည်း ဒီနေ့က ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်ဖြစ်နေသည်။

ဒါဆို ကသစ်ဖြူအိမ်မှာရှိမှာပေါ့။

ဒါဆိုအိမ်ကိုပဲပြန်တာကောင်းမည်။ သူကားကို အိမ်ဘက်ကိုပဲ မောင်းလာခဲ့၏။

“ဖောက်... ဖောက်”

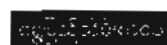
“ဟက်ပီဘတ်ဒေးပါ၊ ကသစ်ဖြူ မွေးနေ့မှာပျော်ရွှင်ပါစေ”

“ဟက်ပီဘတ်ဒေးတူးယူ၊ ဟက်ပီဘတ်ဒေးတူးယူ”

“ဖယောင်းတိုင်မှုတ်ပါ၊ အမြန်မှုတ်ပါ”

“ကိတ်မုန့် ဒီကိုအရင်ကျွေးပါ”

“ကိုယ့်ကိုအရင်ကျွေး၊ ကိုယ်ပါးစပ်ဟထားတယ်နော်”

“အဘား ... ဘား”

“ဟင်”

ကသစ်ဖြူ တိုက်ခန်းလေးကအသံ။ ကဘစ်ဖြူ မွေးနေ့လား လူအများကြီးရဲ့အသံကိုကြားရသည်။

ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်သူတွေရောက်နေတာလဲ။

အိမ်ထဲမှာကြီးကြီးလည်းမရှိ၊ ဦးသံလုံးတို့ ဖိုးလုံးတို့လည်းမရှိ

အိမ်ရှေ့မှာ ဇော်မင်းကားကိုတွေ့ရတာမို့ ဇော်မင်းလည်းရောက်နေတာ ဖြစ်မည်။

“ဟင်... ဟိုကားက”

အောင်မျိုးသူပါရောက်နေတာလား။ တောက်... ဒီကောင်က အိမ်ကိုတောင်လိုက်လာရဲနေပါလား။ သူတိုက်နောက်ဘက်ကနေပတ် ကာ အပေါ်ကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကသစ်ဖြူတိုက်ခန်းလေးပေါ်မှာ လူစုံတက်စုံပင်။ သူမ မွေးနေ့ ဆိုတာ သူလည်း မသိလိုက်ရပါလား။

အားလုံးသိပြီး သူတစ်ယောက်တည်း အသိမပေးတာတွေ ရင်နာဖို့ရကောင်းသည်။ ကိတ်မုန့်တွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခွံကျွေးပြီး ရယ်သံတွေကလွှင့်နေသည်။

သူဒီအတိုင်းမနေနိုင်တော့ပါ။ သူမတို့ဆီကို ခြေလှမ်းကြဖြင့် လှမ်းတက်လာခဲ့သည်။ အားလုံးရဲ့မျက်လုံးတွေက သူ့ဆီကိုစုပြုံရောက် လာ၏။ ကသစ်ဖြူက ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲသည်။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ကသစ် ဟက်ပီဘတ်ဒေးလေ၊ ကသစ်ဖျော်အောင် ငါတို့လုပ် ပေးနေကြတာ”

“သူ့ဘတ်ဒေးဆိုတာ ငါတောင်မသိရပါလား”

“ဘယ်သူမှမသိဘူးကွ၊ ငါပြန်လာတော့ ကသစ်ဘယ်သွားလဲ ကြီးကြီးကိုမေးကြည့်တာ၊ ကြီးကြီးက ကသစ်မွေးနေ့မို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆွမ်းချိုင့်သွားဖို့တယ်၊ မိဘမဲ့ဂေဟာကို အလှူငွေသွားထည့်တယ်ဆို တာနဲ့ ကြီးကြီးကိုတိုင်ပင်ပြီး ဒီပွဲလေးဖြစ်အောင် ငါလုပ်ပေးလိုက်တာ၊ ခုအောင်မျိုးသူကတော့ ကသစ်မွေးနေ့ကို လက်ဆောင်လာပေးရင်း မှီခိုတိုးတာ”

ဘယ်သူမှမပြောဘူးဆိုတာကြောင့် စိတ်သက်သာသလိုရှိသွား တယ် သူ့ဘာမှလုပ်ပေးခွင့်မရှိတာကိုတော့ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

“ကသစ်... ဘတ်ဒေးလက်ဆောင်ပါ”

“ကျွန်တော့်လက်ဆောင်လေးလည်း လက်ခံပါ”

အောင်မျိုးသူက ရတနာဘူးလေးပေးပြီး ဇော်မင်းက ပန်းစည်း သားကမ်းပေးသည်။ ဖိုးလုံးက ခြံထဲကိုပြေးဆင်းပြီး ခြံထဲကနင်းဆီပန်း ဆွဲပြီးပေးသည်။ ကြီးကြီးက ကြီးကြီးခိုင်သောလက်စွပ်လေးကို ကသစ် လက်မှာ စွပ်ပေး၏။

သူမ အားလုံးဆီက လက်ဆောင်တွေကို အပြုံးလေးနှင့်လက်ခံ သူသည်။ သူ့လက်ထဲမှာဘာမှမရှိပါ။ ဘာပေးရမလဲ သူမသိပါ။ ရင်ထဲမှာ အိမ်နည်းသလိုလိုနှင့် လိုက်ချာနေသည်။ ဟာတာတာနှင့် အထီးကျန်သလို တေးရ၏။

မနာလိုခြင်းလား၊ သဝန်တိုခြင်းလား၊ ဝေဒနာတွေလည်း ရင်ထဲ ကို တိုးဝင်လှုပ်ခတ်နေကြသည်။ သူမရဲ့ဘတ်ဒေးကိတ်လည်း သူ မစား ဘာလို့လဲ။ သူက ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဥပေက္ခာက သေစေနိုင်တဲ့လက်နက်လား။ ဟား... ကသစ်ဖြူ ငါမင်းကိုချစ်မိနေပြီလား။ ဟင်အင်... မဟုတ်လောက်ပါဘူး... မဟုတ်ဘူး...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၅)

“ထင်ရှား... မင်းဘာလို့ ကသစ်မွေးနေ့ကို ပြီးအောင်မနေဘဲ ထွက်သွားရတာလဲ”

“သူ့ငါ့ကို အသိအမှတ်မပြုတာ၊ ငါကဘေးလူတစ်ယောက်လို့ ခံရတာပဲ”

“မင်းကရာ အရေးတယူရဦးလား၊ ကသစ်ကိုဆို အမြဲတမ်း အကောင်းမြင်စိတ်မရှိဘူး”

“မင်းတို့နဲ့ဆက်ဆံခံရတာချင်းတူလို့လား၊ သူကလည်း မင်းတို့ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူး”

“မင်းလေး၊ လျှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီကောင် ဘယ်လိုတွေ့စားနေရသည်ဆိုတာ မသိဘဲနေပါ့မလား။ ကသစ်ဖြူကို သဝန်တိုနေသည်ဆိုတာ ကြီးကြီးလည်း သတိထားမိသည်။

ဒီကောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲမသိဖြစ်နေတာ။

“အေးကွာ... ကသစ်က ငါတို့ကိုဦးစားပေးတယ်ဆိုတာတောင် မင်းအတွက် ဝမ်းနည်းစရာပေါ့။ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဥပေက္ခာပြုခံရသလိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကသစ် အဲလိုလုပ်တာ ကသစ် မမှားဘူးကွ”

“ဘာ”

“မင်းရဲ့ဥပေက္ခာတွေကို သူကအရင်ခံရတာလေ၊ မင်းက အရင်ကတို့မညှာမတာဆက်ဆံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့မှာလည်း မာနရှိတာပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုဦးစားပေးချင်တဲ့သူ ချဉ်းကပ်ချင်တဲ့သူတွေမှ မမှားကြီး။ အောင်မျိုးသူဆိုလည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး၊ အဲဒီနေရာမှာ တောင်မနာလိုဖြစ်တယ်”

“အဲဒီကောင် ကသစ်ကိုဘာပေးတာလဲ”

“ပလက်တီနမ် ရင်ထိုးလေး၊ ရင်ထိုးချိတ်မယ့်နေရာမှာ သူ့ကို အာပေးပါလို့တောင် ပြောသွားသေးတယ်”

“ဘာ... အဲဒီကောင်က”

“ဟုတ်တယ် ငါ့ကောင်၊ ငါ့ပန်းစည်းလေးတောင် မျက်နှာငယ်ပေးတယ်”

“ကသစ်က ဘာပြောလဲ၊ ကြည်နူးကျေနပ်နေမှာပေါ့”

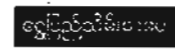
“ကြည်နူးတာတော့သေချာတယ် ပြုံးနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူး”

“မင်းပန်းစည်းပေးတာရာ”

“အဲဒါလည်း ကြည်နူးနေတဲ့ပုံပဲ၊ ဒီလိုပျော်အောင်လုပ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့၊ မနက်က ကသစ်လေးတော်တော် ချစ်ဆင်းရဲနေတာ၊ မင်းတို့ဒီလိုလုပ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောကြားကလည်းပြောတယ်၊ မင်းနဲ့အဓိကလည်း ဒီလောက်အချိန်အတွင်းမှာ အကျယ်တဝင့်လူသိရှင်ကြားကြီးဖြစ်သွားရသလား၊ ငါ့ကို အောင် အသိမပေးဘူး”

“တောက်”

ထင်ရှား ဆိုဖာခုံကိုလက်သီးနှင့် ပစ်ထိုးသည်။ ဒေါသထွက်

မပြောနိုင်သေးပါ။

“အေမီ ငါ့ကိုလုပ်ချလိုက်တာ၊ ငါ့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့စေတနာကို ကောင်းတာ”

“ဟ.. ဘာလဲ၊ မင်းတို့ချင်းအဆင်ပြေလို့”

“မဟုတ်ဘူး... သူ့သက်သက်လုပ်ချသွားတာ၊ သူ့ရိုးပွဲကို ကမောင်းပို့ပြီး အကူအညီပေးပါဆိုတဲ့ကိစ္စ မင်းလည်းသိပါတယ်။ လိုအပ်နေလည်း ငါပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါကို ဟိုရောက်တော့ ဂျာနယ်လစ်တွေပိုင်းလာတယ်။ သူ့ဖြေချင်ရာဖြေလိုက်တယ်။ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်တယ်။ ငါ့ပြုံးထားပါပြောပြီး ငါ့လက်ကိုမလွှတ်တမ်းတဲ့ချိတ်ထားတယ်။ ရုပ်ပုံဆင်းပျက် ကသောင်းကနင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါငြိမ်နေလိုက်တာ၊ သူ့သိက္ခာကို ငါငဲ့လိုက်တာ၊ အဲဒါကို ဂျာနယ်ထဲပါလာတာကြည့်လိုက်ဦး”

“ဟာ... ငါက မင်းတို့တကယ်မှတ်နေတာ၊ ကသစ် အကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်တော့ ပျော်အောင်လုပ်ချင်တာနဲ့ လုပ်ပေးလိုတာပဲ”

“သူက ဘာကြောင့်စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလဲ”

ထင်ရှား ကိုယ်ခန္ဓာကိုမတ်ကာ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားသည်။ ဇော်မင်းက စကားကုန်မပြောမိဖို့အတွက် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ...

“ဪ... ယောက်ဖရယ်၊ မင်းညီမပဲဥစ္စာ၊ အေမီကကောင်းမိန်းကလေးဆို သဘောတူချင်တုမှာပေါ့၊ အခုက”

“မဟုတ်ဘူး”

ဇော်မင်းကို အေမီကိုပြောပြခဲ့သလို ပြောပြရမှာ ရှက်သလိုဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်က စွန့်ပစ်ချင်လို့ ကသစ်ကိုခွတ်ကြိုက်ခိုင်းခဲ့မိသကဲ့သို့ ကောင်း မဟုတ်ပါလား။

ဇော်မင်းက သူ့ပုခုံးကိုပုတ်လျက်...

“ဘာ မဟုတ်တာလဲ”

“ဟဲ့”

“မပြောချင်လည်း မပြောနဲ့ကွာ၊ ငါပဲပြောတော့မယ်၊ ငါဒီနေ့ကသစ်ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်”

“ဘာကွ... မင်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အောင်မျိုးသူ့ဆိုတဲ့ပြိုင်ဘက်ရှိလာတော့ ငါ့သက်ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့ကွာ၊ အစကတော့ နောက်မှ ကသစ်သဘောထားတွေ ပြောင်းလဲမယ့်အချိန်ထိစောင့်ဖို့ စဉ်းစားထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မရဘူးလေ၊ ပြိုင်ဘက်က အိမ်အထိရောက်လာပြီ၊ ကုမ္ပဏီမှာလည်း အဲဒါ့ချင်းက အမြဲတွေ့နေရတာ၊ ငါ့ထက်ပိုပြီးအနေနီးစပ်တယ်၊ ကသစ်ထိယိုင်သွားနိုင်တယ်ကွာ”

“စိတ်ယိုင်သွားနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

ထင်ရှား တုန်လှုပ်စွာ သံယောင်လိုက်မေးသည်။ ဒီကောင်သွေးစိန်နုပြန်ဆိုတာ ဇော်မင်းမသိဘဲနေပါ့မလား။

“ယောက်ဖနော်၊ မင်းညီမကို အောင်မျိုးသူနဲ့ သဘောမတူရင် ငါနဲ့ပဲသဘောတူရမယ်၊ မင်းနဲ့အေမီ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ငါနဲ့ကသစ် သတို့သား သတို့သမီးအရန် လုပ်ခိုင်းရမှာနော် ဒါပဲ”

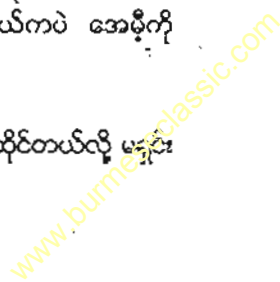
“အာ... ငါကဘာလို့အေမီနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရမှာလဲ”

“ဟ.. မင်းတို့ကမင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ဟန်းနီးမွန်းဘယ်မှာ အိပ်မယ်ဆိုတာတောင် ကြိုတင်စဉ်းစားပြီးကြပြီ မဟုတ်လား”

“ကျွတ်... မဟုတ်ပါဘူးဆိုကွာ၊ ငါ့နေ့လယ်ကပဲ အေမီကို ခွတ်ပြောခဲ့ပြီ”

“ဘာတွေပြောခဲ့တာလဲ”

“ဟဲ့... ဒီကိစ္စပြန်ရှင်းပေးဖို့ပေါ့၊ ငါ့သိက္ခာနဲ့ဆိုင်တယ်လို့ မှားနဲ့”

ပေးရင် အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်လို့ပြောခဲ့တယ်”

“ဟာ... ကြမ်းလှချည်လား၊ နေပါဦး မင်းကဘာတွေနစ်နာ သွားလို့လဲ ယောက်ျားလေးပဲဗွဲစွာ”

“မဟုတ်ဘဲ သတင်းဖြန့်ခံရတာ ယောက်ျားလေးဆိုပြီး မနစ်နာ ရတော့ဘူးလား၊ ငါတကယ်လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးရော စိတ်မဆင် နိုင်ဘူးလား”

“မင်းလက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးရောရှိလို့လား၊ ဘယ်သူ့ထံ”

“အာ... မင်းသိစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ရှိတော့ရှိတာပေါ့”

“သူငယ်ချင်းချင်း မင်းကလျှိုတာပေါ့လေ၊ အေးလေ ထာ တော့ အဲဒီတော့အေမီက ဘာပြောလဲ”

“ပြန်ဖြေရှင်းပေးမယ်ပြောတာပဲ၊ သူ့ကိုတော့ဆက်ပြီး ကူ ပေးပါတဲ့၊ သူ့ဒီလောကမှာ အရမ်းကိုအောင်မြင်ချင်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အေမီလည်း သနားဖို့ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ အဖေသာရှိနေသေးရင် သူ့ဒီလိုချို့တဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုတွေလည်း လုပ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပျက်စီးခြင်းအကြောင်းတရားတွေက ချို့တဲ့စ ရယ်၊ အကြောက်တရားမရှိတော့တာတွေရယ်ကြောင့်ပါ”

“မင်းသနားရင် သနား၊ ငါကတော့ သနားလို့မဖြစ်ဘူး”

ထင်ရှား ဘူးခံငြင်းတော့ ဇော်မင်း ရယ်ချင်သွားသည်။ ဒီကော ကသစ် အထင်လွဲမှာ သေလောက်အောင်ကြောက်နေပြီဆိုတာ ဇော် သိသည်။

ဒီကောင်ရင်ထဲရှိသမျှ ပွင့်ဖောက်ထွက်လာအောင် နောက်ဆ နည်းတွေသုံးရဦးမှာပါ။ ကသစ်နှင့် ဒီကောင်က ဆန္ဒနှင့်ဆန့်ကျင် ရန်လိုတိုက်ခိုက်နေကြပေမယ့် မသိစိတ်တွေထဲမှာ ခံစားမှုတွေရှိနေ ပြီဆိုတာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မသိကြသော်လည်း တခြားသူတွေက

ဆဲခတ်နေမိကြသည်။

ထင်ရှား ဘယ်လောက်ထိ ဟန်ဆောင်ကောင်းနိုင်မလဲ၊ ကသစ် ဘယ်လောက်ထိမျှသိပ်နိုင်မလဲ၊ စောင့်ကြည့်သွေးထိုးပေးရုံသာရှိ တာတာနဲ့...။

အခန်း (၃၆)

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့ သမီးလေးရယ်၊ ဒီကိစ္စ သူဖြေရှင်းပါမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖြေရှင်းမှာလဲ ကြီးကြီး၊ အဲဒီဂျာနယ်ပေါ်က စာတွေကို တစ်လုံးချင်း လိုက်ဖျက်မှာလား။ အဲဒါကတောင် လွယ်ချင်ထွန်းဦးမယ်၊ တစ်နိုင်ငံလုံးသိပြီးသားကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းလို့ရမလား။ သူမသိဘဲ ဂျာနယ်စာမျက်နှာပေါ်မှာ အပြူးဖျက်နှာနဲ့ပါမလာဘူး။ စိတ်မပါဘဲ အဲဒီပွဲကိုလည်း ရောက်မသွားဘူး ကြီးကြီး”

ကသစ်ပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာမို့ ကသစ်ကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမည်မသိပေ။ တကယ်က သားထင်ရှားအမှားကြီးမှားတာတွေ ဒီလိုမိန်းကလေးကိစ္စဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်သင့်။

ကသစ်နှင့် လက်မထပ်ချင်ဦးတော့ ဒီလိုကိစ္စ တိုင်းသိပြည်အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်သွားစရာလား။

“ကြီးကြီးကိုတော့ သူကတိပေးထားပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒီကိစ္စရအောင်ဖြေရှင်းမှာပါတဲ့။ သူ့ကိုအေမီချောက်ချတာ၊ စေတနာကူညီတာကို စေတနာစော်ကားခံရတာတဲ့၊ ခုချိန်ထိ သူငယ်ချင်းအဆင်ပဲရှိသေးတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒါ သူ့ပါးစပ်ကထွက်တဲ့ သူ့စကားလေ၊ သမီးကိုလက်မထပ်ဘဲ သမီးဝမ်းမနည်းပါဘူး။ လက်ထပ်ရမှာစိုးလို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာကိုဘာ့ ရင်နာတယ် အသည်းနာတယ်”

“အဲလိုချည်းလည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သူ့သမီးပေါ်အရင်လောက် ဆက်ဆံရေးမဆိုးတော့ပါဘူး။ သမီးပြောသမျှလည်း ချစ်ခင်နေတာပဲ။ ကြီးကြီးအထင်ပြောရရင် ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်စွပ်စွဲနေတယ်ဆိုတာ သမီးကိုသဝန်များတိုနေတာလားလို့”

“ရှင်”
“မဟုတ်ရင် သူ့အဲလိုတွေလိုက်လုပ်နေမှာတဲ့လား”

“ကြီးကြီးက ကြီးကြီးတူဘက်က အကောင်းမြင်ပေးနေတာပဲ။ သူမလိုချင်လို့ သမီးကိုဖော်မင်းလက်ထဲ အတင်းတိုင်းထည့်နေတာပါ။ အဲဒါမှာ ထမင်းကျွေးပြီးမြောက်ပင်ပေးနေတာပါ။ ကြီးကြီး သမီးသာ အနေအထိုင်မတတ်ရင် ဘယ်အခြေအနေထိဖြစ်သွားနိုင်လဲ စဉ်းတောင်စဉ်းစားရဲဘူး”

ဒါလည်းဟုတ်နေတာပါပဲ။ ကြီးကြီး ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းပင်မသိပေ။ ဒါပေမဲ့ ကသစ်ဖြူလေးရဲ့ပေါက်ကွဲမှုတွေကရော မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရုံလေးပဲလား။ တခြားခံစားမှုတွေရော ရောထွေးနေနိုင်သလား။ ကသစ်ဖြူလေးကို ကြီးကြီးငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။

ကသစ်ဖြူက ရှက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာလေးကိုပွတ်ပြီး “ကြီးကြီးက သမီးကိုဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ... သမီးလေးကလုလို့ ချစ်စရာကောင်းလို့ပါကွယ်။ အဲဒါကြောင့်ချစ်တဲ့သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ။ အဲဒီနေ့က မောင်အောင်မျိုးသူလည်း လာတယ်နော်၊ မွေးနေ့ကိုလာဖို့ သမီးအိမ်ထားတာလား”

“သမီးက မွေးနေ့လုပ်ဖို့ စဉ်းတောင်မစဉ်းစားတာ ကြီးကြီး
ရယ်၊ မွေးနေ့ မွေးရက်ဆို ဘုန်းကြီးကျောင်းဆွမ်းပို့တာလောက်နဲ့ အထက်
အံ့တန်း ပရဟိတလုပ်တာလေးပဲရှိပါတယ်။ ဒီလိုမျိုး ဘယ်နှခါလုပ်ဖူး
လဲ။ ကြီးကြီးပြောလိုက်တာနဲ့ ကိုဇော်မင်းက ဖျော်အောင်လုပ်ပေးတာ
ကိုအောင်မျိုးသူက သမီးရဲ့ဘိုင်အိုကရပ်ဖီကြည့်ပြီး သူ့ဘာသာ လာ
ဆောင်ပေးချင်လို့ ရောက်လာတာပါ”

“အေးလေး... သူတို့တွေရဲ့တန်ဖိုးထားမှုလေးတွေကိုကြည့်
သားရဲ့မသိတတ်မှုတွေကြောင့် သမီးကိုအားနာမိတယ်ကွယ်၊ သားအ
သူတို့လို သမီးကိုတန်ဖိုးထားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

ကသစ်ဖြူ မချီပြုံးပြုံးလိုက်မိကာ

“သူတန်ဖိုးမထားရင်နေပါစေတော့ ကြီးကြီး၊ သမီးသို့ဆီက
ဘာဆိုတာမှ မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး။ အေမိနဲ့ကိစ္စက သမီးကိုသိကွား
ပြီး အရှက်ခွဲလိုက်သလိုပါပဲ။ သမီးအရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်မိတယ်”

“အေးပါသမီးရယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားကိုတောင်းပန်
ခိုင်းမှာပါ။ သမီး စိတ်ဆိုးပြေတဲ့အထိလေ”

“ဟင်... ဟင်အင်း၊ သူလိုလူမျိုးက သမီးကိုတောင်းပန်မှာ
လား။ ဘဝင်ခေါင်ခိုက်နေတာလေ၊ ကြီးကြီးကို သမီးကပဲအားနာပါတယ်
သူ့ကိုစိတ်တိုတာတွေ ကြီးကြီးရှေ့မှာ ပေါက်ကွဲမိလို့လေ၊ မလေးစား
ရောက်လို့ သမီးတောင်းပန်ပါတယ် ကြီးကြီး”

“သမီးမှာ ကြီးကြီးကိုပဲရင်ဖွင့်စရာရှိတာကွယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်
ဖြစ် ပြောလို့ရပါတယ်”

“ဪ... ကြီးကြီး သူတို့ထမင်းစားဆင်းလာကြတော့မယ်
ထင်တယ်၊ သမီး ထမင်းခူးပြီး ဖိုးလုံးတို့ဘက်သွားစားလိုက်တော့မယ်
နော်၊ ဒီမှာ ကြီးကြီးတို့သုံးယောက်စာ ထမင်းပွဲပြင်ခဲ့တယ်”

“ဪ... အေး သမီးလေး”
ခြေသံကြားသည်နှင့် ထမင်းပန်းကန်ကိုကိုင်ကာ ကသစ်ဖြူ
ထွက်သွားသည်။ ခဏအတွင်းမှာ ထင်ရှားနှင့် ဇော်မင်း ထမင်းစား
နန်းအတွင်း ဝင်လာကြသည်။

“ကြီးကြီး သားတို့ထမင်းစားတော့မယ်”

“အေး သား၊ အဆင်သင့်ပဲ”

“ကသစ်ဖြူရော”

“ထမင်းခူးပြီး ဖိုးလုံးတို့နဲ့သွားစားတယ်”

“သူက ဘာလို့ ဒီမှာမစားတာလဲ”

“မင်းနဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့နေမှာပေါ့ကွာ”

ဇော်မင်း ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် အောင့်သက်သက်ဖြစ်
သွားရသည်။ သူ့ကိုဒီလောက်တောင် ကသစ်ဖြူ အမြင်ကတ်နေသလား။

“စားလေ သား”

“သား မစားချင်တော့ဘူး ကြီးကြီး”

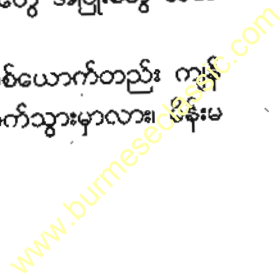
“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“ဗိုက်ကောင်းကောင်းမဆာသေးလို့ပါ”

ကြီးကြီး စိတ်မကောင်းမှာသိပေမယ့် သူရှေ့ကိုထွက်လာခဲ့
သည်။ သွားချင်တာက ကသစ်ဖြူတို့ဆီကိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးနှင့် ဇော်
မင်း သိမှာစိုး၍ ရှေ့ကနေပဲပတ်ပြီးလာခဲ့သည်။

ထမင်းစားဝိုင်းဆီက သူမရဲ့စကားပြောသံ ရယ်သံလေးတွေကို
အရင်ကြားရသည်။ သူနှင့်ဆိုလျှင်တော့ ရယ်သံတွေ အပြုံးတွေ ဆိတ်
သုဉ်းလွန်း၏။

“ဖိုးလုံးမိန်းမယူရင် ဦးလေးသံလုံး တစ်ယောက်တည်း ကျွန်
တော့မှာပါ။ ဟဲ့ ဖိုးလုံး၊ နင်ကမိန်းမနောက်ကိုလိုက်သွားမှာလား။ မိန်းမ

ကို ဒီခေါ်လာမှာလား”

“အဘား ဘား... အဘား”

“ဪ... သူ့မှာမိဘတွေမရှိတော့ဘူး ဒီကိုခေါ်လာမှာလား”

“အဘား”

“ဒါဆို ငါတို့အဖော်ရတာပေါ့”

“သခင်ကြီးက ဒီခြံထဲမှာပဲ မင်္ဂလာဆောင်ပေးပြီး ဒီမှာပဲခေါ်ထားစေချင်တာလေ၊ သခင်လေးမှာ ဆွေမျိုးသားချင်း အနီးအနားမှာ မရှိတော့ ဦးလေးတို့ကနေပြီး စောင့်ရှောက်ပေးစေချင်တာ၊ သားကို စိတ်မချရှာတာပေါ့”

“အဲလိုမစောင့်ရှောက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ လူကချမ်းသာလေ အန္တရာယ်များလေ၊ မလုံခြုံလေပဲ ခင်ရာဆွေမျိုး မိန့်ရာဟင်းကောင်တုဲ၊ အောက်လက်ငယ်သားကောင်းရင် ဆွေမျိုးထက်အားကိုးရတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ ထင်ရှားသိတတ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ ဦးလေးသံလုံးရယ်”

“သခင်လေးက စိတ်သဘောထားကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သူ့အဖေက သူ့ထက်သမီးကို ပိုချစ်တယ်ထင်ပြီး စိတ်ရှိုင်းဝင်ရုံလေးပါ၊ သမီးက အရမ်းကြီးမတင်မာပါနဲ့၊ သခင်လေး သနားပါတယ်”

“ဦးလေးသံလုံးက ဘာသိလို့လဲ၊ သူကအေမီဆိုတဲ့ မော်ဒယ်နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ”

“ဟင်... အဲဒါတော့မဖြစ်ဘူးလေ၊ သခင်ကြီးက သမီးလက်ထပ်စေချင်တာ”

“အဘား... ဘား”

ဖိုးလုံးက လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် အေမီမကောင်းကြောင်းပြောသည်။ ကသစ်ဖြူက သဘောပေါက်ကာ

“အေး... အဲဒီ အေမီမကောင်းတာ နှင့်လိုရွှေအက သိတယ်၊ ဆင်ရှားက မသိဘူးဟဲ့၊ သူတို့လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း ဂျာနယ်မှာတောင် အတိအလင်းပါလာပြီ၊ ဟန်းနီးမွန်းထွက်စို့တောင် ကြိုပြီးစဉ်းစားနေကြပြီတဲ့”

“ကသစ်ဖြူ”

“ဟင်”

သူမပြောနေတာတွေမဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြချင်၍ သူခေါ်လိုက်စဉ်မှာ သူမအံ့အားသင့်လျက် ဟင်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။ ဖိုးလုံးနှင့် ဦးသံလုံးသည် အံ့ဩသွားကြသည်။ ဖိုးလုံးက ထမင်းဟင်းခွက်တွေကို ပုတ်ခတ်သွင်းပစ်လိုက်မှာစိုး၍ နောက်ကိုဆုတ်ထားသည်။

ကသစ်ဖြူက မျက်စောင်းဝင့်ကာ

“ဘာအနိုင်ကျင့်ဦးမလို့လဲ၊ ဒီတစ်ခါသည်မခံဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းပြောနေတာတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြလို့ပါ”

“ဆင်ကောင်လုံးမြင်နေတာကို ဆိတ်ပါလို့ ပြောချင်သေးလို့လား၊ ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ဖုံးလို့မရဘူး ထင်ရှား၊ အကောင်အထည်ကြီးပေါ်နေမှ ရှင်က ဘာကိုရှင်းပြနေမှာလဲ၊ လာပြီးအပိုတွေမလုပ်နဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပြောတာကိုယုံပေးဦးမှပေါ့၊ ကသစ်ဖြူ၊ ဖြစ်လာသမျှတွေမှာ အကျိုးအကြောင်းဆိုတာရှိသေးတယ်”

“အဲဒီအကျိုးအကြောင်းရှင်းပြတော့ရော ဘာထူးမှာမို့လဲ၊ တော်ပါပြီဟာ”

ကသစ်ဖြူက ထမင်းပန်းကန်လေးကိုင်ကာ ဦးသံလုံးတို့ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးပေါ်က ပြေးဆင်းသွားသည်။ သူ့ကိုတကယ်ရွံ့မှန်းသွားတာ သေချာပါသည်။

သူမ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့်အမှားကို သူ့ကျွမ်းလွန်နေမိတာပါလား။ သူကရော သူမအထင်မလွဲအောင် ဘာကြောင့်အသည်းအသန်ရှင်းပြုနေချင်ရတာလဲ။

သူခေါင်းခါယမ်း၍ ဦးသံလုံးတို့အိမ်လေးပေါ်တက်လိုက်သည်။ ဦးသံလုံးက ပျာပျာသလဲ ထမင်းပိုင်းကနေထရပ်၍

“ထိုင်ခုံပေါ်မှာထိုင်ပါ သခင်လေး”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဒီမှာပဲ ထိုင်လိုက်မယ်၊ ဒါနဲ့ဖိုးလုံးက ဘယ်အချိန်လောက်မက်လာဆောင်ချင်တာလဲ”

“အင်း... သူတို့ဆွဲအနားမကြားကျောင်းကဆရာတွေ လူကြီးတွေနဲ့တော့ ပြောပြသွားပါပြီ ဒီမှာက သခင်လေးကိုမပြောရသေးတာနဲ့”

“ဪ... ကျွန်တော်က လူကြီးမိဘမှမဟုတ်တာ၊ ခြံထဲမှာလုပ်မယ်ဆိုလုပ်ပါ၊ ကုန်ကျစရိတ်တာဝန်ယူဖို့ ဒယ်ဒီကဆန္ဒရှိခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်အားလုံးပေးပါမယ်”

“သ... သခင်လေး”

“အဘား”

ဖိုးလုံးက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၏။ ဦးသံလုံးက ထင်ရှားစွာ ပျော့ပျောင်းညင်သာသွားသော ပြောင်းလဲမှုကိုအံ့ဩနေသည်။

“ခြံထဲမှာလုပ်တယ်ဆိုပေမယ့် ခမ်းခမ်းနားနားလေးလုပ်ဖေးလိုက်ပါ၊ ဆွဲအနားမကြားကျောင်းကလူတွေကိုလည်း အကုန်ဖိတ်ဖေးလိုက်ပါ၊ အစားအသောက် ကုန်ကျစရိတ်နောက်ဆံမတင်နဲ့၊ ဒီခြံထဲမှာ နေတဲ့လူတွေအတွက် ဒယ်ဒီလိုပဲ ကျွန်တော့်မှာလည်း တာဝန်ရှိတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ သခင်လေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“အဘား... အဘားဘား”

“ဖိုးလုံး... မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး၊ ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်

ဘယ်ပြောတာလား”

ဖိုးလုံးက ခေါင်းယမ်းသည်။ ဦးသံလုံးကပြန်မေးပြီးမှ

“အေမိက မကောင်းဘူးတဲ့ ကသစ်ဖြူကိုလက်ထပ်ပါလို့ ပြောတာ”

“ဪ... အေး မင်းအောင်သွယ်ပေးလေ”

“အဘား... အဘား”

ဖိုးလုံးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး အောင်သွယ်ပေးမည်ဟု ဆိုသည့်သဘောဖြင့် လက်မထောင်ပြု၏။ စိတ်ထားကောင်းကြသည်မို့ စကားပြောရတာ ကြည်နူးစရာလေးပါ။ ဒါကြောင့် ပူလောင်မှုကင်းသော ဒီနေရာလေးကို ကသစ်ဖြူ ပြေးပြေးလာတာဖြစ်မည်။ ကိုယ်တော့ရွှေအောင်တောင် တရုန်းရုန်းပွတ်သီးပွတ်သပ်နေချင်သည်ဆိုပြီး ကသစ်ဖြူကို အထင်သေးခဲ့တာပါ။ ဖိုးလုံးက သူ့ဘဝလေးနှင့်သူ ပျော်ရွှင်ရပေတော့မည်။ ငါလည်း ပျော်ချင်ပါတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာချင်ပါတယ် ကသစ်ဖြူ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအနားမှာ ဇော်မင်းနဲ့ အောင်မျိုးသူက ဝန်းရံထားတယ်။

ဥပေက္ခာတွေနဲ့ ကန်ထုတ်ခံနေရတဲ့ ငါက မင်းအနားကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရတော့မလဲ။ မာနတွေက အချည်ပျော်လုလုပါ ကသစ်ဖြူ။

အခန်း (၃၇)

ရွှေအဖိုးလုံးနှင့် နားမကြားဘဲ စကားထစ်သူချိုချိုဦးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲက စည်ကားသိုက်မြိုက်ခမ်းနားလှသည်။ အော်သူအော် ပြောသူပြော စားသူစားနှင့် ဆွဲအနားမကြား ကျောင်းကဥဉ့်သည် တော်တွေအားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

နားမကြားသူနှင့် ဆွဲအသူက တစ်ယောက်တစ်လှည့် မင်္ဂလာကျေးဇူးတင်စကားပြောကြတာလည်း ကြားရသူအပေါင်း ရယ်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ပင်။ မျက်မမြင်ကျောင်းက ဥဉ့်သည်တော်ကြီးက ကလေးတွေကို ဒီလိုခမ်းခမ်းနာနား မင်္ဂလာဆောင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အတန်းအစားမခွဲခြားတာ လူပီသခြင်းဖြစ်ကြောင်း စင်ပေါ်တက်ပြောပေးသည့် အခါမှာ ဥဉ့်ပရိသတ်တွေကို ကျောခိုင်းထား၍ အားလုံးရယ်မောပျော်ရွှင်ကြရပြန်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို ကသစ်ဖြူက ပီတိတွေဖြင့် ကြည်နူးစွာ ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲလိုပါ။

ကသစ်ဖြူလှုပ်ရှားသမျှကိုတော့ ထင်ရှားက ထခြားသူတွေ သတိမထားမိအောင် ခပ်တည်တည်ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ ဖော်မင်းနှင့် ကြီးကြီးက မြင်သွားလျှင် သူမဟုတ်သလို မျက်နှာလွဲသွား

တတ်သည်။

ကသစ်ဖြူ စိတ်ထားသော အောင်မျိုးသူက ကသစ်ဖြူအနားအားလာပြောသည့်အခါမှာတော့ ထင်ရှားဘယ်သူ့ကို စိတ်တိုပေါက်ဘွဲ့ရမှန်းမသိဘဲ အံ့တကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေလေသည်။

“ကိုအောင် ထိုင်ပါဦးနော်၊ ကျွန်မ စားစရာတွေယူလာပေးပါဿ”

“အစားအသောက်ကအရေးမကြီးပါဘူး၊ ကသစ်ရယ်၊ ဒီတစ်ချက်နှစ်ရက် မင်္ဂလာဆောင်အတွက် အလုပ်ရှုပ်ပြီး ကသစ် ခွင့်ယူထားတာ၊ ကသစ်ကိုမတွေ့ရလို့ ကိုယ်သမီးရနေတာ၊ ကသစ်က ကိုယ်ဖုန်းဆက်တာတောင် မကိုင်နိုင်အောင် မအားမလပ် ပင်ပန်းနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝတ်စုံကိစ္စကစပြီး အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးနေရတာလေ၊ သူတို့ကိုလုပ်ကိုင်ပေးမယ့်သူမှ မရှိတာ၊ ဒီလိုလေးဖြစ်သွားတာ ဆက်သ်ကြည်နူးမိတယ်”

ကသစ်ဖြူတို့ စကားပြောနေသည့်ပိုင်းကို ဖိုးလုံးတို့မင်္ဂလာမောင်နှံလာပြီး ဥဉ့်ခံကြသည်။

“အဘား ဘား”

“သူဘာပြောတာလဲ ကသစ်”

“လာပြီး အားပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းမှ ပြန်ပါတဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ ကိုဖိုးလုံး”
အောင်မျိုးသူက ကသစ်ဖြူ မျက်နှာကြောင့် ဖော်ရွေစွာပင် ပြန်ပြောသည်။ ချိုချိုဦးကလည်း ခေါင်းလေးကိုခိုကျိုးစွာ သိတ်ကာနှုတ်ဆက်၍ ...

“ကောင်း... ကောင်း... ကောင်းကောင်းသုံး... သုံးဆောင်ပါ

ရှင်၊ လှို... လှို... လှိုအပ်တာရှိ... ရှိရင်ပြောပါ။ ကျ... ကျ... ကျွန်မ... ကို... အ... အ... အခုလို... လိုလား... အား... အားပေးတာ... ကျေး... ကျေး... ကျေးဇူး... တင်... တင်ပါတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

ချိုချိုဦးပြောမှ အောင်မျိုးသူရောယောင်ပြီး စကားတွေထစ်ကုန်သည်။ ထိုအဖြစ်ကို ချောင်းကြည့်နေသော ထင်ရှားက လျှောက်သံရယ်၏။ ဇော်မင်းက ထင်ရှားကိုကြည့်ကာ ပခုံးတွန့်ပြီး ပြုံးနေသည် ဘယ်လိုအထာဆိုတာ သဘောပေါက်နေလို့ပါ။

“ဪ... ကသစ် ဒီမှာကိုအောင်မျိုးသူအတွက် ကျွန်တော် စားစရာတွေယူလာတယ် သုံးဆောင်ပါဦး”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုဇော်မင်း”

“ဖိုးလုံး ဟိုမှာထင်ရှားရဲ့ညှော်သည် အေမီလာနေတယ် သွားပြီး ညှော်ခံလိုက်ပါဦး”

“ဟင်”

အေမီက ထင်ရှားဆီကို တည့်တည့်မတ်မတ်လျှောက်သွားသည်။ ထင်ရှားက ကသစ်ဖြူကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မလုံမလဲနှင့်ပါ။ ကသစ်ဖြူ မျက်နှာလွှဲသွားပြီး အောင်မျိုးသူနှင့် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောနေသည်။

“အေ... အေမီ ဒီခြံထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရှိတာ နင်ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“နင်မဖိတ်ပေမယ့် ဖိတ်တဲ့သူရှိလို့လာတာပေါ့ဟယ်၊ ငါ့လိုမိတ်ဆွေရင်းကို နင်ကချန်ထားခဲ့ချင်လို့လား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ပွဲမှမဟုတ်တာ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နင်နဲ့ပတ်သက်လို့ နင်ခြံထဲမှာလုပ်တာ ငါ

ဖိတ်သင့်တာပေါ့၊ ဘာလဲ ဟိုကိစ္စအတွက် ငါ့ကိုမိတ်ဆွေမပြောသေးဘူးဘူး”

“အေ... အဲဒီကိစ္စကို နင်ဘယ်ချိန်ဖြေရှင်းမှာလဲ၊ ငါသိပ်မစောင့်နိုင်ဘူးနော်”

“နင်ကလည်း ငါ့ရှိုးပွဲတစ်ခုလျှောက်ဦးမှာပါ၊ အဲဒီအချိန်ကျခင်တာမျိုးရင် ငါသေချာရင်းပေးပါမယ်၊ နင်က သူငယ်ချင်းပါ၊ စနောက်ထိုက်တာပါလို့ မိဒီယာတွေရှေ့မှာပြောလိုက်ရင် နောက်နေ့နင်လိုချင်တဲ့အတင်ပါလာမှာပါ စိတ်ချ”

“ပြီးရောလေး ကဲ... ရောက်လက်စနဲ့စားသွားဦး”

အစားအသောက်တွေက ဟိုတယ်ကမှာတာမို့ စားပွဲထိုးတွေထက်ထဲက စားစရာတွေကို အေမီရှေ့ထိုးပေးလိုက်သည်။

“စားပါ... ဟိုတယ်ကမှာတာ”

“နင်ရောစားပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး မဆာလို့မစားသေးတာ”

“အဲဒါဆိုတစ်ခါတည်းထိုင်စားလေ ထိုင်”

“မထိုင်ဘူး၊ မ... မဆာသေးဘူး”

“နင်နော်... နင်ပါးစပ်ထဲ ငါ့ခွံကျွေးရမှာလားပြော၊ နင်ဘာသာစားရင်း ငါ့ခွံကျွေးတာ စားချင်လို့လို့ အောက်မေ့လိုက်မယ်နော်”

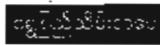
“အား... အေမီကလည်း”

အေမီ ဇွတ်တရွတ်လုပ်မှာစိုး၍ စားပွဲပိုင်တစ်ပိုင်တည်း ထိုင်ထိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဖိုးလုံးတို့နှစ်ယောက်ရောက်လာကြ၏။

“အဘား... ဘား”

“သုံး... သုံး... သုံးဆောင်ပါ... ပါရှင်”

“ကျေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အေမိပင် စကားတွေထစ်နေသည်။ ထင်ရှားမှာ ရယ်ချင်မည် မရယ်နိုင်ပါ။ အောင်မျိုးသူနှင့် ကသစ်ဖြူတို့ စကားတွေဖော်ရယ်မောနေတာကိုပဲ မျက်လုံးအကြည့်တို့ရောက်သွားလျက် စိတ်နှင့် ကိုယ်ကပ်ဖြစ်နေရသည်။

“အဘား... အဘား”

ဖိုးလုံးက ကသစ်ဖြူနဲ့ သွားစားပါလားဟုပြောနေသော်လည်း ထင်ရှားက နားမလည်ပေ။ အေမိက အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ သူ့သမီးကိုလက်တို့၍

“သူဘာပြောတာလဲ”

“က... က... ကသစ်ဖြူ... ဖြူနဲ့ အ... အ... အတူစားလား၊ ဘာ... ဘာလို့... အေ... အေမိနဲ့ စား... စားနေတာ... ထဲလဲလို့... ပြော... ပြောတာ”

“အောင်... အောင်မ... ရွှေ... ရွှေအက သူ့... သူ့လူတာကြောင့် ဒီပါးစပ်ကလည်း ရွှေအမျက်နှာလိုက်တယ်... က... သွား... နားက သွားတော့”

အေမိက အားမနာစွာပင် ဖိုးလုံးတို့ကိုနှင်လွှတ်သည်။ ထင်ရှားစိတ်တိုသွားကာ

“သူတို့ကိုဘာလို့ အဲလိုပြောရတာလဲ အေမိ”

“ရွှေအက လူပါးဝလို့လေ၊ နင့်ကိုငါနဲ့အတူ ထိုင်စားနေတာကို မကြိုက်လို့ပြောသွားတာ နှင်မကြားဘူးလား”

“မကြားပါဘူး၊ သူ အဘား အဘားပဲအော်နေတာ၊ သူပြောတာ နားမှမလည်တာ”

“ဒါဆို သူ့မိန်းမအထစ်က အပိုလုပ်ပြီး စကားပြန်သွားတာပေါ့”

“မသိဘူးကွာ၊ နင်က ငါမစိတ်ဘဲနဲ့လာပြီး ပြဿနာတွေ ကျွေးတယ်၊ ဒီမှာအာရုံတွေနောက်နေပြီ”

ထင်ရှားလည်း အားမနာနိုင်ဘဲ ပြောပစ်လိုက်သည်။ ကသစ်ဖြူနှင့် အောင်မျိုးသူကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲကျလိကျလိ ကလိကလိ နေမထိမိသောဖြစ်နေရလို့ပါ။

တို့ကာထိကာ ရယ်ကာမောကာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် မလျော့နေကြဟန်ရှိသည်။

“ထင်ရှား ဘယ်လဲ”

“ဟိုး... ဧည့်သည်တွေ”

“ထိုင်စမ်းပါဟယ် နင်ကလည်း မရိုးမရွနဲ့ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး”

အေမိက ထင်ရှားလက်ကို ဇွတ်အတင်းဆွဲကာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ကသစ်အထင်လွဲမှာစိုး၍ အေမိလက်ကို ဆတ်ခနဲပုတ်ချလိုက်သည်။

“ငါ့ကို အဲလိုတွေမလုပ်နဲ့”

“နင်က ဘာအကဲပိုနေတာလဲ”

“ဂျာနယ်ပေါ်ကကိစ္စနဲ့ အားလုံးရဲ့မျက်လုံးက ငါတို့ဆီရောက်တယ်၊ ငါထပ်ပြီး အထင်လွဲမခံနိုင်ဘူး”

“ထင်ရှား နင်တကယ်ပဲနော်”

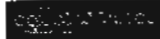
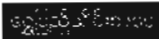
“ဘာလဲ”

“ငါ့ကို ဒီလောက်ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ရအောင် ငါကနူနေရွဲနေလို့”

“ဟဲ့... ထင်ရှား၊ ငါပြောတာရော ကြားရဲ့လား”

“ဟင်... ဘာပြောတာလဲ”

အောင်မျိုးသူနှင့် ကသစ်ဖြူ ထရပ်လိုက်သည့်အချိန်မှာ သူ့စိတ်ကလွဲလှုပ်ရှားသွားတာမို့ အေမိပြောတာကို အာရုံမရောက်လိုက်ပါ။

ဘာကြောင့် အောင်မျိုးသူပြန်တာကို ကသစ်ဖြူက ကာ
အထိ လိုက်ပို့ရတာလဲ။ ပြီးတော့ အကြာကြီး။

တော်တော်နှင့် ပြန်မလာသေးတာမျိုး အေဖိုကိုထားပြီး သူ့
လာခဲ့သည်။ ကသစ်ဖြူက အောင်မျိုးသူကားလေးလို့ခွဲထွက်သွား
တိုင်အောင် လက်ပြလိုကောင်းနေဆဲပါ။

“မင်းတော်တော်လေး အသည်းပိုနေတယ်ပေါ့၊ တစ်ခါတ
လိုက်သွားပါလား”

“ဟင်... ရှင်ဘာပြောတာလဲ”

ထင်ရှားအနားရောက်လာပြီး ပြောလိုက်တာကြောင့် ကသစ်
လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ထင်ရှားပုံစံက မထိတရိပါ။

“ကြည်နူးနေတာ မြင်မကောင်းလို့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က မင်း
နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဘာ”

“ကျွန်မတို့ကြည်နူးတာက ဂျာနယ်စာမျက်နှာပေါ်ထိ တထိ
တစ်တိုင်းပြည့်လုံး သိအောင်ကြော်ငြာနေတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လူကြီး
ကောင်းမို့ လူရိုသေရှင်ရိုသေညှိခံရုံပဲ”

“ဟား... လူ့ကွယ်ရာမှာဆို ဒီထက်ပိုဆိုးလိမ့်မယ်ထင်တယ်
ဘယ်ကျားက ဥပုသ်စောင့်တယ်လို့ မင်းကြားဖူးလို့လဲ”

“အဲဒီ ဥပုသ်မစောင့်တတ်တဲ့ကျားကို ရှင်ပဲမွေးထားတာ”

“ဘာ... ငါက”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်မွေးတဲ့ကျားက ကျွန်မကို ရည်းစားစက
ပြောတယ်၊ အဲဒီဖော်မင်းထက်စာရင် အောင်မျိုးသူလိုလူမျိုးက ကျွန်
အတွက် ပိုသင့်တော်တယ်၊ ပိုတင့်တယ်တယ်”

“ဒါဆို မင်းက”

“အောင်မျိုးသူကို လက်ခံရုံပဲရှိတာပေါ့၊ ရှင်က ကျွန်မကို
ဘက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အမြန်ဆုံးရသွားစေချင်နေတာမဟုတ်

ဒါမှ ရှင်အမွေတွေရမှာလေ၊ စိတ်ချ... သတ်မှတ်ထားတဲ့ တစ်နှစ်
ညှိခင် ကျွန်မလက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မယ်၊ ပြီးရင် ဒီအိမ်က

ထွက်သွားမယ်၊ ရှင်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မက်မောလို့ အခုချိန်ထိတွယ်ကပ်
ထားလို့ မထင်နဲ့”

“ဟား... ကသစ်ဖြူ”

ခြေဆောင့်ကာ ထွက်သွားသော ကသစ်ဖြူနောက်ကို သူပြေး
ဆက်ချင်လှသည်။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ဆိုင်း

သွားရ၏။
မင်းပြောချင်တာတွေချည်းပြောလို့ မဖြစ်ဘူး ကသစ်ဖြူ။ ငါ့မှာ
ချည်း ပြောစရာတွေရှိနေတယ်။ ငါ့ရင်တွေ ဗလောင်ဆူနေတယ်။

ငါ့ဝေဒနာတွေကို ဘယ်သူက သနားသဖြင့် စာနာပေးလို့လဲ
ကသစ်ဖြူ...။

အခန်း (၃၈)

သူတစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲနေရသည်။ ကသစ်ဖြူရဲ့ဥပေတ တွေကြောင့်ပါ။ သူကပဲ မှားယွင်းနေသလား။

ဥပုသ်မစောင့်သောကျားကို သူခေါ်လာတာတဲ့။ ဇော်မင်း ငါး ထိုး။ ဒီကောင့်ကို ခေါ်ထားမိတာမှားသည်။ ကသစ်ဖြူကို ရည်းစား စကားပြောဖို့ မြှောက်ပင့်ပေးခဲ့မိတာလည်း အမှားကြီးမှား၏။ သူ့ဘာ ကြောင့် ဟိုအရင်က ဒီစိတ်တွေဝင်ခဲ့မိတာလဲ။

မင်းမုန်းစရာကောင်းလို့ အမြင်ကတ်စရာကောင်းလို့ နာကြည့် မှုတွေနဲ့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာပါ။

အခုမှ ငါ့စိတ်တွေက ထိန်းချုပ်လို့မရအောင်ပြောင်းလဲလာတာ အချစ်ဆိုတာ သဝန်တို့ခြင်း၊ မနာလိုခြင်းက စတာလား။ သူများတွေလို ဦးစားပေးတာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရင်းက ငါမင်းကိုချစ်တတ်လာခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ငါလည်း မာနနဲ့ကောင်ပါ။

“ချစ်”

“အမယ်လေး”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

အောက်ထပ်က အသံကြောင့် သူခုတင်ပေါ်က လူးလဲထထိုင်

ထိုက်မိသည်။ ဒါကသစ်ဖြူအသံ။

ဘာဖြစ်တာလဲ။ နာနာကျင်ကျင်ဖြစ်သွားလို့ စူးစူးရှရှအော် ထိုက်တာ။ သူ့အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အပေါ်ထပ်လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

“သမီးလေး သွေးတွေအများကြီးကွယ်၊ လက်ကလေးတော် တော်ကွဲသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဖန်ကွဲစရရုံလေးပါ ကြီးကြီးရဲ့ မများပါဘူး”

“ဒါကြောင့်ပစ္စည်းတွေ မသိမ်းပါနဲ့ဦးလို့ပြောတာပေါ့။ မင်္ဂလာ ဆောင်အတွက်က စိတ်ရောလူရော အအိပ်ပျက်အစားပျက်ပင်ပန်းထား ခုတ်၊ မူးမိုက်ပြီး လက်ထဲကဟာတွေလွတ်ကျသွားတာပေါ့”

“နုမြောလိုက်တာ ကြီးကြီးရယ်”

“နုမြောမနေနဲ့ ဒါတွေက အကုန်ပြန်ဝယ်လို့ရတယ်၊ ကိုယ်လက် တာ သွေးကိုတိတ်အောင်လုပ်ဦး၊ ကြီးကြီးက သွေးမြင်ရင် ရင်တုန်တယ်”

“ကသစ်ဖြူ လာပါ။ သွေးတွေကို ဘေးစင်မှာဆေးလိုက်ရ အောင်”

ဇော်မင်းက ကသစ်ဖြူသွေးစက်တွေ အောက်ကိုကျမှာစိုး၍ သူ့လက်နှင့်ခံကာ မီးဖိုခန်းဘက်ခေါ်လာခဲ့သည်။

“လာ ကသစ်ဖြူ၊ ရေအေးနဲ့သွေးတိတ်အောင်ဆေးပြီးမှ လက် ကိုဆေးထည့်ရင်သက်သာမှာပါ”

ဇော်မင်းက ရေဖွင့်ပေးပြီး

“ဒီအတိုင်းထားဦးနော်၊ ကျွန်တော်ဆေးသေတ္တာသွားယူလိုက် ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇော်မင်း မီးဖိုခန်းထဲကထွက်လိုက်သည့်အခါမှာ အခန်းတံခါးကို

ချောင်းကြည့်နေသော ထင်ရှားနှင့် ဘွားခနဲဆိုလိုက်ရသည်။

“မင်းက ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဗိုက်ဆာလို့ တစ်ခုခုစားမလို့လာတာ”

“ဟုတ်လား... ဒါနဲ့ ဆေးသေတ္တာက ဘယ်မှာထားတာလဲ”

“စတိုခန်းထဲ သွားရှာကြည့်လေ၊ ငါလည်းသေချာမသိဘူး”

လက်ကိုနှောက်ငှက်ထားကာ ကသစ်ဖြူရှိသော မီးဖိုခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆေးသေတ္တာက သူ့ယူခဲ့ပြီးသားပါ။ ဇော်မင်းဆေး သေတ္တာရှာနေချိန်မှာ ကသစ်ဖြူကို ဆေးထည့်ပေးရင်းနှင့် ရင်းနှီးမှုယူ ဖွဲ့စားထားသည်။

“မင်းကလေ လုပ်လိုက်ရင်နမော်နမဲ့နဲ့ လား... လက်ပေး ဆေး ထည့်ရအောင်၊ ပြီးရင်ဆေးပလတ်စတာလေးကပ်ထားလိုက်”

“ဟင်”

ထင်ရှား ဆေးသေတ္တာကြီးကိုကိုင်ကာ ပြောလိုက်တာကြောင့် ကသစ်ဖြူ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ဇော်မင်းအခုမှ သွားယူသောဆေး သေတ္တာက ထင်ရှားလက်ထဲ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေရတာလဲ။ သူက ဘယ်လိုသိပြီး ချက်ချင်းဆေးသေတ္တာယူလာရတာလဲ။

“ဒဏ်ရာက မဖြစ်စလောက်ပါ၊ ဆေးတွေဘာတွေ ထည့်စရာ မလိုပါဘူး”

“ဘာမလိုပါဘူးလဲ၊ မင်းက ဟိုဟာကိုကိုင် ဒီဟာကိုကိုင်အလုပ် တွေလုပ်နေတာ ဝိုးဝင်သွားမှာပေါ့၊ လာပါ စေတနာနဲ့လုပ်ပေးတာ”

လက်ကိုခွတ်ဆွဲပြီး ကသစ်ဖြူမရမ်းနိုင်အောင်ချုပ်၍ ဆေးထည့် ပေးသည်။ ဆေးထည့်ပြီးမှ ပလတ်စတာနှင့် ပတ်တီးလိပ်က မတွေ့။ ပလတ်စတာနှင့် ပတ်တီးလိပ်ကုန်နေတာ သူမသိပါလား။

“မင်းရှာနေတာ ဒါလား”

“ဪ... အင်း ကျေးဇူးပဲ”

ဇော်မင်း ပြန်ဝင်လာပြီး ပလတ်စတာနှင့် ပတ်တီးလိပ်ပေးတော့ ဆင်ရှား ရှက်ကိုရှက်ကန်းဖြစ်သွားရသည်။ ဇော်မင်းကို သူ့ကွက်ကျော် ခတ်လာမိတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခပ်တည်တည်ပင် ဇော်မင်း ဆက်ထဲက ပတ်တီးလိပ်ကိုယူပြီး

“မင်းဆေးသေတ္တာထဲက ညစ်ပတ်ပြီးထုတ်ယူထားတာ မဟုတ် တာ”

“မင်း စေတနာစော်ကားတဲ့ကောင်ပဲ၊ အဲဒါတွေကုန်နေလို့ သွေးကဝယ်ပြီး ဆေးသေတ္တာထဲမထည့်ရသေးတာလို့ ကြီးကြီးကပြောပြီး သူ့လိုက်တာ၊ မင်းက မွန်ပြီးသေချာကြည့်မယူဘဲနဲ့”

“ငါက ဘာကိုမွန်ရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မင်းကိုယ်မင်းပဲ သိမှာပေါ့၊ ငါတို့က မင်းကိုယ်မင်း ဆက်တော့ သိမလား”

“ဘာမှန်းမသိဘူးကွာ၊ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ကသစ်ဖြူကို မင်း ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်တော့”

ထင်ရှား ရှက်ရှက်နှင့် မျက်နှာနီပြန်းကာ အခန်းထဲကထွက်သွား ရသည်။ ကသစ်ဖြူလည်း ထင်ရှားဆုပ်ကိုင်ဆေးထည့်ပေးသွားသော ဆက်ကလေးကိုကြည့်၍ ထူထူပူပူကုန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဇော်မင်းက ပြုံးစိစိဖြင့်

“ကသစ်ဖြူ ရင်တွေခုန်နေတာလား”

“ဘာကို ရင်ခုန်ရမှာလဲ”

“ဟိုကောင် ကသစ်လက်ကိုကိုင်ပြီး ဆေးထည့်ပေးသွားလို့

ထေ”

“အို... အဲဒါ ရင်ခုန်စရာလား၊ မုန်းလွန်းလို့”

မျက်စောင်းဝင့်ကာပြောလိုက်သော်လည်း မျက်ဝန်းထဲမှာ အရောင်တစ်မျိုး လင်းလက်နေသည်ဆိုတာ ဇော်မင်း သတိထားမိလိုက်သည်။ ထင်ရှားနှင့် ကသစ်ဖြူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မာနလက်ကျန်နေကြောင့် ဟန်ဆောင်မျှသိပ်နေကြသည်ဆိုတာ...။

အခန်း (၃၉)

“မင်းငါ့ကိုအမှန်အတိုင်း ဝန်ခံသင့်တယ်ထင်တယ်နော် ... ဆင်ရူး”

“ငါက ဘာကိုဝန်ခံရမှာလဲ”

“ကသစ်ဖြူနဲ့ ပတ်သက်တာပေါ့။ အပြင်ပန်းဆက်ဆံနေတာ ဘာကြော့။ မင်းရင်ထဲရှိနေတဲ့ ဆန္ဒတွေကတခြားဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မင်း... မင်းဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဇော်မင်း ဟက်ခနဲလှောင်သလို ရယ်ချသည်။ အရက်ဘီယာတော့ ကသစ်ဖြူမကြိုက်မှန်းသိ၍ နှစ်ယောက်လုံးမသောက်ကြတော့ပါ။ ဒါလည်း မသောက်တော့ဘူးကွာလို့ တိုင်ပင်ထားတာမဟုတ်ဘဲ၊ ဆိုင်ရောက်လာတာတောင် မမှာဖြစ်ကြတာပါ။

အာသာဖြေအနေနှင့် ကုတ်တစ်ဘူးဆီ မှာထားသော်လည်း မသောက်ဖြစ်ကြသေး။

ထင်ရှားရှက်ရမ်းရမ်းလျက်

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းမေးတာ ငါမဖြေသေးဘူး။ ငါသိချင်တာ မင်းကိုမေးမယ်။ မင်းဘာလို့ ကသစ်ဖြူကိုကြိုက်ဖို့ ငါ့ကိုမြှောက်ပင့်ပေးခဲ့တာလဲ”

“အဲဒါက ဟို”

“ယောက်ျားချင်းပဲ ပွင့်လင်းစမ်းပါကွာ”

“ဒယ်ဒီက သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ မသေခင်စီစဉ်ခဲ့တယ်။ ငါပြန်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်အတွင်း လက်ထပ်ရမယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ရမှ ရပိုင်ခွင့်တွေအားလုံး ငါလွှဲယူလို့ရမယ်”

“ဟ... အဲလိုလား။ ကသစ်ဖြူကိုတော့ ဘာမှမပေးဘူးလား”

“ပေးသင့်သလောက် သူ့နာမည်နဲ့ပေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကသစ်ဖြူက မယူဘူး။ မယူဘူးဆိုတာက သူ မသုံးဘူးပြောတာ။ ငွေသားတွေ ဘဏ်မှာအပ်ထားတယ်။ ငါနဲ့လက်ထပ်ရင် သူ့ရပိုင်ခွင့်လေးရှိအောင်ပေါ့။ သူကငြင်းလို့မရလို့ လက်ခံထားပေမယ့် အဲဒီဘဏ်တိုက်ရသမျှ ပရဟိတအလှူအတန်းလုပ်ပစ်တာ”

“သူ့စိတ်ကူးကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ လောဘမရှိတာတော့ ငါယုံသွားပြီ။ သူသာလောဘရှိရင် မင်းကိုတွယ်ကပ်ပြီး လက်ထပ်ရအောင် ဆွဲဆောင်တော့မှာပေါ့။ အခုက သူ့အာရုံထဲမှာ မင်းကိုမရှိတာ”

“အဲဒါကြောင့်လည်း ငါ့စိတ်တွေပြောင်းလာတာလို့ ငါထင်တယ်။ သူ့လောဘမရှိဘူးဆိုတာရယ်။ ငါ့ကိုဂရုမစိုက်တာရယ်။ ငါက မင်းကို မြှောက်ပင့်ပေးတာ သိသိကြီးနဲ့ မင်းရှေ့ဆက်မတိုးအောင် မေတ္တာနဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်တာရယ်”

“ပြီးတော့... ဆက်ပြောလေ ဘာလို့ရပ်သွားတာလဲ”

ထင်ရှား စကားလုံးတွေ တိုးလုံးတန်းလန်းဖြစ်သွားတာကို ဇော်မင်းအားမရသလိုမေးသည်။ ထင်ရှားက သက်ပြင်းတွေကို မချုတ်ဘဲ ချုတ်ဘတ်ချုတ်နှင့် ...

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဥပေက္ခာက တော်တော်စူးတယ်ကွ။ အောင်မျိုးသူနဲ့ မင်းအပေါ်ဂရုစိုက်ပြီး ငါ့ကိုဥပေက္ခာပြုတာကို ငါမခံစားနိုင်ဘူး။

ငါက ငါ့ဥပေက္ခာပြုတာ မတူမတန်သလို ဆက်ဆံတာကိုပဲ သူ့ကိုခံရစေချင်တာ”

“မင်းစိတ်ပုပ်တာ။ ယောက်ျားမဆန်တာဘဲ။ ငါလည်း သူ့နေရာမှာဆိုတဲ့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မျိုးရှိသင့်တယ်”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲဒီစိတ်မျိုးမရှိခဲ့လို့ ငါတောက်လျှောက်မှာလားတာပေါ့ကွာ။ ငါအာသာတတွေထားခဲ့တာကြောင့် ဒယ်ဒီနောက်ဆုံးချိန်ကိုတောင် ငါရောက်မလာခဲ့ဘူး။ ရောက်လာချိန်မှာလည်း ဒယ်ဒီနောက်ဆုံးဆန္ဒတွေကို အခုချိန်ထိဖြည့်ဆည်းမပေးမိသေးဘူး။ ငါက ကျေးဇူးကန်းခဲ့တဲ့ သားမိုက်ပါ”

“မင်း နောက်မကျသေးပါဘူး”

“ဘာ”

“အခုချိန်မှာ ကသစ်ဖြူကို မင်းလက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားလိုက်ရင် မင်းရင်ထဲက အစစ်အမှန်လည်းဖြစ်မယ်။ မင်းဒယ်ဒီဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းရာလည်း ရောက်တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဇော်မင်း”

“ဘာလဲ”

“မင်းငါ့ကို တကယ်အားပေးနေတာလား။ မင်းက ကသစ်ဖြူကို ချစ်ခွင့်ပန်ပြီးပြီဆို၊ အောင်မျိုးသူထက်နောက်မကျအောင်”

“အဲဒါကြောင့် မင်းက ငါထက်နောက်မကျအောင် ကသစ်ဖြူကို ဆေးသေတ္တာယူပြီး ဂရုစိုက်ပြတာလား”

“အာ”

ထင်ရှား မျက်နှာနီနီဖြင့် မလုံမလဲရှက်သွားလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဣန္ဒြေရပြီး လုံလှပြီထင်နေတာပါ။ ဘေးလူတွေရိပ်မိလောက်အောင် သူ့ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေခဲ့သည်လား။ ဇော်မင်းက သူ့ပခုံးကိုပုတ်ပြီး

“မင်းက မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ မာနကြီးနေတာ၊ ကသစ်ဖြူက ပေါင်းသင်းသက်ဆံ့ရခက်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူး။ ပြေပြေလည်လည်ဆက်ဆံတဲ့သူကို မချေမငံမလုပ်ဘူး။ ငါ့ကိုပဲကြည့်လေ၊ မင်းပြောကံ ပင့်ပေးထားတဲ့သူ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အိမ်ပေါ်တက်စော်ကားတာနဲ့ အထူ တူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ပညာတတ်စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူပီပီ၊ ရန်တွေ တာ ရန်စောင်တာမလုပ်ဘူး။ မြင့်မြတ်မှုနဲ့ ထိန်းချုပ်တယ်၊ သွေးအေးအေးနဲ့ သူ့ဘက်ပါအောင် သူ့ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင် သိမ်းသွင်းတယ်”

“မင်း... မင်းကို သူ့ဘယ်အချိန်အဖြေပေးမယ်ပြောလဲ”

“ငါ့သူ့ကိုရည်းစားစကားပြောလိုက်ပြီ၊ ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက် ပြီဆိုတဲ့ စကားကို မင်းယုံတယ်ပေါ့”

“ဒါဆို... မင်း”

“မပြောရသေးဘူး၊ ပြောဖို့လည်း ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး”

“ဘာ”

“အောင်မျိုးသူလိုလူမျိုးကိုတောင် မစဉ်းစားသေးဘူးလို့ ပြော ထားတဲ့သူက ငါ့လိုကောင်မျိုးကို အချိန်ပေးစဉ်းစားမှာတဲ့လား”

“အောင်မျိုးသူနဲ့ရော ဟိုလိုဒီလို ပတ်သက်မှုမရှိသေးဘူးလို့ မင်းပြောချင်တာလား”

“အင်း... အဲဒါဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်လဲ”

ထင်ရှား နားမလည်နိုင်စွာဘဲ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ တကယ် ကို မသိလို့ပါ။ ဒီလောက်ရင်းနှီးပတ်သက်မှုရှိနေတာ ချစ်သူတွေမဖြစ် ကြသေးဘူးဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ဇော်မင်းက စကားတွေအများ ကြီးပြောနေရလို့ မောသွားဟန်ဖြင့် ကုတ်ဘူးကိုဖွင့်ဖောက်မော့သောက် ပြီး ကုတ်ဘူးကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ကာ

“အဲဒါ မင်းကြောင့်”

“ဘာလဲ ငါ့ကြောင့်”

“သူ့မှာ မင်းဒယ်ဒီအပေါ်ပေးထားတဲ့ကတိကြောင့် ဘယ်သူ့ကို မချစ်တတ်အောင်နေခဲ့တယ်၊ မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်လည်း သူ့ချစ်တတ် ထာအောင် ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုလက်ထပ်ဖို့လည်း ဆယ်တော့မှ ရေလာမြောင်းပေးလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အား... ဘယ်လိုကြောင့်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မာနနဲ့သိက္ခာကြောင့်ပဲ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကြောင့်၊ ကျေးဇူးတရားကြောင့် မာနကိုတော့ ထိခိုက်ခံမယ့် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဟူး”

ထင်ရှား ဒီတစ်ခါမှ လေးလံသောလေပူတွေကို သက်ပြင်းမော တွေနှင့်အတူ မှုတ်ထုတ်မိလိုက်လေသည်။ နှစ်ချေးဖတ်နှိုက် လက်သန်း တိုက်ကာ ညစ်ပတ်သည့်မိန်းကလေးက ဒီလောက်မာနတရားတွေဖြင့် သိက္ခာရှိနေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ ကိုယ်ကပဲ သူမကိုအရင်ပုံစံအတိုင်း ခြင်ပြီ အမြင်တွေမပြောင်းနိုင်ခဲ့တာလား။ ငယ်ငယ်က အဖြစ်အပျက်မို့ အမှတ်သည်းခြေကြီးခဲ့မိတာလား။ ဘဝနှင့်အသက်အရွယ်အသိဉာဏ် တွေက ဒီအတိုင်းမဟုတ်ဆိုတာ သူ့မေ့လျော့နေမိခဲ့တာကတော့ သေချာ သည်။

“ထင်ရှား”

“ဟင်”

“မင်းအေဖို့ကို ရင်ဖွင့်ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ငါက ဘာကိုရင်ဖွင့်လို့လဲ”

“ကသစ်ဖြူကို ချစ်တဲ့အကြောင်း လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း

လေ”

“အဲဒါက...ဟိ... အေးထွယ်ကပ်နေမှာပဲလို့ တမင်တကာ”

“မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာ... ငါကယောက်ျားမဟုတ်ရင် အခြောက်လား။ ဂန့်လား”

ဇော်မင်းပြောမှ ကနွဲ့ကလျှာနှင့် ကိုယ့်ပုံစံကိုမြင်ယောင်ကြည့်ကာ ကြက်သီးထသွားမိသည်။ တကယ် မိန်းမလျှာအဝတ်အစားများနှင့် ကိုယ့်ပုံစံက ဘာကိုမှပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်ရဲဘဲ နွဲ့လွန်းနေခဲ့သည်။

“အဲဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင်”

သူ့လက်မောင်းကို ဇော်မင်းဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်မှ စိတ်ကူးအပြင်မှာ သူတကယ်နွဲ့သလိုဖြစ်နေတာကို သတိထားမိသွားလေသည်။

“ဘာလဲ... မင်းပြောတာနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါခြောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရလို့”

“အဲဒီအခြောက်တွေကမှ မင်းထက်မြင့်မြတ်ဦးမယ်၊ တကယ်တော့ သူ့ကိုလက်မထပ်ချင်တောင်၊ ငါ့ကိုအိမ်ခေါ်ထားပြီး သူနဲ့ရင်းနှီးပတ်သက်သွားအောင် မလုပ်သင့်ဘူး။ ကသစ်ဖြူသာ မင်းညီမဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းတခြားယောက်ျားနဲ့ညီစွန်းအောင် အလိုလုပ်မှလား”

“ဇော်မင်း”

သူ့အခုမှ အတွေးပေါက်ကာ ကသစ်ဖြူကို အားနာသွားရသည်။ ဇော်မင်းပြောသလို သူမကိုလက်မထပ်ချင်တောင် သူ့ဒီလိုမလုပ်ခဲ့သင့်

“အေး... ငါ့မှားတယ်ကွာ၊ အခုမှ ငါတွေးမိတာ၊ ကြီးကြီးပြောပြတုန်းကအထိ ငါဒီလောက်အထိမှားနေခဲ့မှန်း မသိသေးဘူး။ အခုမင်းက နမချင်းစာနာဖို့တွေ သတိပေးမှ၊ ငါ့နောင်တရသွားမိတယ်ကွာ၊ ကသစ်ဖြူအပေါ် ငါတကယ်ဆိုးခဲ့တာပဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှားမှန်းသိရင် ပြင်လို့ရပါတယ်ကွာ၊ ကသစ်က မင်းကိုမမျှော်လင့်ပေမယ့် သစ္စာရှိချင်တဲ့ပုံစံပါ။ သူ့ကိုလိုချင်သူတွေ ဝိုင်းနေတာတောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဘူး”

“မင်းအဲလိုတွေပြောပေးနေတာ ငါအံ့သြတယ်”

“ငါ့ဖွဲ့မရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်လိုချင်ပြီးဆိုရင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆည်းကပ်တတ်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေကလည်း စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး ခြင်္နာတတ်တဲ့ယောက်ျားလေးတွေဆိုရင် ကြာရှည်မမှုနိုင်ဘဲ လက်ခံလိုက်ကြတာပဲ။ သူတို့အတွက် အားကိုးရမယ့်ယောက်ျားဆိုရင် နှလုံးတူးနဲ့ မတွေးဘဲ ဦးနှောက်နဲ့ ခပ်မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကသစ်ဖြူလို မိန်းကလေးကိုတော့ ငါတစ်သက်လုံးစောင့်နေလည်း ရဖို့မလွယ်ဘူး”

“ဟ... မင်းလိုကောင်စိတ်လျှော့ရတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ရှိသေးလို့လား”

ခနွဲ့ကာမေးခြင်းကို ဇော်မင်းက မချီပြုံးပြုံး၏။ ကျတ်ဘူးကိုထပ်မော့သောက်ပြီး စားပွဲပေါ်ဖြစ်သလို ပစ်ချကာ

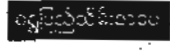
“အဲဒါကြောင့် ကသစ်ဖြူက တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းကလေးပါလို့ ငါပြောတာပေါ့။ သူ့ရင်ထဲမှာ သစ္စာတရားတွေရှိနေတယ်။ သစ္စာပန္နက်ထားတာမဟုတ်ပေမယ့် ဖောက်ပြန်ချင်တဲ့ အတွေးတွေမရှိဘူး။ ဒါဟာ ကျေးဇူးတရားတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်းဘယ်လောက်ထိ တွေးထားလဲ”

“မာနကခွင့်မပြုပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ မင်းရှိချင်ရှိနေနိုင်တယ်နဲ့ ထင်တယ်”

“ဟင်... တကယ်”

“တကယ်တော့ ဘယ်သိမလဲကွာ၊ ထင်တာကိုပြောတာ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတော့အားရှိသွားပြီကွာ”

“ဝန်ခံတာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အေမီကို ကသစ်ဖြူနဲ့ပတ်သက်တာ ဝန်ခံသလိုမျိုး ဝန်ခံတာလားလို့”

“အဟင်း... အင်း”

ထင်ရှား အခုထိ မာနမကင်းစွာ ရှက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ယောရမ်းစွာ ကုတ်ဘူးကိုမော့သောက်လိုက်ချိန်မှာ နှာခေါင်းထဲက ပြန်ထွက်လောက်အောင် သီးသွားလေသည်။

“အဟွတ် ဟွတ်”

ဇော်မင်းက ထင်ရှားနောက်ကျောကိုထုပေးရင်းနှင့်

“အေး... ချောင်းဆိုးတာရယ်၊ နှာချေတာရယ်၊ ချစ်တတ်လာတာရယ်က ဘယ်လိုမှအောင့်ထားလို့မရဘူးတဲ့၊ မင်းအခု ဝန်ခံရမှာစိုးအောင့်ထားလည်း တစ်နေ့နေ့ မာနတွေခဝါချပြီး ပွင့်အန်ထွက်လာမှာပဲ အချစ်လောက် ဘယ်ဟာမှအရေးမကြီးဆိုတာမျိုးတောင် ဖြစ်လာလိမယ်၊ ငါ့စောင့်ကြည့်ဦးမယ်သိလား ထင်ရှား”

“ကြည့်ကွာ ကြည့်၊ ငါဝန်ခံတာမှမဟုတ်တာ၊ အဲဒီအချစ်တာကို ငါ့ပါးစပ်က ပြောရမှာခက်နေတာ”

“ဟ... နိုင်ငံခြားမှာ ရည်းစားသုံးယောက်လောက်ထားပြီး မိန်းမကျမ်းကျေလာတဲ့ကောင်က အခုမှဘာမှမသိတဲ့ နဲ့ပြည်စုတ်လို လာလုပ်နေတယ်”

“အဲဒါတွေက အပျော်တို့ခဲတာကွာ အလေးအနက်မရှိတဲ့အတွက် ဘာမှမခံစားရဘူး”

“အဟင်း”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝန်ခံနေလို့ ဝန်ခံမှန်းမသိသော ထင်ရှားကို ဇော်မင်း လှောင်ပြီးတော့သာရယ်လိုက်တော့သည်။ ဒီကောင်မာနက နှိုးမပေးချင်သေးတာပါ။

အခုနေထပ်ပြောနေလည်း မောရုံသာရှိမည်။ တစ်နေ့နေ့ ဒီဘောင်အရှက်မရှိ ဝန်ခံလာမည်နေ့ဆိုတာ ရှိလာဦးမှာပါပဲ။

အဲဒီနေ့ရောက်လာဖို့အတွက်ပဲ...။

အခန်း (၄၀)

“ကသစ် ကိုယ့်ကို လက်မခံချင်တဲ့အကြောင်းရင်းကို ကိုယ် သွားပြီ”

“ရှင်”

ကားစက်မနီးသေးဘဲ ပြောလိုက်တာကြောင့် ဒီစကားကိုအကြောင်း ကြီးကိစ္စလို့ ပြောလိုက်တာမှန်း ကသစ်ဖြူ သိလိုက်သည်။ သူမငဲ့စော့၍ လှည့်ကြည့်မိစဉ်မှာ အောင်မျိုးသူ မချိုးပြုံးပြုံး၍

“ကိုယ်နဲ့စကားပြောနေတဲ့တစ်ချိန်လုံး ထင်ရှားနဲ့ အေပီဆီဖို မျက်လုံးက ရောက်နေတယ်၊ စိတ်နဲ့ကိုယ်လည်း မကပ်ဘူး၊ စိတ်တွေ့ပါ ထင်ရှားဆီရောက်နေတာ မဟုတ်လား၊ အေပီနဲ့ပတ်သက်မှုကို သေတိုပြီး စိုးရိမ်ပြီးတော့လေ”

“ဟဲ့... အဲဒါ... အဲ... အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ကသစ် ငြင်းချင်တာလား၊ ကိုယ်ကတော့ ဒီနေရာမှာ ကသစ်ဟန်ဆောင်မကောင်းဘူးလို့ထင်တယ်၊ ကသစ် စိတ်ထဲရင်ထဲမှာ ထင်ရရှိနေတယ်ဆိုတာ ရိုးရိုးသားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံပေးပါလားကသစ်”

“ရှင်... မ... မဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုလက်မခံနိုင်တာပါဆိုတာက ကိုယ့်အတွက် ငြိသာမယ်ထင်လို့ပါ၊ ဒီအတိုင်းငြင်းနေတော့ ကိုယ်ကတာအရည်အချင်း တတန်ဖိုးမှမရှိသလိုပဲ၊ လိုအပ်ချက်များနေလို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပြင်းခံရသလိုမျိုး ခံစားရလို့ပါ”

အောင်မျိုးသူက တကယ်ကို အတင်းအကျပ်အစ်အောက်ထုတ် နေသလိုပင်။ သူမ တကယ်ပဲဟန်ဆောင်မကောင်းခဲ့ဘူးလား။

ထိုနေ့က ထင်ရှားနှင့် အေပီတို့ရဲ့ရင်းနှီးပတ်သက်မှုကို သူမ နှိပ်နေခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။ ဖြေရှင်းပါမည်ဆိုသည့်ကိစ္စဖြစ်မလာ သေးဘဲ ဒီလိုရင်းနှီးနေဆဲဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုမြင်မလဲ။ တကယ်ဟုတ်နေလို့ပဲလို့ ထင်ကြမှာပင်။

သူမ ဒေါသလည်းဖြစ်သည်၊ စိတ်လည်းဆိုးသည်။ ကြီးကြီး အချိန်နေလျှင် ထိုအိမ်ကနေ သူမထွက်သွားမိတော့မှာပါ။

သူမကို မုန်းနေသော သူ့ရဲ့အိမ်မှာ သူမအရှက်မရှိနေစေရလား။ “ကသစ်”

“ရှင်”

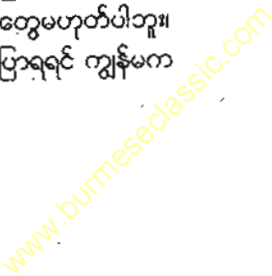
“ထင်ရှား အကြောင်းတွေ့နေပြန်ပြီလား”

“ဟင်... မ... မဟုတ်”

“ကသစ်ရယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို မုန်းနေမှ သူ့အကြောင်း တွေးဘဲ ဥပေက္ခာပြုနိုင်တာပါ၊ ကသစ်က တစ်ချိန်လုံးတွေးနေတာ၊ ထိုက ဒီအနားမှာမရှိဘူး၊ ဒါတောင်မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းနေတုန်းပဲ”

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် သူ့နဲ့ကျွန်မချစ်သူတွေမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့က ကျွန်မကို ငယ်ငယ်ကတည်းက မုန်းခဲ့တာပါ၊ ပြောရရင် ကျွန်မက သူ့ကိုငယ်ငယ်ကတည်းက သနားခဲ့တာ”

“ဘယ်လို”

“သူ့အဖေခွဲခဲ့ရလို့လေ၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုပဲအနိုင်ယူပြီး ဆဲဆဲဆက်ဆံ၊ အဖေတစ်ယောက်က သူ့ကိုမချစ်တော့ဘူးလို့ထင်နေခဲစားချက်ကို ကျွန်မနားလည်တယ်။ နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားတဲ့တစ်လုံးမှာလည်း မုန်းတယ်လို့ သူပြောသွားတဲ့စကားကို ကျွန်မ မမေ့မိဘူး။ သားသမီးတစ်ယောက် မိဘခွဲဝေးရတဲ့ဝေဒနာကို ကျွန်မကိုယ်ခံစားနိုင်တယ်”

“ဒီခဲစားချက်တွေရှိနေရုံနဲ့ သူ့ကိုဘာလို့မုန်းချင်ဟန်အောင် နေတာလဲ ကသစ်၊ မင်းကိုကိုယ်နားမလည်တော့ဘူး”

“ကျွန်မလည်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးမာနလို့တော့ ထင်တယ်။ အစက ဇော်မင်းနဲ့ မြောက်ပင့်တို့ကိစ္စတွေကိုတောင် သည်းခံလို့ရသေးတယ်။ ပြော... ငါ့ကိုလက်မထချင်လို့ပဲလို့ ဖြေနိုင်သေးတယ်ပြောတာ၊ အေမိနဲ့ပတ်သက်မှ ဘယ်တဲသည်းခံလို့မရတော့ဘူး၊ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ချင်စိတ်၊ အရွဲတိုက် တုံ့ပြန်စိတ်တွေပဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

“အဲဒါ သူ့ကိုချစ်လို့ သဝန်တိုနေတာပေါ့ ကသစ်ရယ်”

“ရှင်”

အောင်မျိုးသူ ခန့်မှန်းချက်မှန်နိုင်တာမို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ အမ်းကာ ထူပူသွားသည်။ စကားသံနှုတ်ဆိတ်သွားလျက် အောင်မျိုးနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့ဘဲ ကားပြတင်းပေါက်ရဲ့အပြင်ဘက်ငေးမောမိသည်။

“ကသစ်... ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဟင်”

ဘာပြောလိုက်မှန်းမသိတာကြောင့် သူမ မျက်နှာလေးပြန်လှည့်လာသည်။

“မငြင်းဆန်တာ နှုတ်ဆိတ်သွားတာ ကသစ်ဝန်ခံတာပဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကသစ်ပြောသလိုပါပဲ၊ ကသစ်က မျှော်လင့်ချက်မပေးဘဲ ကိုယ်က မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ကသစ်မချစ်နိုင်တော့တဲ့အခါ မိတ်ဆွေအပေါင်းလိုတော့ ဆက်ပြီးခင်မင်ခွင့်ပေးပါ ကသစ်”

“ကျွန်မနဲ့ ကိုအောင်ကြားမှာ အဲဒါတွေပြောစရာမလိုပါဘူး။ အခုလည်း အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုအောင်အမေအတွက် လိုအပ်တဲ့ နည်းဝယ်များကို လိုက်လာခဲ့တာပေါ့”

“ကျေးဇူးပါ ကသစ်ရယ်၊ ကိုယ့်မှာတခြားမိန်းကလေးအဖော် နဲ့လို့ ကသစ်ကိုခေါ်ရတာပါ။ မေမေကျန်းမာရေးက နိုင်ငံခြားသွားကုသလည်း မထူးလာဘူး။ အခုနောက်ဆုံးအချိန်ရောက်နေပြီဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လျှာတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ အလှူဒါနလေးတွေ လုပ်ပေးချင်လို့ပါ။ ဖေဖေလည်း မေမေအနားမှာပဲ အချိန်ပြည့်နေနေရတယ်လေ၊ အခု ဘယ်တုန်းတိုက်သွားမလဲ ကသစ်”

“သင်ကိစ္စတွေ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေက ဘယ်ကုန်တိုက်မဆိုရှိပါတယ်။ ဆွမ်းကပ်ဖို့တွေလည်း ဝယ်မှာဆိုတော့ နီးစပ်ရာကိုပဲ ဝင်လိုက်ပါ။ ဘယ်နေရာမဆို အဆင်ပြေတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီနေ့ကျ ကသစ်လည်းလာခဲ့ပါဦးနော်၊ အိမ်ကတောင်မလေးတွေကို စီမံပြီးခိုင်းပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုအောင်... စိတ်ချပါ”

အောင်မျိုးသူက အနီးဆုံးကုန်တိုက်ကိုပဲ မောင်းလာခဲ့သည်။ ကုန်တိုက်ရောက်သည့်အခါမှာ နှစ်ယောက်သားတွန်းလှည်းလေးဖြင့် အိမ်တာတွေကို တိုင်ပင်ပြီးဝယ်ဖြစ်ကြ၏။

ပစ္စည်းတစ်မျိုးကို နှစ်ယောက်ယူမိလို့ရယ်ရတာလည်း အောင်မျိုးအောင်မျိုးသူက မျှော်လင့်လို့မရတော့တာတောင် ဒီလိုအပြီးမျှက်

အခင်အမင်မပျက် ဆက်ဆံပေးနိုင်တာ သဘောထားကြီးသူပဲဟု လေးစားမိသေးသည်။

“ကသစ်ဖြူ”

“ဟင်... ထင်ရှား”

ဘယ်လိုကဘယ်လိုမြင်သွားပြီး သူမတို့အနားကို ထင်ရှားရောက်လာသည် မသိပေ။ လူက ရှူးရှူးရှားရှားဒေါသတွေ ထွက်လာလျက် မျက်နှာကြီးလည်း သူနဲ့မုန်နီမြန်းနေသည်။

“ဟယ်... ဘာလုပ်တာလဲ”

လက်ကိုဖျတ်ခနဲဆောင်ဆွဲလိုက်တာမို့ သူမလန့်ဖျပ်ကာ အော်လိုက်မိသည်။ ထင်ရှားက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် သူမလက်ကလုံးဝလွှတ်မပေးဘဲ...။

“ကုမ္ပဏီအလုပ်ပိတ်ရက် အိမ်မှာမရှိလို့ အိမ်အတွက်လိုအပ်တာ ဈေးဝယ်သွားသလားမှတ်တယ်။ မင်းက ဒီကောင်နဲ့လာပြီး ပျော်နေတာကို။ မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ ညားခါစလင်မယားလို ကြည်ကြည်နူးနူး ဈေးလျှောက်ဝယ်နေကြတာလား”

“ရှင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောပြီးစွပ်စွဲနေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့က သူ့အိမ်ကုသိုလ်လုပ်ဖို့ လိုအပ်တာ လာဝယ်ကြတာ”

“အဲဒါပြောတာလေ၊ သူ့အိမ်ကိစ္စ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ အခု အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့”

“မလိုက်ဘူး၊ ရှင်လွှတ်နော် ကျွန်မလက်ကို”

“ဘာလို့လွှတ်ရမှာလဲ၊ မင်းအခု ပြန်လိုက်ခဲ့”

“လိုက်လို့မရဘူး၊ ဈေးဝယ်လို့ မပြီးသေးဘူး၊ ရှင်ကျွန်မတို့အနိုင်မကျင့်နဲ့နော်၊ ကျွန်မ သည်းမခံဘူး”

“မင်းက ဒီကောင်ကြောင့် မာန်တက်နေတာလား၊ ငါ့ကို ကလေး

တဆန်ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်တာ ဒီကောင်ကြောင့်လား၊ ဒီမှာ အောင်ချိုးသူ ငါ့ရှယ်ယာတွေ အကုန်ပြန်ထုတ်မယ်၊ မင်းအဖေကိုပြောလိုက်၊ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးပါလို့”

“ထင်ရှား”

ကသစ်ဖြူ စိတ်တိုသွားကာ ထင်ရှားလက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။ နှုတ်လုံးတို့ကလည်း အကြည့်စိမ်းနေကာ

“စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ လူမှုရေးကိစ္စ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူတို့က အလကားယူထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အကျိုးအမြတ်ခွဲဝေပေးနေတာ”

“ဒီကောင်ဆီကရမယ့်ဟာဆို ငါဘာမှမလိုချင်တော့ဘူး၊ အခု မင်းမလိုက်ဘူးဆိုရင်လည်း တစ်ခါတည်းထားခဲ့လိုက်မှာ”

“ဘာ”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ၊ ကသစ်ရယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဒီလိုတွေအော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြစ်နေတာ မကောင်းပါဘူး၊ အိမ်ကုမ္ပဏီမဟုတ်တဲ့အကြောင်း သူ့ကိုသေချာရှင်းပြလိုက်ပါ”

“သူ့လို အရိပ်အကဲသေချာမသိဘဲ ရမ်းသမ်းစွပ်စွဲပုတ်ခတ် ဖော်ကားတတ်တဲ့လူမျိုးနဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး ရှင်သွား”

“မင်းမလိုက်ရင် ငါ့ခွတ်ဆွဲခေါ်မှာပဲ၊ မင်းကို ဒီကောင်နဲ့တော့ မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

“ကသစ်... လိုက်သွားပါ၊ ကသစ်ရယ်၊ ကိုယ်လည်း ဒီကောင် ဝိုင်းစိုင်းနေတာ သည်းမခံနိုင်တော့ရင် ပြဿနာကပိုကြီးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်... ကျွန်မသွားလိုက်ပါမယ်၊ ကျွန်မ ကိုအောင်ကို အားနာပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ် ကသစ်ဖြူ၊ ကိုယ့်ကိုအားမနာပါနဲ့ သူနဲ့သာအဆင်ပြေအောင်ညှိလိုက်ပါ”

“ဒါဆိုခွင့်ပြုပါဦး”

သူမ ရှေ့ကနေပဲ ခြေဆောင်၍ ခပ်မြန်မြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီလိုရိုင်းရိုင်းပုံမျိုးနှင့် ထင်ရှားဆီက ဘာမှကိုမမျှော်လင့်ချင်တော့ပါ။

“မင်းက ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ငါ့ကားပေါ်တက်”

သူမ တက္ကစီတားဖို့ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ထင်ရှားက လက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး သူ့ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ တွန်းတင်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးကိုလော့ခ်ချပစ်လိုက်၏။ ထင်ရှားရဲ့ အပြုအမူများက လူမိုက်ဆန်လွန်းတာမို့ သူမ အသည်းတွေယားနေရသည်။

“ထင်ရှား ရှင်အရမ်းလွန်တယ်၊ အောက်တန်းကျလွန်းတယ် သိလား”

“မသိဘူး... ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါဘာမှမမြင်တော့ဘူး။ ဘာကိုမှကရုမစိုက်ချင်တော့ဘူး”

“အဲလို မိုက်ရိုင်းရတာကို ရှင်ကိုယ်ရှင်ဟုတ်လျှင် ထင်နေလား။ ငါဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ တခြားသူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်လဲ၊ ဘယ်လိုခံစားသွားရနိုင်လဲလို့ ရှင်ဘယ်တော့မှကိုယ်ချင်မစာတတ်ဘူး။ နားလည်မဖူးတတ်ဘူး”

“အဲလိုတွေဖြစ်နေလို့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အပြစ်ပေးချင်ပါတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ မှားနေမှန်းလည်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတခြားကောင်တွေနဲ့ အဲလိုတွေ ကြည့်နူးနေရင် ငါဒေါသတွေက ထိန်းလို့မရဘူး။ သွေးဆူပွက်တာ မိုက်ရိုင်းတာ ချစ်တည်းလို့မရဘူး။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ သိလား”

“မသိဘူး။ ရှင် ကျွန်မကို မုန်းနေလို့ပဲရှိမှာပေါ့၊ ငယ်ငယ်က တည်းက အငြိုးတွေနဲ့မုန်းနေခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါမင်းကိုချစ်နေခဲ့တာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် တခြားကောင်တွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ငါ့သဝဏ်တိုနေခဲ့တာ၊ ဇော်မင်းနဲ့ ကြီးကြီးက ဖြေသိပုံတဲ့အခါမှာ ငါ့ကိုယ် ငါ ဝန်ခံရမှာရှက်နေခဲ့တယ်။ ငါ့မုန်းခဲ့တဲ့မင်းကို ချစ်တယ်လို့ပြောရမှာ ငါ့မာနက ခွင့်မပြုနိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမင်းကိုချစ်နေခဲ့တာပါ ကသစ်ပြု တကယ်ပါ”

“တော်... တော် ရှင်လျှောက်ပြောနေတာ၊ ရှင်ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်ဖို့ အနိုင်ယူဖို့ ဒီလိုစကားတွေနဲ့ သိမ်းသွင်းနေတာ၊ ရှင်ချစ်တယ်လို့ပြောတာ ကျွန်မ မယုံဘူး”

သူမ ခါးခါးသီးသီးပင် ခေါင်းယမ်းကာ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ သူ့ရဲ့ချစ်စကားအတွက် ရင်တွေဖျပ်ဖျပ်ခုန်သွားသော်လည်း မယုံကြည်ရဲပါ။ အမုန်းတွေနဲ့ပဲ တိုက်ခိုက်နေခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

သူမလက်ကို သူ့လက်နှင့် အုပ်ဖိုးဆုပ်ကိုင်လာချိန်မှာ သူမ ဆတ်ခနဲ ရင်တုန်ကာ ရုန်းထွက်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မကို ကားတံခါးဖွင့်ပေး ထင်ရှား၊ အေမီနဲ့ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်ထားတဲ့လူရဲ့စကားကို ကျွန်မဘာလို့ ယုံရမှာလဲ၊ ကျွန်မကို လက်မကပ်ချင်လို့ ကိုဇော်မင်းနဲ့လွတ်ပေးတယ်၊ အေမီနဲ့တွဲတယ်၊ ဒီလိုတွေလုပ်နေရဲ့နဲ့ ကျွန်မကို ဘာတွေအယုံသွင်းပုံပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ သူငယ်နပ်စားအရွယ်လေးမဟုတ်တော့ဘူး”

“မင်းယုံအောင် ငါတမင်ပုံပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကသစ်ပြု၊ တကယ်ပါ၊ တကယ်ပြောတာ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မကို ကားတံခါးဖွင့်ပေး ထင်ရှား၊ ရှင်ကျွန်မ အပေါ်လိုက်လျော့မှုတွေရှိလာမှ ကျွန်မ ယုံနိုင်မယ်၊ အေမီနဲ့ကိစ္စပြုပုံ ပြတ်သားသားဖြစ်မှ ကျွန်မယုံနိုင်မယ်၊ ရှင်မှာကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး မာန

တွေမရှိတော့မှ ကျွန်မယုံကြည်နိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဆန္ဒတွေအတိုင်း မင်းဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရပါ့မယ်၊ ကဲ... မင်းသွားပါ”

သူ့မစိတ်တိုင်းကျ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဝေးကွာသွားသော ခြေလှမ်းတွေ သူ့ကိုခွဲခွာထားခဲ့တာမျိုးမဖြစ်အောင် သူကြိုးစားရမှာပါ။

“တူ... တူ”

ကသစ်ဖြူ စီးသွားသော တက္ကစီကားနောက်ကလိုက်လာခဲ့ရင်း သူ့ဖုန်းမြည်လာတာကြောင့် နားကြပ်တပ်ကာ နားထောင်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်လို ထင်ရှားလား”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“မင်းအားရင် အန်ကယ်ရုံးခန်းကို ခဏလာခဲ့ပါကွာ”

“ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လမ်းပေါ်မှာဆိုတော့ အခုပဲလာခဲ့လိုက်ပါ့မယ်”

သူ့ဖုန်းပိတ်ပြီး ရှေ့နေကြီးရုံးခန်းကို မောင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ရှေ့နေကြီးက ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် အဆင်သင့်စောင့်နေ၏။

“ဘာများအရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လဲ အန်ကယ်”

“မင်းအတွက် အချိန်တစ်လပဲလိုတော့တာ မေ့နေသလားလို့ပါ”

“ဗျာ... တစ်လ”

“မင်းနဲ့ ကသစ်ဖြူ လက်ထပ်ဖို့လေ၊ မင်းကလက်မထပ်ချင်လို့ အချိန်ဆွဲနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဂျာနယ်ထဲမှာပါတဲ့ အေမီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်နေတာကြောင့်လား”

“ဗျာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကသစ်ဖြူကို လက်ထပ်မှာပါ၊ လက်ထပ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်ကြိုးစားနေပါတယ်”

“ဟုတ်လို့လား၊ ကသစ်ဖြူကတော့ အေမီနဲ့ပတ်သက်သမျှတွေ၊ မင်းရဲ့အပြုအမူတွေကြောင့် မင်းကိုလက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ဖိုးလုံးတို့ မင်္ဂလာသောင်ပြီးနောက်နေမှာ လာပြောသွားတယ်”

“ဗျာ”

“ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှလည်း မမက်ဘူး၊ ဘာမှလည်းမလိုချင်ဘူး၊ သူ့ဘက်က ဘာမှချုပ်ကိုင်မထားတဲ့အတွက် မင်းလက်ထပ်ချင်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး မင်းကိုလွှဲပေးလိုက်ပါတော့တဲ့၊ သူ့အဲလိုလာပြောသွားတဲ့အတွက် သူ့တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခြင်း လက်မထပ်ခြင်းက ဘောင်မဝင်တော့ဘူး၊ မင်းသူ့ကိုလက်မထပ်လည်း ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မင်းပဲရတော့မှာ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ အန်ကယ် ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမလဲ”

“ဟာ... ဘာမှမစီစဉ်ပါနဲ့၊ ဒီလိုဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်သွားပါ၊ ကျွန်တော် ကသစ်ဖြူကိုလက်ထပ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရမယ့် လွှဲပေးပါ”

“ဟိုက လက်မထပ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ဟာကို မင်းကဘယ်လို ဖြစ်”

“ဖြစ်စာယ် ဖြစ်အောင်လက်ထပ်မှာ”

ထင်ရှားစွာတရွတ်ဖြစ်လာပုံကိုကြည့်ပြီး ရှေ့နေကြီးပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလိုလောပေးမှ ထင်ရှား သွေးပူလာမှာပါ။

ထင်ရှားက ဘာတွေခိုးရိမ်နေမှန်းမသိဘဲ၊ နှုတ်ဆက်ဖို့ သတိမရစွာ ကောက်ခါငင်ခါ ပြန်သွားသည်။ လူတွေကမရနိုင်မှ ပိုလိုချင်ကြသည် အမျိုးပါလား၊ ထင်ရှား ဘယ်လောက်ထိလိုချင်နေသည်ဆိုတာတော့...။

အခန်း (၄၁)

“ကသစ်ဖြူရော ကြီးကြီး၊ ကသစ်ဘယ်သွားလဲ”

“သူ့အိမ်ဘက်မှ ဒီအိမ်က ထွက်သွားတော့မယ်ဆိုပြီး အထုပ် အပိုးပြင်နေတယ်”

“ဗျာ... သူက ဘာလို့ထွက်သွားမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မင်းဘာသာ သွားမေးကြည့်ပေတော့၊ ကြီးကြီး လည်း မတားနိုင်တော့ဘူး”

“ဟာဗျာ”

ထင်ရှား ဂျာနယ်ကိုကိုင်ထားလျက် ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်မနေ နိုင်ဘဲ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ကသစ်ဖြူ ဒီအိမ်ကထွက်သွားလို့မဖြစ် ပါ။ သူ့ကိုထားခဲ့လို့မဖြစ်ပါ။

“ကသစ်ဖြူ... မင်းဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရှင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာစိုးလို့ ရှင်နဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို ထွက် သွားတော့မလို့”

“ဘာလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေမိနဲ့ မပြတ်သေးဘဲ၊ ကျွန်မကိုချစ်တယ်လို့ပြောတာ ပိုင် ဆိုင်မှုတွေ လိုချင်လို့မဟုတ်လား၊ ဇော်ကားခံရတယ်ထင်လို့ ရှင်အိမ်

မှာမနေချင်တော့တာ ထင်ရှား၊ ရှင်သိပြီလား”

“မင်းထင်သလို ဇွတ်ပြောနေလို့မဖြစ်ဘူး ကသစ်ဖြူ။ ဒီမှာ ဂျာနယ် အဲဒီထဲမှာ အေမိနဲ့ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ဖြေရှင်းချက်တွေပါတယ်။ အေမိနဲ့ငါက အရင်ကလည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ အခုလည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွက် စပွန်ဆာလိုလို့ ငါ့ကိုချဉ်းကပ် တာ ဒါပဲ။ အခုမင်း ဒီဂျာနယ်ကိုဖတ်ကြည့်”

“ဟင်”

မဟုတ်ဘဲနှင့်တော့ ထင်ရှား ရဲရဲတင်းတင်းပြောမည်မထင်။ သက်သေခိုင်လုံစွာ ဂျာနယ်ကိုတောင်ယူလာမှတော့ ဒီကိစ္စကိုအရှက်ပြေ နှင့်လွတ်လိုက်လို့ ဖြစ်မလား။

“အဲဒါရှင်ကိစ္စပဲ၊ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ထင်ရှား၊ ရှင် ကျွန်မကိုချစ်တယ်လို့ပြောတာ၊ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မှာမို့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အရတော့မှာလည်း စိုးရိမ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ကသစ်ဖြူ မင်းငါ့ကိုအပြစ်ရှာလို့ မပြီးတော့ဘူးလား၊ မင်းကို ဆကယ်ချစ်မိသွားလို့ ငါ့မာနတွေကိုတောင် ခဝါချထားလို့က်တာပါ။ မင်း ဆယ့်ရင် ငါဘာလုပ်ပြရမလဲပြော”

“ကျွန်မ အောင်မျိုးသူနှင့် လက်ထပ်တော့မှာပါ”

“ဘာ”

“ကုန်တိုက်က အဖြစ်အပျက်က သူ့ကိုအရမ်းအားနာဖို့ကောင်း တယ်။ ရှင်စိတ်ထင်သလို စွပ်စွဲနေတာတွေက တစ်ဖက်သားကို ထိခိုက် ခော်ကားသလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးမဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ မင်းကိုချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့တခြားသူတွေကို အကောင်း မမြင်နိုင်တာ ငါဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ကသစ်ဖြူ။ အဲဒါငါ့မားသလား”

“ရှင်သူတို့ဆီက ရှယ်ယာတွေ တကယ်ထုတ်မှာလား”

“အဲဒါ ငါပြောပြီးသားပဲလေ၊ မင်းလည်းသူ့ဆီမှာ အလုပ်မလုပ်ရတော့ဘူး၊ ဒီကောင်နဲ့ လုံးဝစိတ်မချဘူး၊ ဘယ်ကောင်နဲ့မှကို စိတ်မဝင်တာ”

ထိုစကားကိုကြားရရှိန်မှာ သူမရင်တွေ တဆတ်ဆတ်ခုန်သွားသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုသဝန်တိုတတ်မှုမျိုးကစတာမဟုတ်ပါလား။ သူမလည်း သူနှင့်အေမီကို ဒီလိုပဲ သဝန်တိုမိတာပါ။ ဒါဆို သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေရှိနေကြသည်ပေါ့။

“ကသစ်”
“ဟင်”

သူမရှေ့မှာ ထင်ရှား ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၍ သူမအံ့အားသင့်ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

“ရှင်... ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကိုချစ်မိလို့ ငါ့မာနတွေ ဘယ်လောက်ချထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိစေချင်လို့ပါ။ ငါ့အချစ်တွေကို ယုံကြည်ပေးပါ ကသစ်ဖြူ”

“ထ... ထပါ ခုံပေါ်မှာထိုင်”

“မင်း ငါ့အချစ်တွေကို ယုံကြည်တယ်လို့ပြောပေးပါ ကသစ်ဖြူ။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီး ဒီအိမ်ကထွက်မသွားပါဘူးလို့လည်း ကတိပေးပါ”

ထင်ရှားက ပေကပ်စွာထိုင်နေဆဲပင်၊ အရှင်သခင်လိုဖြစ်ခဲ့သည်လျှင် ဒီလိုမျိုးတွေလုပ်နေတော့၊ သူမ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြင့် အားနာနေမိရသည်။ သူမလည်း သူ့လိုပင် ဒူးထောက်ထိုင်ချ၍ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကာ

“ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ထင်ရှား၊ ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားက ရှင်အရှုံးပေးတာကို မခံစားနိုင်လို့ပါ။ အချစ်

တွေနဲ့ဆိုရင် ရှင်ကျွန်မကိုအနိုင်ယူပါ။ ကျွန်မအပေါ် ဆိုးချင်သလောက်ပါ”

“ကသစ်”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုတိုက်ခိုက်နေခဲ့တာ ရှင်ကိုမုန်းလို့ မဟုတ်ပါ။ ရှင်လုပ်ခဲ့သမျှ အပြုအမူတွေကို စိတ်ဆိုးလို့လည်း မရပါဘူး။ အေမီနဲ့ ထိသက်တာကိုသာ သဝန်တိုမိတာပါ”

“ဒါဆို မင်းလည်းငါ့ကိုချစ်တာပေါ့”

“အင်း”

“ဟား”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြုမိစဉ်မှာ ထင်ရှားက သူမကိုယ်လေးကို ခြားဖက်လာသည်။ ရင်ခုန်နေတာမို့ သူမ မရှုန်းဖယ်မိတော့။ အနွေးဓာတ်နှင့် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်မှာ ငြိမ်ညောင်းစွာ ခိုဝင်နေလိုက်သည်။

ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ရတာ ပင်ပန်းလှသည်မဟုတ်လား။

ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မ ဟန်မဆောင်တော့ဘူး ထင်ရှား။ ရှင်လည်း နိမ့်မဆောင်ပါနဲ့တော့။

ကျွန်မတို့ ပွင့်လင်းစွာ ချစ်ကြမယ်လေနော်...။

